

Διαταγές Γκιλφόιλ και όλοι σούζα! Ποιος τελικά (θα) κυβερνά αυτή τη χώρα;

Στη «βαριά» ατζέντα που θα φέρει κατά την επίσκεψή του στην Αθήνα ο υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ, Ρούμπιο, αναφέρονται νυχθημερόν τα αστικά ΜΜΕ. Ρίγη συγκίνησης έχει σκορπίσει στους απολογητές του ντόπιου εξαρτημένου συστήματος η άφιξη του εκπροσώπου των μακελάρη-

δων και δεν μπορούν να συγκρατήσουν τα δάκρυα χαράς τους για την «επαναβεβαίωση των ισχυρών ελληνοαμερικανικών σχέσεων», που αυτή δήθεν θα σηματοδοτήσει. Στη δε φημολογία περί της επίσκεψης και του αντιπροέδρου, Βανς, στις αρχές του επόμενου έτους, εκστασιάζονται πραγματικά! Την ίδια

στιγμή, η κυβέρνηση της ΝΔ και το σύνολο του αστικού πολιτικού προσωπικού προβάρουν τα «καλά» τους και ετοιμάζονται να υποδεχτούν το αφεντικό τους και να ευθυγραμμιστούν με τις απαιτήσεις του.

συνέχεια στη σελίδα 2

Ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός στη σκιά των ιμπεριαλιστικών απαιτήσεων

σελ. 2

Ενίσχυση του ΠΑΜΕ στα συνδικαλιστικά όργανα

Τι σημαίνει για την ταξική πάλη;

Ακριβώς επειδή η συνολική άνοδος συντελείται σε ένα τέτοιο τοπίο, και επενδύεται σε μια ηγεσία ρεφορμιστική που έχει ως κύριο σκοπό την εκλογική της ενίσχυση και αναπαραγωγή, αυτή η άνοδος «τελειώνει» σε αυτό το σημείο. Όπως άλλωστε τελειώνουν και οι αγώνες.

σελ. 9

ΜΑΖΙΚΗ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΡΟΥΜΠΙΟ!

Απόφαση του Κ.Ο. του ΚΚΕ(μ-λ), Σεπτέμβρης 2026

Σε αυτή τη συγκυρία, με τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία φορτωμένους με τεράστια οικονομικά, εργασιακά και κοινωνικά προβλήματα, με την αναθέρμανση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού να σέρνει το σύνολο των πολιτικών εξελίξεων σε ακόμα πιο αντιδραστική τροχιά, δεν υπάρχει κανένας και σε καμιά περίπτωση λόγος να επικρατήσει «εκλογική αναμονή», ούτε βέβαια η δική μας παράμβαση και δράση πρέπει να προσανατολιστεί σε μια «προεκλογική» κατεύθυνση.

σελ. 11-14

Μαθητικές κινητοποιήσεις στη Γαλλία
Η οργή ξεχειλίζει στους δρόμους

σελ. 22

Το RedFest είναι εδώ!

Στις 17 Οκτωβρίου θα πραγματοποιηθεί για πρώτη φορά το φεστιβάλ RedFest στο Πάντειο Πανεπιστήμιο! Είναι ένα μονοήμερο φεστιβάλ, που φιλοδοξεί να ανοίξει τη συζήτηση γύρω από τα προβλήματα και τις αγωνίες που αντιμετωπίζει η συντριπτική πλειοψηφία της νεολαίας σήμερα.

σελ. 12

Γερμανία
Το πολιτικό
κατεστημένο
σε περιδίνηση

σελ. 18

Διαταγές Γκιλφόιλ και όλοι σούζα! Ποιος τελικά (θα) κυβερνά αυτή τη χώρα;

συνέχεια από σελίδα 1

Ο βος γύρος του του Στρατηγικού Διαλόγου Ελλάδας-ΗΠΑ, που εγκαινιάστηκε το 2018 επί διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, στην πραγματικότητα δεν αφορά τίποτε άλλο πέρα από έναν «κατάλογο» προσταγών του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού που θα απευθυνθεί προς την κυβέρνηση και το εγχώριο πολιτικό σύστημα. Σε μια εποχή παρόξυνσης των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών είναι σαφές ότι τα υπερατλαντικά αφεντικά θα απαιτήσουν από τους υποτελείς τους ακόμα βαθύτερη εμπλοκή στα γεωστρατηγικά και πολεμικά τους σχέδια, συνέχιση της μετατροπής ολόκληρης της επικράτειας της χώρας σε αμερικανοΝΑΤΟϊκή πλατφόρμα εξόρμησης, άνευ όρων σύρσιμο πίσω από τις κινήσεις τους στα μέτωπα της Ουκρανίας και της Μέσης Ανατολής, ενίσχυση των σχέσεων και των αξόνων με το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ, απογείωση των εξοπλιστικών δαπανών σε βάρος των δικαιωμάτων και της ζωής των λαϊκών στρωμάτων. Τη στιγμή, μάλιστα, που η

αμερικανική υπερδύναμη, σαν «στριμωγμένο θηρίο», αναζητάει όρους διαχείρισης των αδιεξόδων της με ένταση των τυχοδιωκτισμών και των κάθε λογής επεμβάσεων της όπου γης, δε χωράει αμφιβολία ότι δεν μπορεί να ικανοποιηθεί με άλλη στάση από την πλευρά των εξαρτημένων χωρών-δορυφόρων της πέρα από την απόλυτη στοίχιση!

Αυτό ήταν και το πραγματικό περιεχόμενο της τελευταίας α λα Πιουριφόντ παρέμβασης της πρέσβειρας των ΗΠΑ στην Ελλάδα, Γκιλφόιλ, που αποκαλύφθηκε από την Wall Street Journal, σε άλλη μια ένδειξη -μεταξύ άλλων- των σοβαρών εσωτερικών διχασμών που ταλανίζουν τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Μιλώντας σαν ηγεμόνας προς τους υποτακτικούς του απέναντι στον υπουργό της ΝΔ, λοιπόν, ξεκαθάρισε αυτό που είναι κοινώς γνωστό και ας πέφτουν ορισμένοι από τα σύννεφα: ότι οι εκβιασμοί των «προστατών» είναι στην ημερήσια διάταξη για την προώθηση των συμφερόντων τους και ότι ακόμα και το ανεβοκατέβα-

σμα κυβερνήσεων βρίσκεται στη φαρέτρα των επιλογών τους για όσους δεν συμμορφώνονται. Για άλλη μια φορά αποδεικνύεται το ποιος κάνει κουμάντο στη χώρα, όσο και αν το ζήτημα αυτό επίμονα συγκαλύπτεται τόσο από την αστική τάξη, που παριστάνει πως βαδίζει με «σχέδιο» και «όραμα», όσο και από την αριστερά της ηττοπάθειας και της υποταγής, που εξαφανίζει από την οπτική της τον παράγοντα της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, προκειμένου να αποφύγει την ανάληψη των ευθυνών που θα συνεπαγόταν η αναγνώρισή του.

Για τις νέες διατεταγμένες υπηρεσίες προς τους Αμερικάνους, επομένως, προετοιμάζεται ο ντόπιος εξαρτημένος αστισμός και ας επαίρεται απέναντι στην εργατική τάξη και τον λαό ότι οικοδομεί «στρατηγικές συμμαχίες»! Η πρόσφατη συνεδρίαση του ΚΥΣΕΑ, άλλωστε, φρόντισε, με την απόφασή της για την παράταση της παραμονής της πυροβολαρχίας Patriot στη Σαουδική Αραβία, να στρώσει «κόκκινο χαλί» στον Ρούμπιο, παρά

τις ανησυχίες της ντόπιας άρχουσας τάξης σχετικά με την αναβάθμιση των σχέσεων της τελευταίας με την Τουρκία, στο πλαίσιο της συμφωνίας της Μέκκα. Η υπηρέτηση των ιμπεριαλιστικών αφεντικών είναι ο μόνος δρόμος που μπορεί να φανταστεί, εξάλλου, αυτή η άρχουσα τάξη, με την ελπίδα να κερδίσει πόντους στον αντιδραστικό ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό, που το τελευταίο διάστημα περνάει μέσα από νέες «φουρτούνες» και γεννάει κινδύνους για τους λαούς των δύο γειτονικών χωρών και ολόκληρης της περιοχής. Είναι χαρακτηριστικό ότι μέχρι και η αναμενόμενη από τους ιθύνοντες αγορά των πολυδιαφημισμένων F-35, που υποτίθεται πως έρχονται για να «αλλάξουν τις ισορροπίες» στο Αιγαίο, ομολογείται ανοικτά πλέον από τον αστικό Τύπο ότι θα οδηγήσει σε ακόμα βαθύτερη ένταξη σε ένα πλέγμα σχέσεων εξάρτησης που κανοναρχείται από τα υπερατλαντικά αφεντικά, με τη χώρα που τα παραλαμβάνει να μην έχει καμία ουσιαστική δυνατότητα ελέγχου τους. Τα

Ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός στη σκιά των ιμπεριαλιστικών απαιτήσεων

Όπως φάνηκε στην πρόσφατη 81η Σύνοδο του ΟΗΕ, η ελληνοτουρκική αντιπαράθεση μόνο έμμεσα απασχολεί αυτή τη στιγμή την αμερικάνικη πλευρά. Ο πρόεδρος Τραμπ στην ομιλία του δεν έκανε καμία σχετική αναφορά, ούτε καν στην Ανατολική Μεσόγειο, και δεν είδε τον Τούρκο πρόεδρο Ερντογάν, κάτι που επεδίωκε η τουρκική διπλωματία. Στο παρασκήνιο λέγεται ότι η εντολή ήταν «βρείτε τα», δηλαδή καμία αναταραχή στην νοτιοανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ.

Αυτή ακριβώς είναι και η εξήγηση για την «ήπιων τόνων» ομιλία του Ερντογάν, την αναφορά στην Ελλάδα «όχι σαν εχθρό αλλά σαν γείτονα και σύμμαχο» και τη δήλωσή του για την ανάγκη διατήρησης της ειρήνης και της ηρεμίας στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο. Στο ίδιο πνεύμα είναι και η τοποθέτηση Μητσοτάκη για συνέχιση του διαλόγου μακριά από ενέργειες που υπονομεύουν τη σταθερότητα της ευρύτερης περιοχής και την προβολή της Ελλάδας ως δύναμης

σταθερότητας και ασφάλειας, γέφυρας ανάμεσα σε Ευρώπη και Μέση Ανατολή, δηλαδή ως χώρα-εργαλείο των ΗΠΑ και της ΕΕ (της οποίας την κυβέρνηση όποτε θέλουν την ανατρέπουν οι ΗΠΑ, σύμφωνα με δήλωση της Γκιλφόιλ).

Η «τυχαία» συνάντηση Γεραπετρίτη-Φιντάν στη Νέα Υόρκη και η συμφωνία για «κανονική» συνάντηση στο άμεσο μέλλον υποδηλώνει ακριβώς την προσπάθεια συμμόρφωσης στις απαιτήσεις των Αμερικάνων για ανοικτούς διαύλους επικοινωνίας που θα φρενάρουν οποιαδήποτε πιθανή «εκτροπή».

Γιατί, παρά την υποχρέωση για συμμόρφωση στα «θέλω» των μεγάλων αφεντικών, οι πραγματικοί όροι για «εκτροπή» υπάρχουν και είναι ο μόνιμος αντιδραστικός ανταγωνισμός των δύο αστικών τάξεων.

Η προγραμματιζόμενη κατάθεση στην Τουρκική Εθνοσυνέλευση του νομοσχεδίου για τη «Γαλάζια Πατρίδα» και η πιθανολογούμενη -από την άλλη- επέκταση των ελληνικών χωρικών υδάτων νοτίως και δυτικά της Κρήτης δεν εγκυμονούν βεβαίως άμεσους κινδύνους θερμής αντιπαράθεσης, πέρα από μια διπλωματική ένταση και φυσικά την επιπλέον φόρτιση του όλου κλίματος. Ωστόσο, οι έρευνες και η πόντιση του καλωδίου ηλεκτρικής διασύνδεσης (GSI) Ελλάδας-Κύπρου (και στη συνέχεια Ισραήλ) είναι ένας σοβαρός

πονοκέφαλος τόσο για την ελληνική όσο και για την τουρκική πλευρά.

Η αποδοχή ή όχι του τουρκολιβικού μνημονίου και επομένως το δικαίωμα αδειοδότησης του έργου (έκδοση ΝΑ-ΥΤΕΧ) είναι το επίδικο και για τις δύο πλευρές, ενώ η παρουσία της Γαλλίας (μέσω της εταιρείας Meridiam) διαφοροποιεί τα δεδομένα από την προηγούμενη (2024) απόπειρα της ιταλικής εταιρείας στην Κάσο, όταν τουρκικά πολεμικά πλοία ακύρωσαν τις εργασίες. Απ' ό,τι

φαίνεται, αναζητείται μια «ανώδυνη» και για τις δύο χώρες διέξοδος, ακριβώς στο πνεύμα των ιμπεριαλιστικών κατευθύνσεων, πιθανώς με την παράκαμψη του εθνικού τουρκικού θαλάσσιου πάρκου «Φετιγιέ-Κας» στην περιοχή του Καστελόριζου, όπως αποκάλυψε η «Καθημερινή» (28/9), κάτι που (ευλόγως) διέψευσε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος.

Η έκβαση του έργου, που χρηματοδοτείται από την ΕΕ και έχει τη (γενική) στήριξη του αμερικανικού ΥΠΕΞ, θα δο-

Σημεία πώλησης

www.kkempl.gr/ps

ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

► ίδια και χειρότερα, δηλαδή, με τον διαβόητο «πηγαίο κώδικα» του εναέριου θόλου που θα αγοραστεί από το κράτος-τρομοκράτη του Ισραήλ, που όλα δείχνουν ότι σε μεγάλο βαθμό θα βρίσκεται υπό τη δικαιοδοσία του μεγάλου αφεντικού της περιοχής, πέραν του μαντρόσκυλου του.

Για ποια χώρα, λοιπόν, τσακώνονται οι επίδοξοι διαχειριστές της κυβερνητικής εξουσίας στην παρατεταμένη προεκλογική περίοδο που διανύουμε; Τι αντίκρισμα έχουν τα «κοστολογημένα» προγράμματα, γύρω από τα οποία κυβέρνηση και αστική αντιπολίτευση έχουν στήσει έναν αντιδραστικό καβγά, με μοναδικό πραγματικό στόχο να πείσουν την κοινωνική πλειοψηφία να αποδεχτεί τη φτώχεια και την υποβάθμιση του βιοτικού της επιπέδου εις το διηνεκές; Αποκαλύπτεται ξανά ότι όλοι αυτοί εξαπατούν ανοικτά τον λαό με τα αντιδραστικά προεκλογικά διλήμματα που θέτουν: είτε πρόκειται για το «ΝΔ ή χάος και περιπέτειες» του Μητσοτάκη είτε για το «ή εμείς ή κανείς» του Τσίπρα είτε, ακόμα, και για τα αντίστοιχα ψελλίσματα του ΠΑΣΟΚ, η επί της ουσίας ταύτισή τους στην ίδια πολιτική της εξάρτησης και της εξαθλίωσης δεν μπορεί να κρυφτεί. Γιατί αυτή ορίζεται από τους όρκους πίστης που κα-

λούνται όλοι -μηδενός εξαιρουμένου- να δώσουν στα πραγματικά αφεντικά αυτού του τόπου!

Την προοπτική τους κόντρα στα ασφυκτικά δεσμά της εξάρτησης καλούνται να υπερασπιστούν και να συγκροτήσουν ο λαός και η εργατική τάξη, διανύοντας τα αναγκαία βήματα οικοδόμησης αντιιμπεριαλιστικού-αντιπολεμικού κινήματος! Με βάση τα δεσμά αυτά απαιτούνται από τον κόσμο της εργασίας όλο και περισσότερες θυσίες και αυτά είναι που φέρνουν πιο κοντά μέχρι και τα πιο εφιαλτικά σενάρια της μετατροπής τους σε αναλώσιμο υλικό για τους πολέμους των ιμπεριαλιστών και των αντιδραστικών αστικών τάξεων. Αυτά είναι που υπονομεύουν διαρκώς την ειρήνη και τη φιλία μεταξύ των λαών της περιοχής, τροφοδοτώντας εθνικισμούς και έριδες. Σε σύμπλεξη με αυτά, ξετυλίγεται στη χώρα μας η ξέφρενη επίθεση του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου, που σαρώνει δικαιώματα και κατακτήσεις. Αυτά τα δεσμά έρχεται να ενισχύσει και να πολλαπλασιάσει η επίσκεψη του εκπροσώπου του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, που πρέπει να συναντήσει τον λαό και τη νεολαία στους δρόμους να φωνάζουν: «Ανεπιθύμητος»!

► κιμάσει τις επιδιώξεις και τις σχέσεις των δύο κρατών (Ελλάδας-Τουρκίας), με πολλές πιθανότητες να ανεβάσει το θερμόμετρο της αντιπαράθεσης, αλλά τελικά θα καθοριστεί από τη «μεγάλη εικόνα» των επιδιώξεων των ιμπεριαλιστών και του ρόλου που προσδιορίζουν για κάθε έναν από τους εμπλεκόμενους.

Η Τουρκία βεβαίως, με τα γεωπολιτικά της πλεονεκτήματα, αποτελεί έναν προνομακό «εταίρο» για τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Ωστόσο, οι επιδιώξεις της να αποκτήσει ρόλο περιφερειακής δύναμης, αλλά με τη στήριξη των ΗΠΑ, δεν ικανοποιούνται με μια δήλωση του Τραμπ για τον Ερντογάν ότι είναι «φίλος του, αλλά σκληρό καρύδι». Η επανένταξη στο πρόγραμμα των F-35 προϋποθέτει τη μεγαλύτερη αποστασιοποίηση από τη Ρωσία και την αναζήτηση «φίλης» προς αυτήν χώρας (όπως δήλωσε ο Λαβρόφ) για την μεταφορά των S-400. Ενώ η αναδίπλωση του πρέσβη των ΗΠΑ στην Τουρκία, Τομ Μπάρακ, που χαμήλωσε τους τόνους υποστήριξης της Τουρκίας σε σχέση με το Ισραήλ, η δυσφορία των ΗΠΑ για τη Συμφωνία της Μέκκας και η έμμεση στήριξη των βομβαρδισμών του Ισραήλ στη βορειοδυτική Συρία τον περασμένο Αύγουστο με σαφήνεια αναδεικνύουν το γεγονός ότι οι τουρκικές φιλοδοξίες δεν μπορούν τελικά να αποκλίνουν από τις αμερικάνικες στρατηγικές κατευθύνσεις και επιδιώξεις στην περιοχή (και παρά τις όποιες δυσκολίες συναντούν αυτές).

Από την άλλη πλευρά, η αναζήτηση από την άρχουσα τάξη της Ελλάδας -με κοινή γραμμή κυβέρνησης και αστικής αντιπολίτευσης- στηριγμάτων όχι μόνο στις ιμπεριαλιστικές χώρες (ΗΠΑ, Γαλλία) αλλά και στο ωνιστικό κράτος του Ισραήλ, που βρίσκεται σε έντονο ανταγωνισμό με την Τουρκία αυτή την περίοδο, δημι-

ουργεί πρόσθετο πεδίο όξυνσης στις ελληνοτουρκικές σχέσεις και φορτίζει το «πολεμικό κλίμα» και από τις δύο πλευρές.

Απαντές τηλεοπτικές και διαδικτυακές συζητήσεις σε Ελλάδα και Τουρκία επισείουν τον κίνδυνο μιας επικείμενης (έως και αναπόφευκτης) στρατιωτικής αναμέτρησης, παρουσιάζοντας παράλληλα «στρατιωτικά σχέδια νίκης» η μία σε βάρος της άλλης πλευράς.

Αν μιλήσουμε μόνο για τη χώρα μας, ενδεικτικό του κλίματος είναι το άρθρο από τα «μετριοπαθή» «ΝΕΑ» (27/9) με σενάρια προληπτικού χτυπήματος από τις ελληνικές ένοπλες δυνάμεις, αλλά και άρθρα «γνώμης» της επίσης «μετριοπαθούς» «Καθημερινής» (την ίδια ημέρα) που μας καλούν «να σταθούμε στο ύψος των περιστάσεων... διότι δεν υπάρχει ζωή χωρίς πατρίδα».

Μπορούμε να αναφερθούμε ακόμη στη «Μεγάλη Ιδέα» του Δένδια «Ατζέντα 2030» (capital.gr), με την οποία οι ένοπλες δυνάμεις της χώρας «θα είναι από τις ισχυρότερες της Ευρώπης», στην «επικαιροποίηση της επιστρατευτικής κατάστασης» που προωθεί το υπουργείο Άμυνας, αλλά και την έκτακτη άσκηση ταχείας ανάπτυξης μονάδων στρατού ξηράς, αεροπορίας και ναυτικού (29/9).

Έξαρση του εθνικισμού, υποτίθεται για να αντιμετωπιστεί ο «προαιώνιος εχθρός», στην πραγματικότητα όμως για να καλυφθεί η οστεοκαμψία του αστικού πολιτικού προσωπικού απέναντι στους αφεντάδες του ιμπεριαλιστές, στον οποίων τα πολεμοχαρή σχέδια θέλουν να παραδώσουν αφοπλισμένη και υποταγμένη τη νεολαία. Οι μαζικές διαδηλώσεις της γερμανικής νεολαίας κατά της στρατιωτικής θητείας και του πολέμου είναι μια ανάσα αισιοδοξίας, αλλά και κατεύθυνση πάλης για όλους τους νέους (και της χώρας μας).

Αποψη

Αν η ομιλία Τραμπ στην 81η ετήσια σύνοδο του ΟΗΕ ήταν η επίδειξη και προβολή της παγκόσμιας ισχύος της Αμερικής, ταυτόχρονα αποτέλεσε, από την ανάποδη, κι ένα δείγμα των αδυναμιών και των ορίων της. Γιατί το γνωστό αλαζονικό ύφος, η νευρικότητα, οι συνήθειες απειλές, η επανάληψη του «εγώ», οι υπερβολές και οι πομπώδεις εκφράσεις αυτό που τελικά τόνισαν ήταν η αναντιστοιχία με την πραγματικότητα, που παραμένει δύσκολη για τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό και τις επιδιώξεις του.

Από το δικό του «γήπεδο», την έδρα των Ηνωμένων Εθνών στη Νέα Υόρκη, και από το βήμα ενός Οργανισμού που ο ίδιος περιφρόνησε πολλές φορές στο παρελθόν, αμφισβητώντας τον μεταπολεμικό συσχετισμό δυνάμεων που αντιπροσωπεύει, ο Τραμπ ξεδίπλωσε την ομιλία του απέναντι σε έναν κόσμο που είναι διαιρεμένος όσο ποτέ και βυθισμένος στη γενικευμένη κρίση του, απέναντι σε έναν θεσμό που το κύρος του έχει κουρελιαστεί από τους άγριους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς και απέναντι σε ένα ακροατή-

δεύει τις φονικές επιδρομές εδώ και μήνες, είναι μια φράση που κρατάει ανοικτά τα πιο εφιαλτικά ενδεχόμενα, είναι μια φράση στο στόμα του παγκόσμιου τραμπούκου που την πετάει κατάμουτρα και στον λαό του Ιράν και σε όλους τους λαούς για να τρομοκρατήσει, είναι μια φράση που αποτελεί την πεμπτούσια της αδιστακτης φύσης του ιμπεριαλισμού, της αγριότητας και της σκληρότητάς του!

Και ακόμα, απηχεί την απόρριψη του ίδιου του ΟΗΕ ως εργαλείου ιμπεριαλιστικής «διαπραγμάτευσης» και την αναγνώρισή του μόνο ως μηχανισμού επικύρωσης των αποφάσεων των ΗΠΑ. Να θυμίσουμε ότι Ρωσία και Κίνα άσκησαν βέτο τον Απρίλιο σε ψήφισμα που ενέκρινε στρατιωτική δράση του ΟΗΕ εναντίον του Ιράν στα Στενά του Ορμούζ. Ενώ, αντίθετα, είχαν ψηφίσει πέρσι το σχέδιο-ταφόπλακα 20 σημείων του Τραμπ για τη Γάζα! Εδώ ο Τραμπ έδωσε απλόχερα τις ευχαριστίες του στα Ηνωμένα Έθνη, υπενθυμίζοντας παράλληλα τη σπουδαιότητα του δικού του Συμβουλίου Ειρήνης, που τότε είχε εγκαινιάσει σε ρόλο αντι-ΟΗΕ!

Το δυτικό ημισφαίριο

Η αδιαπραγμάτευτη αμερικανική κυριαρχία στο δυτικό ημισφαίριο και το φόβητρο για στρατιωτική δράση σε όποιον απειλήσει «τα θεμελιώδη συμφέροντα των ΗΠΑ», η προβολή της στρατιωτικής επέμ-

Τραμπ στον ΟΗΕ Το αφεντικό μίλησε!

ριο που προετοιμάζεται και στήνει το σκηνικό για τον επόμενο παγκόσμιο πόλεμο, με αυτόν πρωταγωνιστή! Η λεγόμενη συνεργασία των «Ηνωμένων Εθνών» για την παγκόσμια ειρήνη και ασφάλεια ούτε σαν ανέκδοτο δεν μπορεί να σταθεί!

Η προσπάθεια να παρουσιαστούν επιτυχίες της διοίκησής του και να διογκωθούν κέρδη και ωφέλειες, οι μεγαλοστομίες για το προβάδισμα των Ηνωμένων Πολιτειών σε οικονομία, τεχνολογία και στρατό, οι υποσχέσεις για την ανάπτυξη και το «λαμπρό» μέλλον με στόχο να διασκεδαστούν οι δυσαρέσκειες και η δημοσκοπική πτώση ξεκίνησαν με τη φράση «*Η Αμερική επέστρεψε, είναι πιο ισχυρή από ποτέ*» και «*ορίζει την παγκόσμια αναδιαμόρφωση*»!

Η μεγέθυνση της εικόνας της «ισχυρής Αμερικής» επιχείρησε να κρύψει τα μπλοκαρίσματα και τις αποτυχίες στον πόλεμο με το Ιράν, να «προσπεράσει» όλα τα στρατηγικά αδιέξοδα και τα καλύματα στο Ουκρανικό, να απαντήσει σε εσωτερικές αμφισβητήσεις και διχασμούς για φτωχά αποτελέσματα και προβληματικές κινήσεις στη γεωπολιτική και ταυτόχρονα να στείλει με emphaticό τρόπο ένα ηχηρό μήνυμα: Η Αμερική εξακολουθεί να είναι ο παγκόσμιος ηγέτης και δεν θα επιτρέψει καμιά αμφισβήτηση και από κανέναν!

Οι καταρχήν αποδέκτες του μηνύματος (Πούτιν και Σι Τζιπίνγκ) μπορεί να απουσίαζαν από την αίθουσα (ήταν οι εκπρόσωποί τους), αλλά το μήνυμα εστάλη σε παγκόσμια αναμετάδοση!

Οι απειλές στο Ιράν

«*Θα λάβω μια απόφαση: ή συμφωνία ή θα εξαλείψω το Ιράν*»! Δεν ξέρουμε αν είναι η πρώτη φορά που χρησιμοποιείται το βήμα του ΟΗΕ για να απειληθεί η ύπαρξη μιας χώρας, αλλά τουλάχιστον εμάς δεν μας ξενίζει η ωμότητα και ο κυνισμός, ούτε η παραβίαση του «πρωτοκόλλου» και η «προσβολή των αξιών» του θεσμού. Είναι μια φράση που χαρακτηρίζει και συνο-

βασης στη Βενεζουέλα και της γκανγκστερικής απαγωγής του ζεύγους Μαδούρο ως οδηγού, οι συμφωνίες για το πετρέλαιο με τη Ροντρίγκες και η χαρακτηριστική ταπεινωτική φράση «ο νικητής τα παίρνει όλα!», οι απειλές, οι πιέσεις και οι εκβιασμοί προς την Κούβα με έντονη αντικομμουνιστική χροιά, η αναφορά στο Μεξικό και στο «χτύπημα των καρτέλ ναρκωτικών», η διαφήμιση της σκληρής πολιτικής των μαζικών απελάσεων μεταναστών και των αυστηρών συνοριακών ελέγχων στο φόντο της δολοφονικής δράσης της ICE και, τέλος, η συμφωνία με τη Δανία για τη Γροιλανδία -τα Βόρεια Σύνορα όπως είπε- βάζοντας στο κάδρο και την Ευρώπη, συνέθεσαν μια σύνοψη των βασικών στοχεύσεων του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στο μότο «κανένας εχθρός ή αντίπαλος» εδώ!

Το ΔΠΔ και η «υπερνοημοσύνη»

Το Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο, που έχει εκδώσει ένταλμα σύλληψης του Νετανιάχου για τη Γάζα, δέχτηκε σφοδρή επίθεση από τον Τραμπ, που το χαρακτήρισε «εκτός ελέγχου» θεσμό και «διεφθαρμένη οντότητα», καλώντας όλα τα μέλη να αποχωρήσουν, ενώ ανακοίνωσε ότι η Αμερική επέβαλε κυρώσεις στον βασικό εισαγγελέα και σε οκτώ δικαστές του! Ποιοι κανόνες του «διεθνούς δικαίου» και ποια «παγκόσμια δικαιοσύνη»;

Παράλληλα, αρνήθηκε κάθε περιορισμό στην ανάπτυξη της Τεχνητής Νοημοσύνης, στρατηγικού τομέα για τις ΗΠΑ, εξήρε την αμερικανική υπεροχή έναντι της Κίνας, ανακοίνωσε την υιοθέτηση του όρου Σούπερ αντί για Τεχνητή και κάλεσε τον υπόλοιπο κόσμο να κάνει το ίδιο.

Δεν μπορούμε να προβλέψουμε το μέλλον, αλλά δεν θα μας έκανε καμία εντύπωση αν στην επόμενη συνέλευση του ΟΗΕ βλέπαμε τον Τραμπ να απαιτεί να ξηλωθούν τα πράσινα μάρμαρα και να ντυθεί η αίθουσα της συνόδου με τα χρώματα της αστερόεσσας!

Η «μηδενική ανοχή» του αστικού στρατού

Βαριές ποινές σε φαντάρους για συμμετοχή σε κινητοποιήσεις ή και για ανάγνωση του «Ριζοσπάστη» καταγγέλλει η ΚΝΕ. Έτσι, ο καταδρομέας Νίκος Λυκούδης τιμωρήθηκε για συμμετοχή του στο συλλαλητήριο ενόψει της φετινής ΔΕΘ. Για τον ίδιο λόγο, επιβλήθηκε ποινή στον Νίκο Κουβαρά, καταδρομέα στον 14ο Λόχο Διαβιβάσεων στη Ρεντίνα Θεσσαλονίκης. Πέρυσι τον Ιούλη, ο ίδιος είχε τιμωρηθεί για ανάγνωση του «Ριζοσπάστη». Για τον ίδιο λόγο, τον φετινό Ιούλη, επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης στον στραιώτη των Ειδικών Δυνάμεων, Νίκο Καλούδη. Ενώ ένας άλλος στραιώτης - της ΕΛΔΥΚ - ο Νίκος Χαρίσης κλήθηκε σε απολογία γιατί συμμετείχε σε αντιπολεμικό συλλαλητήριο. Ο δόκιμος Γιάννης Κατσούκας κλήθηκε επίσης σε απολογία για επιστολή του στο alt.gr... Σε εποχές προετοιμασίας όρων γενικευμένου μακελειού απ' τα μεγάλα αφεντικά του πλανήτη, σε εποχές στρατιωτικοποίησης των οικονομικών, σε εποχές πολέμων και σοβαρών αναφλέξεων, όπου η χώρα μας εμπλέκεται και μετατρέπεται σε ορμητήριο των αμερικανο-ΝΑΤΟϊκών, η «ανοχή» του ντόπιου, εξαρτημένου από τους ιμπεριαλιστές αστικού στρατού σε κάθε δημοκρατικό δικαίωμα των φαντάρων γίνεται μηδενική. Ενός μηχανισμού απ' τη φύση του αντιδραστικού και υπηρέτη του συστήματος, είτε μέσα είτε έξω απ' τα σύνορα.

Όταν η αντιλαϊκή πολιτική του συστήματος φασιστικοποιείται καθημερινά, όταν οι επικυρίαρχοι προσπαθούν να διαχειρεύσουν το δηλητήριο του εθνικισμού και του σοβινισμού ενάντια στους γείτονες λαούς, λόγω της όξυνσης της αντιδραστικής ελληνο-τουρκικής αντιπαράθεσης, τότε κάθε στοιχειώδες δημοκρατικό δικαίωμα, όπως είναι η συμμετοχή φαντάρων σε κινητοποιήσεις ή η ανάγνωση εφημερίδων, μπαίνει στο στόχαστρο. «Μηδενική» πρέπει να είναι και η «ανοχή» του λαού και της νεολαίας σε τέτοιους μηχανισμούς, που δεν «εκδημοκρατίζονται». Απορρίπτοντας και κάθε λογική «αξιόμαχου» για αλλότρια συμφέροντα και επιδιώξεις. Αυτά των ντόπιων και των ξένων αφεντικών.

Όχι στην απέλαση του Τούρκου απεργού πείνας Soner Inanc

Ενώσω ο Τούρκος πολιτικός πρόσφυγας στη χώρα μας, Sinan Oktay Özen, μέλος της Επιτροπής Αλληλεγγύης για τους Πολιτικούς Κρατούμενους στην Τουρκία και στο Κουρδιστάν και πρόεδρος του Κέντρου Αγωνιστικής και Πολιτιστικής Αλληλεγγύης, κινδυνεύει ακόμα με απέλαση (δες και δύο τελευταία φύλλα «Π.Σ.»), ένας άλλος αγωνιστής, ο Soner Inanc, επιδιώκεται να απελαθεί στην Τουρκία απ' την ελληνική κυβέρνηση.

Ο Soner Inanc που βρίσκεται σε απεργία πείνας απ' τις 27 Αυγούστου, ζει στη χώρα μας απ' το 2024, ενώ στην Τουρκία δώκεται για τη συμμετοχή του στις διαδηλώσεις για το Πάρκο Γκεζί. Αυτή είναι και η μοναδική «κατηγορία» σε βάρος του... Στο παρελθόν, μάλιστα, είχε στοχοποιηθεί και φυλακιστεί απ' το καθεστώς του Ερντογάν για τη συμμετοχή του στο κίνημα. Βρίσκεται σε «καθεστώς διοικητικής κράτησης» απ' τις 22 Ιούλη, όταν συνελήφθη, για να κρατηθεί αρχικά στο

Δημοκρατικά δικαιώματα

Πάνω από 1.000 οι δικογραφίες ενάντια στους αγωνιζόμενους αγρότες

Ένα πραγματικό μπαράζ διώξεων ενάντια στους αγωνιζόμενους αγρότες, για συμμετοχή τους σε κινητοποιήσεις κατά τα έτη 2024 έως και 2026, βρίσκεται σε εξέλιξη. Σύμφωνα με την Πανελλαδική Επιτροπή των Μπλόκων, μόνο για συμμετοχή ή έκφραση αλληλεγγύης στις κινητοποιήσεις του 2025 και 2026 έχουν σχηματιστεί πάνω από 1.000 δικογραφίες σ' ολόκληρη τη χώρα. Δίκες είχαν προγραμματιστεί ή έτρεξαν τις μέρες που διανύουμε στην Καρδίτσα, στο Αίγιο, στην Καστοριά και στη Λάρισα. Ενώ «ακολουθούν» κι άλλες, στα Γιάννενα, στην Αιτωλοακαρνανία, στη Θεσπρωτία, στον Έβρο, στην Κρήτη, στη Λέσβο, στις Σέρρες... Σ' αυτές, βέβαια, προστίθενται συνεχώς και νέες. Η δίκη 15 αγροτών στο Αίγιο για συμμετοχή σε κινητοποίηση τον Φλεβάρη του '24 αναβλήθηκε, τελικά, για την 1η Απρίλη του '27, για να δικαστούν μαζί με άλλους... 30 κατηγορούμενους.

Οι καταγγελίες που έχουν δημοσιοποιηθεί όσον αφορά τη μεθόδευση των διώξεων είναι χαρακτηριστική του επιπέδου φασιστικοποίησης στο οποίο έχει φτάσει η κυρίαρχη πολιτική ενάντια στον λαό και -στην περίπτωση που αναφερόμαστε- ενάντια στους αγωνιζόμενους αγρότες. Κλήσεις που βασίζονται στην καταγραφή απ' την αστυνομία πινακίδων οχημάτων, ακόμα και Ι.Χ. που βρίσκονταν παρκαρισμένα κοντά σε σημεία συγκεντρώσεων ή σε μπλόκα (Θεσσαλία)! «Ταυτοποιήσεις» με βάση αστυνομικές «μαρτυρίες». Ποινικοποίηση ακόμα και αναρτήσεων στο διαδίκτυο και στο facebook για... αναδημοσίευση καλέσματος κινητοποίησης αγροτικού συλλόγου (Ηλεία)!

Όσον αφορά τις κατηγορίες, αυτές ξεκινούν απ' την «παρακώλυση συγκοινωνιών» και φτάνουν μέχρι την «πρόκληση επικίνδυνων παρεμβάσεων στην οδική συγκοινωνία»! Οι διαχειριστές του συστήματος - εγκλήματος που δολοφόνησαν στα Τέμπη και υποκριτικά «κόπτονται» για τις συγκοινωνίες έχουν το θράσος να σέρνουν στα δικαστήρια τους αγρότες που αγωνίζονται όχι μόνο για τα δίκια τους, αλλά για την ίδια την επιβίωσή τους, με τέτοιου τύπου κατηγορίες! Ανάλογα, βέβαια, προσαρμόζονται ή προστίθενται και άλλες κατηγορίες. Όπως για «διατάραξη λειτουργίας υπηρεσιών» (Άρτα) ή για «εξύβριση» (κάτι σαν τις «φωνασκίες» των συνθημάτων των αγωνιζόμενων εκπαιδευτικών) ή ακόμα και για «βία κατά υπαλλήλων» (κατά των κρανοφόρων και ροπαλοφόρων ΜΑΤ, δηλαδή).

Την ίδια στιγμή που κυριαρχεί η μόχα του ΟΠΕΚΕΠΕ και συνολικά της διαχείρισης του σάπιου συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης, ποινικοποιείται ο ίδιος ο αγώνας που δίνει η αγροτιά ενάντια στο ξεκληρίσμά της. Δεν λείπουν, βέβαια, ούτε τα «φαινόμενα» αξιοποίησης καταστάσεων σαν τον αφθώδη πυρετό των αιγοπροβάτων στην υπηρεσία του ξεκληρίσματος των αγροτο-κτηνοτρόφων, με ανάληψη της διαχείρισης της κατάστασης απ' τον... στρατό (Λέσβος).

Όσο, ο δίκαιος αγώνας επιβίωσης της αγροτιάς, όπως εκφράστηκε σε ολόκληρη τη χώρα στα τέλη του '25 και στις αρχές της φετινής χρονιάς, παρά το «κλείσιμό» του και τις κυβερνητικές υποσχέσεις, δεν γνώρισε τις αντιδράσεις «κοινωνικού αυτοματισμού» που επιδίωξαν οι κρατούντες. Ανάλογα λοιπόν, τώρα, πρέπει να γνωρίσει τη στήριξη και την αλληλεγγύη των εργαζόμενων και του λαού απέναντι σ' αυτή τη βιομηχανία διώξεων. Απέναντι σε μια πολιτική κρατικής τρομοκρατίας, που στρέφεται ολοένα και πιο έντονα ενάντια σε όλο τον λαό, στους εργαζόμενους, στη νεολαία, σε αγωνιστές και συνδικαλιστές.

Α.Τ. Λαυρίου κι από εκεί, στη Διεύθυνση Αλλοδαπών της Πέτρου Ράλλη, μετά στη Θεσσαλονίκη -με άμεσο κίνδυνο απέλασης- και τελικά στο στρατόπεδο ΠΡΟΚΕ-ΚΑ της Δράμας.

Δυο φορές έχει απορριφθεί το αίτημά του για πολιτικό Άσυλο, με την Υπηρεσία Ασύλου, μάλιστα, να δηλώνει πως η απόφαση καταδίκης του στην Τουρκία δεν «δικαιολογεί» τη χορήγηση «καθεστώτος διεθνούς προστασίας»... Ο Soner Inanc δηλώνει αποφασισμένος να συνεχίσει την απεργία πείνας μέχρι τη νίκη, ενώ χαρακτηριστικός ήταν ο τρόπος αντιμετώπισής του απ' τη διοίκηση του ΠΡΟΚΕ-ΚΑ, όπου για τέσσερις εβδομάδες τού στερούσαν τη χορήγηση βιταμινών και ηλεκτρολυτών, απαραίτητων για την αποφυγή μόνιμων επιπτώσεων απ' την απεργία. Να ικανοποιηθεί άμεσα το αίτημά του για πολιτικό Άσυλο και να μην εκδοθεί στην Τουρκία!

Σπρωξίες των ΜΑΤ σε 12χρονα παιδιά...

...καταγγέθηκαν και καταγράφηκαν σε βίντεο κατά την πορεία υπεράσπισης των Προσφυγικών της Λ. Αλεξάνδρας, στις 26/9. Οι διμοιρίες των ΜΑΤ είχαν δημιουργήσει κλοιό, περιορίζοντας την πορεία, μη διστάζοντας να απωθήσουν αυτούς που κρατούσαν το κεντρικό πανό, ανάμεσά τους και παιδιά, καθώς και το αναπηρικό αμαξίδιο του Αριστοτέλη Χαντζή. Βλέπετε, δεν υπάρχει «όριο» στην αστυνομική καταστολή. Ειδικά όταν οι πολιτικοί τους προϊστάμενοι φοβούνται τη νεολαία και και τον λαό στον δρόμο.

Συνεχίζεται η δίκη των 6 αστυνομικών βασανιστών του Βασίλη Μάγγου...

...με καταθέσεις μαρτύρων που κατέδειξαν την κακομεταχείρισή του στο Αστυνομικό Τμήμα του Βόλου. Καταθέσεις που συνάδουν με τις ιατρικές γνωματεύσεις και εξετάσεις. Τέσσερις απ' αυτούς είδαν τον Βασίλη πεσμένο στο έδαφος, να βογκάει έξω απ' το Α.Τ., χωρίς να μπορεί να σηκωθεί, ούτε να περπατήσει. Είχε εκδορές στα χέρια, που προκλήθηκαν από λαβές αστυνομικών που τον κρατούσαν ώστε ένας άλλος αστυνομικός να τον γρονθοκοπήσει...

Ούτε νερό δεν του έδωσαν όταν ζήτησε. Ο Βασίλης Μάγγος είχε ξυλοκοπηθεί απ' τις αστυνομικές δυνάμεις τον Ιούνιο του 2020 έξω απ' το Δικαστικό Μέγαρο Βόλου, σε διαδήλωση συμπάραστασης σε συλληφθέντες άλλης κινητοποίησης ενάντια στο εργοστάσιο καύσης σκουπιδιών. Τον Ιούλη του 2020, έναν μήνα μετά, ο Βασίλης πέθανε... Να θυμίσουμε πως αρχικά παραπέμφθηκαν σε δίκη μόνο 3 αστυνομικοί, οι οποίοι καταδικάστηκαν (2/2025) στη «φοβερή ποινή» των 2 χρόνων φυλάκιση με 3ετή αναστολή, με την έφεση να δικάζεται τον Δεκέμβρη.

Μετά από προσφυγή της οικογένειας, παραπέμφθηκαν σε δίκη οι 6, που διενεργείται αυτήν την περίοδο, μετά από πολλές αναβολές. Ο πατέρας του Βασίλη, Γιάννης Μάγγος, συνεχίζει επίμονα τον αγώνα για δικαίωση απέναντι σε άλλη μια ωμή δολοφονία των επικυρίαρχων του συστήματος και των ενεργούμενών τους, με θύμα έναν νέο άνθρωπο, που προσπαθούν να «κουκουλώσουν». Να μην τους περάσει!

Άγρια δολοφονία γυναίκας στην Ηγουμενίτσα από τον πρώην σύντροφό της

Το σύστημα μας δολοφονεί και οι γυναίκες είναι από το πιο ευάλωτα θύματά του

Την Κυριακή 20/09 μετρήσαμε άλλη μία δολοφονία μίας νεαρής εργαζόμενης γυναίκας, αυτή τη φορά στην Ηγουμενίτσα. Το έγκλημα ήταν συγκλονιστικό, ο πρώην σύντροφός της διένυσε πάνω από 500 χλμ. από την Αθήνα και την έσφαξε με σουγιά αργά το απόγευμα στον πολυσύχναστο ποδηλατόδρομο της επαρχιακής μας πόλης. Πριν από λίγο καιρό, στις αρχές του μήνα, στην Ηγουμενίτσα, μία 24χρονη παρασύρθηκε με το αυτοκίνητο από τον σύντροφό της και ακόμα χαροπαλεύει.

Η οργή και η αγανάκτηση που προκάλεσαν τα δύο περιστατικά οδήγησαν στην πολύ μαζική για τα δεδομένα της πόλης μας και άμεση συγκέντρωση πολιτών ως ανταπόκριση στο κάλεσμα της Πρωτοβουλίας Γυναικών Ηγουμενίτσας, πράγμα που ανέδειξε την ανάγκη του κόσμου για συλλογική αντίδραση και καταγγελία της βίας ενάντια στις γυναίκες. Τα περιστατικά άγριας βίας κατά των γυναικών πληθαίνουν συνεχώς και δεν είναι τυχαίο.

Πίσω από τις αποτρόπαιες εκφράσεις βίας βρίσκονται ριζωμένες αντιλήψεις για τον ρόλο και τη θέση της γυναίκας στην κοινωνία και την οικογένεια, η γυναίκα αντιμετωπίζεται ως κτήμα, αντικείμενο, κατώτερη, αντιλήψεις που οδηγούν στην πεποίθηση ότι ο θύτης-άντρας έχει δικαίωμα ζωής και θανάτου επάνω της. Αυτές οι ιδέες όμως δεν δημιουργούνται στο κενό και στα κεφάλια των θυτών. Έχουν υλική βάση και έδαφος

πάνω στο οποίο ριζώνουν και αναπαράγονται, και αυτό δεν είναι άλλο από τις καπιταλιστικές εκμεταλλευτικές σχέσεις παραγωγής.

Η αύξηση των γυναικοκτονιών και γενικότερα της βίας κατά των γυναικών συνδέεται άμεσα με την αυξανόμενη και ολομέτωπη επίθεση του καπιταλιστικού συστήματος στα λαϊκά δικαιώματα διεθνώς και ειδικά στην Ελλάδα. Σε συνδυασμό με την υποχώρηση του εργατικού κινήματος, η θέση της γυναίκας χειροτερεύει καθημερινά και στην κοινωνία και στην εργασία. Στη δουλειά χτυπιέται πρώτη και πιο έντονα από τον άντρα εργαζόμενο, με τις απολύσεις, τις περικοπές μισθών, τις ελαστικές σχέσεις εργασίας, την χωρίς προστασία μητρότητα, την ανασφάλεια, την ανεργία, ενώ στο σπίτι φορτώνεται με επιπλέον βάρη. Όσο βαθύνει η κρίση του καπιταλιστικού συστήματος τόσο αυξάνεται η εκμετάλλευση των γυναικών του λαού και η καταπίεσή τους. Αφενός γιατί η οικονομική ανεξαρτησία είναι απαραίτητη για να ξεφύγει από μια κακοποιητική σχέση ή γάμο, αφετέρου επειδή πάνω στην επίθεση και τη φασιστικοποίηση της δημόσιας ζωής επανέρχονται ο σκοταδισμός και τα στερεότυπα για τον ρόλο της γυναίκας ως αδύναμου φύλλου.

Στην παρούσα φάση αποσυγκρότησης του εργατικού κινήματος, το καπιταλιστικό σύστημα, παρότι είναι ο κύριος υπαίτιος για την κάθε είδους βία και τη διπλή καταπίεση της γυναίκας λό-

γω φύλου και λόγω τάξης, καταφέρνει να ενσωματώνει γυναικεία κινήματα, διακινώντας και αναπαράγοντας απόψεις ακίνδυνες, που συγκαλύπτουν και αθρώνουν τις δικές του ευθύνες. Είναι οι απόψεις που μιλούν για πατριαρχία και θα τις ακούσουμε και από τα στόματα εκπροσώπων του συστήματος, γιατί εξαντλούν την καταγγελία τους στην έμφυλη βία και βλέπουν ως εχθρό το άλλο φύλο, αποσιωπώντας τελείως την ταξική καταπίεση.

Είναι απόψεις που οδηγούν σε ταξική ειρήνη, διασπούν το εργατικό κίνημα και αφαιρούν κάθε προοπτική χειραφέτησης της γυναίκας. Τέτοιες απόψεις εμφανίστηκαν και στην κινητοποίηση στην Ηγουμενίτσα, με αναζήτηση λύσεων μόνο στο πλαίσιο «ανακούφισης και βοήθειας» σε κακοποιημένες γυναίκες. Είναι το πλαίσιο που επέβαλε το σύστημα, το

πλαίσιο των ΜΚΟ και της εκκλησίας.

Οι γυναίκες του λαού δεν θα βρουν τις λύσεις στην ελεημοσύνη του συστήματος, δεν θα ζητιανέψουμε για «τσιρότα» στις πληγές μας! Ούτε αρκούν μόνο οι καταγγελίες. Η παρέμβαση του ΚΚΕ(μ-λ) κινήθηκε σε αυτή την κατεύθυνση, άμεσα να υπάρξει κινηματική απάντηση και να αναδειχτεί το πολιτικό περιεχόμενο που δίνει την πραγματική διέξοδο.

Η γυναίκα για να κερδίσει τη χειραφέτησή της πρέπει να παλέψει ενάντια στο σύστημα που γεννά τους δολοφόνους της. Μαζί και πλάι στον άντρα εργατή και μέσα στο εργατικό κίνημα, για να μπορέσει να διεκδικήσει και τα δικά της ιδιαίτερα δικαιώματα, που θα της δώσουν τους υλικούς όρους για την άρση της ανισοτιμίας της.

Έξω ο νεοναζί με πανηγυρισμούς, μέσα, χωρίς στοιχεία, η κατηγορούμενη για την υπόθεση της Μαρφίν

Ο Κασιδιάρης αποφυλακίστηκε με πανηγυρισμούς, προκλήσεις και δηλωμένες επιδιώξεις. Η 46χρονη κατηγορούμενη για συμμετοχή στον εμπρησμό της Μαρφίν στις 5/5/10, που ζούσε στη Μ. Βρετανία και συνελήφθη στο αεροδρόμιο ενώ επέστρεφε στην Ελλάδα, αρνούμενη την κατηγορία, προφυλακίστηκε, χωρίς στοιχεία, στις 11/8. Της επιβλήθηκε η λεγόμενη «προσωρινή κράτηση», την οποία προσέβαλε με προσφυγή. Παραβλέποντας το απαλλακτικό δεδικασμένο του 2022, όταν είχε διερευνηθεί εμπλοκή της στην υπόθεση (ομολογημένη έλλειψη ταυτοποίησής της με ύποπτο πρόσωπο, απ' την Διεύθυνση Εγκληματικών Ερευνών της ΕΛΑΣ) και με μοναδικό επιπλέον στοιχείο ένα ...ανώνυμο μείλ με αόριστες αναφορές, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών της Αθήνας απέρριψε, με βούλευμά του (3763/2026) την προσφυγή αυτή. Έτσι παραμένει στη φυλακή, χωρίς καταδίκη, χωρίς ενοχοποιητικά στοιχεία και με σοβαρές συνέπειες για τη ζωή της (είναι μητέρα δύο παιδιών, το ένα 5χρονο...). Χαρακτηριστικό του «μαγειρέματος» της υπόθεσης είναι το γεγονός πως για να βγει το απορριπτικό βούλευμα μεσολάβησαν 15 ημέρες απ' την ημερομηνία της δικαστικής διάσκεψης για να βγει το βούλευμα (από τις 10/9 ως τις 25/9). Ωμή πρόκληση!

Όσες δόσεις και να βάλουν, τα χρέη παραμένουν δυσβάσταχτα για τον λαό

Σε δημοσίευμα του Οικονομικού Ταχυδρόμου (ΟΤ) στις 25 Σεπτέμβρη επισημαίνεται το χαμηλό ενδιαφέρον για την ένταξη στη ρύθμιση των 72 δόσεων για χρέη προς τον ΕΦΚΑ. Σε 3 μήνες από την ενεργοποίησή της μόλις 12.000 έκαναν χρήση της, ενώ ο συνολικός αριθμός χρεών που βρίσκονται σε ρύθμιση μειώθηκε από περίπου 290 χιλιάδες σε 285 χιλιάδες!

Τα συνολικά χρέη προς τον ΕΦΚΑ αυξήθηκαν το τρίμηνο Απριλίου-Ιουνίου κατά 639 εκ. ευρώ και έφτασαν τα 52,43 δισ. ευρώ. Λιγότερο από 60% αυτού του χρέους αφορά κύριες οφειλές. Τα υπόλοιπα είναι επιβαρύνσεις και πρόσθετα τέλη. Επίσης, πάνω από το 90% (48,60 δισ. ευρώ) είναι παλιά χρέη, ως το όριο που έβαζε η ρύθμιση των 72 δόσεων, δηλαδή το τέλος του 2023.

Οι προσδοκίες της κυβέρνησης από την ρύθμιση διαψεύστηκαν, γιατί, όπως αναφέρει το άρθρο του ΟΤ: «Οι περισσότερες δόσεις για το παλιό χρέος προσφέρουν χρόνο, αλλά δεν εξασφαλίζουν από μόνες τους ότι το σύνολο των μηνιαίων

υποχρεώσεων είναι διαχειρίσιμο».

Οι πρόσφατες κυβερνητικές εξαγγελίες, στις 30 Σεπτέμβρη, περιλάμβαναν αύξηση των δόσεων σε 120 και μάλιστα για χρέη ως το τέλος του 2024, αντί για το τέλος του 2023 που ίσχυε ως τώρα με τις 72 δόσεις.

Η κυβέρνηση θα προσπαθήσει, έτσι, να προσελκύσει περισσότερους οφειλέτες να ρυθμίσουν τα χρέη τους με τις μειωμένες δόσεις που συνεπάγεται η αύξηση της διάρκειας αποπληρωμής.

Ωστόσο, περισσότερες δόσεις σημαίνει και μεγαλύτερες επιβαρύνσεις (τόκοι, τέλη κ.λπ.) και άρα αύξηση του συνολικού ποσού αποπληρωμής. Η παραπάνω διαπίστωση του ΟΤ εξακολουθεί να ισχύει.

Όσο για τη μείωση της «ηλικίας» των χρεών που μπορούν να ενταχθούν στη νέα ρύθμιση, ο ένας επιπλέον χρόνος μπορεί να προσελκύσει χρέη περιορισμένου συνολικού ύψους, εφόσον πάνω από το 90% του συνολικού χρέους ήδη καλυπτόταν από το παλιό όριο.

Ωστόσο, είναι σημαντικό ένα άλλο στοιχείο που περιλαμβάνεται στο άρθρο του ΟΤ, ότι 1,48 εκα-

τομμύρια οφείλουν ως 15.000 ευρώ, ενώ το σύνολο των χρεών των 3.029 που οφείλουν πάνω από 1 εκ. ευρώ είναι περίπου το 1/4 του συνολικού χρέους προς τον ΕΦΚΑ! Αυτό σημαίνει ότι ο επιπλέον χρόνος στοχεύει στους μικροοφειλέτες, με την επιδίωξη να αυξηθεί ο αριθμός των ρυθμισμένων χρεών και όχι του συνολικού ποσού τους.

Σε κάθε περίπτωση, η ομηρία των χρεών δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί με περισσότερες δόσεις και ρυθμίσεις, γιατί οφείλεται στη γενικότερη κατάσταση που βιώνουν οι λαϊκές οικογένειες με την ακρίβεια που καλπάζει και τους μισθούς και τις συντάξεις που παραμένουν στα επίπεδα της πείνας. Τα κάθε είδους χρέη είναι αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης, την οποία ανατροφοδοτούν, συντηρούν και επιδεινώνουν. Κι έτσι τα αδιέξοδα για τον λαό μεγαλώνουν.

Και μαζί τους μεγαλώνει και η αλλαζονεία, η κοροϊδία της κυβέρνησης και των αστικών κομμάτων, που τάζουν ρυθμίσεις και ευκολίες πληρωμής, οι οποίες, ουσιαστικά, συντηρούν την ομηρία αντί να την λύνουν.

Οι σιωνιστές ζητούν να τους παραχωρηθεί το σχολείο στη Βασιλική της Ιεράπετρας Δεν θα πάρουν τίποτα!

Η ανοικτή συνεργασία της κυβέρνησης με το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ και η ξεδιάντροπη κάλυψη της γενοκτονίας των Παλαιστινίων στη Γάζα δίνει αέρα στους σιωνιστές που έρχονται από το Ισραήλ για να κάνουν μπίζνες σε μια σειρά περιοχές της χώρας. Η βασική τους δραστηριότητα είναι να αγοράζουν ό,τι πουλιέται σε γη και κτίρια. Στην περιοχή της Ιεράπετρας ζήτησαν να τους παραχωρηθεί το Δημοτικό Σχολείο του χωριού Βασιλική, για να φτιάξουν Διεθνές Ισραηλινό Σχολείο. Ο Δήμαρχος και διάφοροι οικονομικοί και θεσμικοί παράγοντες του τόπου αντιμετωπίζουν την πρόταση ως επένδυση που αναβαθμίζει την οικονομία και την εκπαίδευση της περιοχής. Οι αντι-

δράσεις των κατοίκων τον ανάγκασαν να δηλώσει πως δεν είναι ειλημμένη η απόφασή του και να ζητήσει διευκρινήσεις για τον τρόπο λειτουργίας του Διεθνούς Σχολείου. Όλοι, όμως, είναι έτοιμοι να δώσουν τη συγκατάθεσή τους.

Τα Διεθνή Σχολεία, όπως είναι τα πανάκριβα American Community Schools of Athens (ACS Athens) και Byron College, φτιάχτηκαν για τα παιδιά διπλωματών και επιχειρηματιών. Άραγε μπορεί να δημιουργηθεί κάτι τέτοιο σε ένα παλιό μονοθέσιο σχολείο; Και γιατί περίμεναν δυο χρόνια από τότε που για πρώτη φορά εκδήλωσαν το ενδιαφέρον τους; Άλλωστε, αγοράζουν ό,τι ακίνητο πουλιέται στην περιοχή. Ανεξάρτητα από τους σκοπούς τους για το σχολείο, το

βέβαιο είναι ότι θέλουν να διασφαλίσουν πως η εκπαίδευση των παιδιών τους θα τα κάνει καλούς σιωνιστές και γι' αυτό δεν θέλουν να τα στέλνουν στα Δημόσια Σχολεία της Ιεράπετρας.

Είναι επίσης βέβαιο ότι δεν θέλουν μόνο το σχολείο, αλλά όλο το χωριό! Οι Ισραηλινοί δεν είναι πρόσφυγες. Η μαζική μετακίνησή τους σε μια σειρά περιοχές και οι επενδύσεις τους σε ακίνητα δεν έγινε ερήμην του κράτους. Οι σχέσεις τους με την κυβέρνηση της ΝΔ, η οποία τους στηρίζει με την πολιτική της, τους επιτρέπει να σχεδιάζουν τη μόνιμη παραμονή τους στην Ελλάδα, για να υπηρετήσουν το κράτος-δολοφόνο. Είναι μηχανισμός σιωνιστικής προπαγάνδας. Η Βασιλική δεν είναι τυχαία επιλο-

γή. Δεν είναι τουριστικό χωριό, δεν είναι παραθαλάσσιο και τα περισσότερα σπίτια είναι άδεια. Αγοράζεται εύκολα. Όταν «φύγουν» οι λιγοστοί γέροντες και τα παρατήσουν οι νεότεροι κάτοικοι που προσπαθούν να την κρατήσουν ζωντανή, τότε θα είναι όλη δική τους.

Κάτοικοι, οργανώσεις, συλλογικότητες, επιτροπές και πρωτοβουλίες που στηρίζουν τον αγώνα του Παλαιστινιακού λαού δίνουν δύσκολο αγώνα. Πρέπει να αντιμετωπίσουν πιέσεις, προπαγάνδα και προβοκάτσιες, όπως ο βανδαλισμός του σχολείου από φασίστες. Το ζήτημα αφορά όλο τον λαό και το κίνημα. Οι σιωνιστές δεν είναι ευπρόσδεκτοι. Είμαστε με τον λαό της Παλαιστίνης.

Με αφορμή το περιστατικό ξυλοδαρμού της νηπιαγωγού στο 1ο Νηπιαγωγείο Άνω Λιοσίων Ένοχη η πολιτική που υποδαυλίζει και κερδίζει από τον «κανιβαλισμό»

Τα βίντεο που έχουν κυκλοφορήσει δείχνουν την προϊστάμενη του νηπιαγωγείου να επιχειρεί με απαξιωτικό τρόπο και με έντονους χαρακτηρισμούς να «νουθετήσει» παιδιά κατά τη διάρκεια του διαλλείματος. Αυτό, βέβαια, δε μπορεί να δικαιολογήσει την εξέλιξη που είχε σαν αποτέλεσμα την περαιτέρω ένταση, με γονείς να μπαίνουν στο σχολείο και να την χτυπάνε στο πρόσωπο, με αποτέλεσμα τη νοσηλεία της στο νοσοκομείο.

Η προσπάθεια να αξιοποιηθεί το γεγονός προκειμένου η διοίκηση και το ΥΠΑΙΘΑ να απαλλαχθούν από κάθε ευθύνη, να το παρουσιάσουν σαν ένα περιστατικό που «ξέφυγε πολύ», είναι ενδεικτική των επιδιώξεών τους.

Αλήθεια, ποιος είναι αυτός που συνεχώς και με επίμονο τρόπο καλλιεργεί τον κοινωνικό αυτοματισμό -και- στα σχολεία, για να αποφύγει τις δικές του ευθύνες; Λέγοντας στους εκπαιδευτικούς ότι για τις συμπεριφορές των παιδιών «φταίνει -αποκλειστικά- οι γονείς» και στους γονείς ότι φταίνει οι εκπαιδευτικοί «που δεν κάνουν σωστά τη δουλειά τους» στο σχολείο;

Ποιος είναι αυτός που έχει παρατήσει τα δημόσια σχολεία χωρίς προσωπικό, με τους εκπαιδευτικούς να τρέχουν να καλύψουν κάθε είδους κενό που προκύπτει στη λειτουργία των σχολείων, αλλά και στη διαχείριση των μαθητών, σε τάξεις 27, 28 και 29 παιδιών;

Ποιος είναι αυτός που με την πολιτική της αξιολόγησης και των διώξεων εμποτίζει την καθημερινότητα του δημόσιου σχολείου με απειλές, με άγχος, με ανταγωνισμό, με συνεχή αμφισβήτηση; Δεν οφείλεται στην ενορχηστρωμένη επίθεση της αξιολόγησης η προσπά-

θεια να φανεί ο εκπαιδευτικός ο «αποδιοπομπαίος τράγος» για όλα τα προβλήματα του σχολείου, ενώ επιχειρείται να καλλιεργηθεί παράλληλα προς τους γονείς ένα «ξέρεις πόσα πτυχία έχω εγώ»;

Και πάνω από όλα, ποιος φταίει που η κοινωνία μας έχει εμποτιστεί με ανυπόβλητα κοινωνικά αδιέξοδα, με κοινωνικό αυτοματισμό και ρατσισμό, με το αφήγημα -προηγούμενων- δεκαετιών- της ατομικής κοινωνικής ανέλιξης να έχει γίνει ατομική ευθύνη για όλα τα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο κάθε άνθρωπος;

Η διοίκηση και το ΥΠΑΙΘΑ κάνουν δηλώσεις ότι στηρίζουν τους εκπαιδευτικούς, αλλά στην πραγματικότητα δημιουργούν όλους τους όρους διάλυσης της κατάστασης μέσα στα σχολεία και βρίσκουν κάθε ευκαιρία να κάνουν διώξεις και πειθαρχικά σε εκπαιδευτικούς, όχι μόνο για συνδικαλιστικά ζητήματα, αλλά για το κάθε τι που μπορεί να φανταστεί κανείς!

Προφανώς το περιστατικό αυτό είναι πολύ σοβαρό, με βάση και την εξέλιξή του. Η προσπάθεια να επικεντρωθεί στα ειδικά χαρακτηριστικά της περιοχής (περιοχή που μένουν Ρομά) καταδεικνύει ακόμα περισσότερο και την εγκατάλειψη οποιασδήποτε προσπάθειας σύνδεσης και στήριξης, με τις διάφορες δομές ένταξης να είναι αποψιλωμένες, όπως καταγγέλλει και το τοπικό σωματείο των εκπαιδευτικών.

Δεν μπορεί όμως πίσω από όλα αυτά να κρυφτεί ο πραγματικός ένοχος που παράγει όλα αυτά τα φαινόμενα, που κερδίζει από τον κοινωνικό αυτοματισμό και τον κανιβαλισμό. Και πρέπει να καταδειχθεί!

Δρόμοι Αντίστασης στα Νότια Εκδήλωση-Συζήτηση για την εκπαίδευση

Με κύμα συγχωνεύσεων τμημάτων στα σχολεία της Νότιας Αθήνας ξεκίνησε για μαθητές και εκπαιδευτικούς η σχολική χρονιά. Η Δ' Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης λειτούργησε σαν λαγός της κυβέρνησης και του υπουργείου Παιδείας στην υλοποίηση της κατεύθυνσης ενός σχολείου αφιλόξενου για τα παιδιά του λαού, προθάλαμου για την κοινωνία της φτώχειας, της εκμετάλλευσης και του πολέμου. Από τη μια τα Ωνάσεια των λίγων και εκλεκτών, από την άλλη, για την πλέμπα, 30αρια τμή-

ματα, χωρίς καθηγητές και με μπόλικη τρομοκρατία.

Μαθητές, γονείς και εκπαιδευτικοί βρίσκονται στο δρόμο κόντρα στις συγχωνεύσεις. Ο αγώνας τους είναι δικαίος και είναι ο μόνος δρόμος για να μπει φρένο στην πολιτική των ταξικών φραγμών στην εκπαίδευση. Με τα συμπεράσματα της πάλης που αναδείχθηκαν από τον συγκλονιστικό αγώνα κόντρα στις διώξεις, που πέτυχε να επιστρέψει η Χρύσα Χοτζόγλου στο σχολείο της, να ανοίξει ο δρόμος για νέους νικηφόρους αγώνες.

ΣΥΓΧΩΝΕΥΣΕΙΣ - ΔΙΩΞΕΙΣ - ΤΑΞΙΚΟΙ ΦΡΑΓΜΟΙ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΜΑΣ

Εκδήλωση - Συζήτηση
ΔΕΥ 5/10 18:30

Παρκάκι Polis Park,
Νέα Σμύρνη

Θα μιλήσει η εκπαιδευτικός **Γιώτα Μήτση**, από την Ανοικτή Συνέλευση ενάντια στις Συνδικαλιστικές Διώξεις και τις Απολύσεις

ΔΡΟΜΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ
στα Νότια

@dromoi_antistasis
f Δρόμοι Αντίστασης Δάφνης-Υμηττού
dromoiantistasis-dy.blogspot.com

Εκπαίδευση

Πειθαρχικό για συνδικαλιστική δράση και διατύπωση άποψης! Θα ενταθούν οι αντιστάσεις!

Με καλή συμμετοχή και δυναμικό «παρών», παρά τις υπονομεύσεις δυνάμεων που κυριαρχούν σε πρωτοβάθμια σωματεία (ΕΛΜΕ-ΣΕΠΕ) και στις ομοσπονδίες (ΟΛΜΕ-ΔΟΕ), ο κόσμος της εκπαίδευσης, μαζί με εργαζόμενους, νεολαία και αλληλέγγυους, συγκεντρώθηκε την Τετάρτη 30 Σεπτεμβρίου, έξω από το Πειθαρχικό Συμβούλιο Αττικής, ημέρα διεξαγωγής της πειθαρχικής διαδικασίας σε βάρος 5 εκπαιδευτικών.

Οι 4 εκπαιδευτικοί, μέλη του σωματείου και μέλη ΔΣ της ΕΛΜΕ Πειραιά, διώκονται για τη συμμετοχή τους μαζί με μαθητές στην επιτυχημένη κινητοποίηση που πραγματοποιήθηκε το 2023 σε σχολείο του Κερατσινίου, ενάντια στη διεξαγωγή των εξετάσεων PISA. Η βασική κατηγορία που τους αποδίδεται είναι αυτή της «αναξιοπρεπούς συμπεριφοράς εκτός υπηρεσίας».

Η κυβέρνηση και το σύστημα προσπαθούν με κάθε τρόπο και μέσο να παγιώσουν τις εξετάσεις PISA και να αξιολογήσουν τα αποτελέσματα που φέρνει η αντεκπαιδευτική πολιτική τους, για να δικαιολογήσουν την κλιμάκωση της επί-

θεσης, που θα «βαφτίσουν» αναβάθμιση της εκπαίδευσης. Το κοινό μέτωπο πάλης εκπαιδευτικών και μαθητών τρομάζει την κυβέρνηση και προσπαθεί να το σπάσει εν τη γενέσει του, με διώξεις, τρομοκρατία και καταστολή.

Ο Γιώργος Καββαδίας, πρώην μέλος του ΔΣ της ΕΛΜΕ Πειραιά και συνταξιούχος εδώ και δύο χρόνια, κατηγορείται για «κακόβουλη κριτική προϊστάμενης αρχής» λόγω δημοσίευσής του ενάντια στην αντεκπαιδευτική πολιτική της κυβέρνησης και για «μη τήρηση εξουσιοδότησης», επειδή κατήγγειλε δημόσια τη δίωξή του. Ο πέμπτος εκπαιδευτικός, επίσης μέλος της ΕΛΜΕ Πειραιά, κατηγορείται για «αναξιοπρεπή συμπεριφορά εντός υπηρεσίας» και «κακόβουλη κριτική προϊστάμενης αρχής», για σχόλιο σε ηλεκτρονική ομάδα συναδέλφων του σχετικά με την κατάρρευση της Τράπεζας Θεμάτων το 2023, που αφορούσε τον τότε ΓΓ του ΥΠΑΙΘΑ.

Η συνδικαλιστική δράση και διεκδίκηση, ακόμη και η διατύπωση άποψης που δεν είναι αρεστή στη διοίκηση και την κυβέρνηση, ποινικοποιείται. Στόχος είναι να μετατρέψουν τους εκπαιδευτι-

κούς σε πειθήνιους κρατικούς υπαλλήλους, που θα εφαρμόζουν χωρίς αντιστάσεις τη βάρβαρη πολιτική τους, ανοίγοντας τον δρόμο για την περιστολή του δικαιώματος της ελεύθερης έκφρασης και τη φήμωση κάθε φωνής που αμφισβητεί και καταγγέλλει τις κυβερνητικές επιλογές.

Ο κόσμος του αγώνα προσπάθησε να ξεπεράσει τα εμπόδια, δυνάμεων και ομοσπονδιών, και να βγει ξανά στο δρόμο, να συνεχίσει να δίνει τη μάχη ενάντια στις διώξεις και την τρομοκρατία.

Για να υπερασπιστεί το δικαίωμα στη συνδικαλιστική δράση και στην ελεύθερη έκφραση, δικαιώματα που κατακτήθηκαν με αγώνες και θα συνεχίσουν να υπερασπίζονται στους δρόμους.

Έτσι έδωσε τη μάχη και το προηγούμενο διάστημα και κατάφερε την παύση της δυνητικής αργίας της Χρύσας Χοτζόγλου και την επιστροφή της στο σχολείο, καθώς και τις αθωωτικές αποφάσεις για τους νεοδιοριστούς εκπαιδευτικούς που συμμετείχαν στην απεργία-αποχή από την αξιολόγηση.

Οι δικαστικές τους αποφάσεις δεν μας σταματούν!

Στο πλευρό του Δημήτρη Αντωνίου!

Ενάντια στην τρομοκρατία και τις συνδικαλιστικές διώξεις!

Δημοσιεύθηκε η απόφαση 3653/2026 του Εφετείου Αθηνών για την υπόθεση του Δημήτρη Αντωνίου. Πρόκειται για μια κατάπτυστη δικαστική απόφαση που επιβεβαιώνει ότι η δικαιοσύνη σε αυτό το σάπιο σύστημα είναι κομμένη και ραμμένη στα μέτρα του κράτους και της εργοδοσίας.

Υπενθυμίζεται ότι ο Δημήτρης Αντωνίου απολύθηκε εκδικητικά το 2024 από το ΕΚΠΑ, στο οποίο εργαζόταν για 19 χρόνια. Ο λόγος; Επειδή συμμετείχε σε κινητοποίηση ενάντια στις ηλεκτρονικές εξεταστικές, που επέβαλε τότε το πανεπιστήμιο προκειμένου να σπάσει τις φοιτητικές κινητοποιήσεις και καταλήψεις ενάντια στο νομοσχέδιο για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια.

Ο Δημήτρης Αντωνίου εργαζόταν στο ΕΚΠΑ από το 2005 με συμβάσεις μίσθωσης έργου και συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου. Οι συμβάσεις αυτές, αν και ανανεώνονταν συνεχώς όλα αυτά τα χρόνια, ποτέ δεν μετατράπηκαν σε σύμβαση αορίστου χρόνου. Έτσι, αμέσως μετά τις κινητοποιήσεις, το ΕΚΠΑ αποφάσισε να μην ανανεώσει τη σύμβαση εργασίας του Δημήτρη Αντωνίου και ουσιαστικά να τον απολύσει εκδικητικά.

Σε συνέχεια της απόλυσής του, ο Δημήτρης, παράλληλα με τις κινητοποιήσεις που ξετυλίχθηκαν, προσέφυγε στα δικαστήρια με αίτημα να αναγνωριστεί ότι η πραγματική του εργασιακή σχέση ήταν αυτή της σύμβασης εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, δεδομένου ότι για 19 χρόνια εργαζόταν καλύπτοντας πάγιες ανάγκες. Επίσης αιτήθηκε να αναγνωρι-

στεί η ακυρότητα της απόλυσής του, καθώς αυτή οφειλόταν στη συνδικαλιστική του ιδιότητα και δράση, καθώς και να επαναπροσληφθεί. Για την περίπτωση που τα παραπάνω δεν γινόντουσαν δεκτά από το δικαστήριο, αιτήθηκε την καταβολή αποζημίωσης. Το πρωτόδικο δικαστήριο απέρριψε τα παραπάνω αιτήματα περί μετατροπής των συμβάσεων ορισμένου χρόνου σε σύμβαση αορίστου χρόνου και περί ακυρότητας της απόλυσης για συνδικαλιστικούς λόγους και δέχτηκε μόνο το αίτημα για καταβολή αποζημίωσης.

Κατά της παραπάνω απόφασης ασκήθηκε έφεση τόσο από τον Δημήτρη Αντωνίου όσο και από το ΕΚΠΑ. Ο μεν πρώτος επέμεινε στα αιτήματά του και το δε δεύτερο ζήτησε να μην καταβάλει καν αποζημίωση στον απολυμένο μιας και η σύμβαση εργασίας του είχε λήξει και ως εκ τούτου δεν επρόκειτο για απόλυση.

Το Εφετείο λοιπόν, με μια πρωτοφανή απόφαση έρχεται να δικαιώσει το ΕΚΠΑ και μάλιστα η αιτιολογία του αποτελεί βούτυρο στο ψωμί του συστήματος, το οποίο είναι βέβαιο ότι θα αξιολογήσει την παραπάνω απόφαση, σε μια σειρά περιπτώσεις απολύσεων εργαζομένων με συμβάσεις ορισμένου χρόνου στο δημόσιο.

Συνοπτικά, η απόφαση δέχεται ότι δεν εφαρμόζεται στους εργαζόμενους στο δημόσιο τομέα ο γενικός κανόνας που εφαρμόζεται στις συμβάσεις του ιδιωτικού τομέα. Σύμφωνα με τον κανόνα αυτόν, όταν συνάπτονται αλληπαλές συμβάσεις ορισμένου χρόνου χω-

ρίς αυτό να δικαιολογείται από τη φύση και τον σκοπό της εργασίας, τεκμαίρεται ότι σκοπός είναι η καταστρατήγηση των διατάξεων που προβλέπονται για την καταγγελία συμβάσεων αορίστου χρόνου. Ως εκ τούτου στις περιπτώσεις αυτές θεωρείται ότι καταρτίστηκε σύμβαση αορίστου χρόνου, για την καταγγελία της οποίας απαιτείται η καταβολή αποζημίωσης.

Το δικαστήριο λοιπόν, επικαλούμενο το ελληνικό Σύνταγμα, αποφασίζει ότι στον δημόσιο τομέα τα παραπάνω δεν εφαρμόζονται και απαγορεύεται η μετατροπή των αλληπαλών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου σε αορίστου, ακόμα και αν αποδειχθεί ότι οι εργαζόμενοι καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες.

Μάλιστα το Εφετείο συνεχίζει με το ίδιο σκεπτικό καταλήγοντας ότι για αυτόν τον λόγο δεν απαιτείται καν η καταβολή αποζημίωσης. Έτσι, δέχεται την έφεση του ΕΚΠΑ ανακαλώντας κατά το σκέλος αυτό την απόφαση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου! Φτάνει μάλιστα στο σημείο να «ξεχνάει» ακόμα και το ποιος είναι το αδύναμο μέρος στη σχέση μεταξύ εργαζόμενου και εργοδότη. Σύμφωνα με τον δικαστή, «*χαρακτηριστικό στοιχείο της σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου είναι το ότι τα μέρη γνωρίζουν επακριβώς το χρονικό σημείο της λήξεώς της, η οποία επέρχεται χωρίς να χρειάζεται ούτε καταγγελία ούτε καταβολή αποζημιώσεως*». Με λίγα λόγια, ο εργαζόμενος γνώριζε τι υπέγραφε και

άρα τα ήθελε και τα έπαθε... Καμία αναγνώριση της δυσμενούς θέσης στην οποία βρίσκεται ο εργαζόμενος και καμία προστασία από καταχρηστικές συμπεριφορές της εργοδοσίας δεν φαίνεται να χωράνε πλέον στα πλαίσια της αστικής νομιμότητας.

Όσον αφορά δε, τον εκδικητικό χαρακτήρα της απόλυσης, το δικαστήριο έκρινε ότι κάτι τέτοιο δεν αποδείχθηκε στα πλαίσια της αποδεικτικής διαδικασίας... Η σύμβαση έληξε και απλώς δεν ανανεώθηκε... Όλα νόμιμα και τακτοποιημένα.

Η παραπάνω απόφαση δεν είναι μια από τα ίδια. Αποτελεί μια ιδιαίτερα αντιδραστική εξέλιξη, η οποία στρώνει το έδαφος για την έκδοση και άλλων τέτοιων αποφάσεων. Ανοίγει τον δρόμο για να νομιμοποιηθεί και με τη βούλα της νομολογίας των ελληνικών δικαστηρίων η επίθεση που έχει εξαπολυθεί απέναντι στους εργαζόμενους του δημοσίου τομέα που δουλεύουν με ελαστικές σχέσεις εργασίας. Κινείται στην κατεύθυνση διάλυσης των δικαιωμάτων των εργαζομένων και στον δημόσιο τομέα, και της παγίωσης της λογικής ότι όποιος σηκώνει κεφάλι, θα απολύεται και ούτε λόγος για επαναπρόσληψη ή αποζημίωση.

Η τρομοκρατία όμως δεν πρόκειται να περάσει! Ο αγώνας για να γυρίσει ο Δημήτρης Αντωνίου στη δουλειά του πρέπει να συνεχιστεί και να μαζικοποιηθεί μέχρι τη δικαίωση. Να γίνει υπόθεση κάθε και όλων των εργαζομένων για να μην γίνει η τρομοκρατία κανονικότητα.

Νοσοκομεία

Μετακινήσεις προσωπικού - Η «απάντηση» στις ελλείψεις;

Συγκέντρωση διαμαρτυρίας στο ΓΝΙ Γ.ΧΑΤΖΗΚΩΣΤΑ

Η καθημερινότητα στα νοσοκομεία επιδεινώνεται συνεχώς για ασθενείς και εργαζόμενους, στη βάση των τεράστιων ελλείψεων προσωπικού. Οι δηλώσεις του πρωθυπουργού στη ΔΕΘ, όπως και του υπουργού στα «ανακαινισμένα» ΤΕΠ, είναι αποκαλυπτικές της μη πρόθεσής τους να κάνουν προσλήψεις. Ούτε καν οι κλασικές, υποκριτικές δηλώσεις για κάλυψη των αποχωρήσεων δεν υπάρχουν πλέον. Λογικό. Εδώ σχεδιάζεται πλήρης άρση της μονιμότητας και απολύσεις μέσω της αξιολόγησης και της αναθεώρησης του Συντάγματος.

Από τη μία, η συνειδητή και οργανωμένη ερήμωση και υπολειτουργία νοσοκομειακών μονάδων και τμημάτων (κυρίως της περιφέρειας) ώστε μετά, κατόπιν αρνητικής αξιολόγησης, να συγχωνευτούν ή να κλείσουν. Από την άλλη, εκφράζεται με συγκεκριμένα βήματα η κατεύθυνση διάλυσης των εργασιακών δικαιωμάτων των υγειονομικών, μαζί με το χτύπημα στο δικαίωμα σε ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη για τον λαό. Με

κεντρικό άξονα την άρση της μονιμότητας. Με την επέκταση των κάθε είδους ελαστικών σχέσεων εργασίας στον χώρο των νοσοκομείων. Με τις συνεχείς μετακινήσεις προσωπικού.

Όσον αφορά τις μετακινήσεις. Παλαιότερα, ήταν σχετικά κατοχυρωμένο το δικαίωμα της σταθερής εργασίας σε σταθερό πόστο. Πλέον, δεν είναι απλά τα «εντέλλεσθε» για εφημερίες σε όμορα νοσοκομεία, που έχουν γίνει ο κανόνας για αγροτικούς, ειδικευμένους και ειδικούς γιατρούς. Τα τελευταία χρόνια γίνονται σοβαρά βήματα επέκτασης των μετακινήσεων στο πιο μαζικό τμήμα των υγειονομικών (νοσηλευτές) και με τρόπο και έκταση που δεν υπήρχε στο παρελθόν. Ενδεικτικά, το πώς «εκπαιδεύονται» οι ειδικευόμενοι νοσηλευτές, μπαλώνοντας τρύπες όπου υπάρχει ανάγκη, ανεξάρτητα από το ποια ειδικότητα επιλέγουν για να εκπαιδευτούν. Τελευταίο επεισόδιο μαζικών μετακινήσεων (που μάλιστα υπήρξε μαζική αντικατάσταση προηγούμενων μόνιμων θέσεων με νέες ιδιωτικού δικαίου σχέσεις) ήταν οι εξελί-

ξεις που ακολούθησαν την ψήφιση και εφαρμογή του νόμου για την «ψυχιατρική μεταρρύθμιση».

Από γενικής άποψης, οι μετακινήσεις προσωπικού δεν αποτελούν απλά ένα κόλπο για να «καλύπτονται» προσωρινά τα κενά και να μπαλώνονται άρον-άρον τρύπες. Εξ άλλου, αυτή η μέθοδος απλά ανακυκλώνει τα προβλήματα ή τους αλλάζει μορφή και σημειολογία. Οι συνεχείς μετακινήσεις ως δήθεν απάντηση στην υποστελέχωση αποτελούν στρατηγική επιλογή και έρχονται να εμπεδώσουν τις τεράστιες ελλείψεις, μαζί με το «νέο» μοντέλο αναλώσιμου, μόνιμως αξιολογούμενου και εντέλει υποταγμένου εργαζόμενου που προωθούν. Όχι τυχαία, μαζί με τις μετακινήσεις προωθούν το αλληλοφάγωμα και τον συντεχνιασμό.

Από αυτή τη σκοπιά, η δίκαιη αγανάκτηση των εργαζόμενων του εργαστηριακού τομέα του ΓΝΙ Γ.Χατζηκώστα, απέναντι σε μια σημαντική αιχμή της επίθεσης (μετακινήσεις) και όπως αυτή εκφραζόταν στον χώρο τους εδώ και σχεδόν 3 μήνες, οδήγησε, μετά από δύο γενικές συνελεύσεις με αυτό το θέμα και μέσα από διάφορες διαδρομές, απόψεις και αντιπαραθέσεις, στη συσπείρωση της πλειοψηφίας τους στη βάση ορισμένων απαιτήσεων: 1) Να παρθεί πίσω από τη διοίκηση η απόφαση που προωθεί τις μετακινήσεις μέσω ενός προγράμματος δήθεν κυκλικής εκπαίδευσης. 2) Να μην υπάρξει καμία μετακίνηση, μέσω της υπεράσπισης της σταθερής εργασίας σε σταθερό πόστο και στη βάση της καταγγελίας των προβλημάτων λειτουργίας των τμημάτων (εις βάρος των ασθενών και των δικαιωμάτων τους σε έγκαιρη και έγκυρη εργαστηριακή διάγνωση) και καταπάτησης των δικαιωμάτων των εργαζόμενων (ρεπό, άδειες κλπ.) που προέκυπταν και θα προκύπτουν από τις συνεχείς μετακινήσεις. 3) Να γίνουν μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού και να μονιμοποιηθούν οι συμβασιούχοι. 4) Να μην υπάρξει καμία πειθαρχική δίωξη, καθώς η διοίκηση του νοσοκομείου ήδη απειλούσε (και συνεχίζει) γιατρό-διευθύντρια τμήματος με πειθαρχικό για παράβαση κα-

θήκοντος και συκοφαντική δυσφήμιση, λόγω των έγγραφων διαμαρτυριών της και της έμπρακτης αντίθεσής της στην εφαρμογή των μετακινήσεων.

Για να συσπειρωθούν στα παραπάνω οι εργαζόμενοι έπρεπε να αντιμετωπίσουν, εκτός των απειλών της διοίκησης και των πιέσεων των γενικών προϊσταμένων, μια σειρά αυταπάτες και τρικλοποδιές που προβάλλονταν (και ακόμα προβάλλονται) από τις κυρίαρχες δυνάμεις του ΔΣ (ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ: Πασοκο-συριζαίοι-δεξιοί και ΑΣΥ: ΠΑΜΕ). Όπως η άποψη-κατεύθυνση του να προγραμματιστεί κοινή συνάντηση «όλων των φορέων με τη διοίκηση», όπου «πρέπει να έχουμε τις προτάσεις μας». Ή η αριστερή και δήθεν αγωνιστική εκδοχή της ίδιας ουσίας. Αυτή που βλέπει την προοπτική του αγώνα στην καταγγελία και μόνο της «μη επιστημονικής και έγγραφης τεκμηρίωσης» των αποφάσεων. Αυτή που επενδύει στην αστική νομιμότητα των συνδιοικητικών και επιστημονικοφανών οργάνων του νοσοκομείου. Που εξαντλεί εξ αρχής την κατεύθυνση του αγώνα στο: «να πάρουν θέση το επιστημονικό συμβούλιο, ο διευθυντής ιατρικής υπηρεσίας, το ΔΣ του νοσοκομείου».

Η συσπείρωση των εργαζόμενων στα δίκαια αιτήματά τους ήταν αυτό που ουσιαστικά επέβαλε στις κυρίαρχες δυνάμεις του ΔΣ του σωματείου την απόφαση για στάση εργασίας και συγκέντρωση διαμαρτυρίας στον χώρο του νοσοκομείου στις 17/9 και με τα παραπάνω αιτήματα, παρά τις αντίθετες απόψεις και κατευθύνσεις τους. Η πρώτη καλεσμένη στάση εργασίας και κινητοποίηση από το σωματείο του νοσοκομείου εδώ και χρόνια. Μια σημαντική κινητοποίηση που στήριξε η Ταξική Πορεία σε όλη της τη διαδρομή, η οποία παρ' όλα αυτά δεν κατάφερε, σε αυτή τη φάση, να πλασιωθεί μαζικά και από πλατύτερα τμήματα εργαζόμενων από άλλα πόστα του νοσοκομείου που αντιμετωπίζουν παρόμοια (ως και χειρότερα) προβλήματα και στη βάση των ίδιων αιχμών. Εκεί κατά τη άποψή μας βρίσκονται τα επόμενα βήματα και στην προοπτική δημιουργίας κοινού μετώπου αντίστασης και πάλης των εργαζόμενων.

Κύπρος

Φθινόπωρο αναμετρήσεων στην εκπαίδευση

Η έναρξη της νέας σχολικής χρονιάς βρίσκει την εκπαίδευση στην Κύπρο στο στόχαστρο νέων αρνητικών εξελίξεων αλλά και αγώνων.

Η κυπριακή κυβέρνηση επιχειρεί να επιβάλει ένα καθεστώς πλήρους εργασιακής ανασφάλειας. Απέναντι στα σχέδια αυτά, οι εργαζόμενοι υψώνουν το ανάστημά τους, οργανώνοντας την απάντησή τους με δύο κινητοποιήσεις στο Προεδρικό Μέγαρο.

Το πρώτο αγωνιστικό μέτωπο ανοίγει τη Δευτέρα 5 Οκτωβρίου με την 24ωρη παγκύπρια απεργία των εργαζόμενων στα Υποστηρικτικά Προγράμματα του Υπουργείου Παιδείας (ΥΠΑΝ). Οι εργαζόμενοι αυτοί, αφού από το 2012 εργάζονταν με «μπλοκάκι», έπειτα από χρόνια κινητοποιήσεων, απεργιών και δικαστικών αγώνων, όρισαν τις συνδικαλιστικές οργανώσεις ΣΕΚ και ΠΕΟ ως διαπραγματευτές τους με το κράτος. Η διαπραγμάτευση κατέληξε σε ένα νομοσχέδιο που ψηφίστηκε στις αρχές του 2026, όπου η κυβέρνηση ενσωμάτωσε και την οδηγία της ΕΕ σχετικά με τους συμβασιούχους εργαζόμενους, με τον οποίο οι συμβάσεις τους εργαζόμενων αυτών μετατράπηκαν σε αορίστου χρόνου. Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες, πανηγυρίζοντας για την ψήφιση του νόμου, ουσιαστικά ξεπούλησαν τον πολύχρονο αγώνα των εργαζόμενων για μόνιμη και σταθερή δουλειά. Με το νέο καθεστώς, το κράτος δεν τους πληρώνει για τέσσερις μήνες το καλοκαίρι, ενώ προηγούμενα έπαιρναν έστω το επίδομα ανεργίας τους μήνες που τα υποστηρικτικά προγράμματα δεν λειτουργούσαν. Οι εργαζόμενοι απαιτούν μόνιμη δουλειά και 12μηννη μισθολογική κάλυψη.

Λίγες μέρες μετά, την Πέμπτη 8 Οκτωβρίου, τη σκυτάλη παίρνουν οι εκπαιδευτικές οργανώσεις (ΠΟΕΔ, ΟΕΛΜΕΚ, ΟΛΤΕΚ). Εδώ το διακύβευμα είναι η επικείμενη κατάργηση του Καταλόγου Διοριστέων τον Σεπτέμβριο του 2027, όπως προέβλεπε ο σχετικός νόμος προ δεκαετίας. Πρόκειται για ένα ωμό χτύπημα στα εργασιακά δικαιώματα χιλιάδων συμβασιούχων και αναπληρωτών, πολλοί από τους οποίους εργάζονται στα σχολεία πάνω από 10 χρόνια. Το υπουργείο Παιδείας πετάει στον δρόμο εκπαιδευτικούς με πολυετή προσφορά, υποβαθμίζοντας την προϋπηρεσία τους. Στόχος τους είναι η δημιουργία μιας δεξαμενής αναλώσιμων εργαζομένων, που θα τρομοκρατούνται κάτω από τον φόβο της απόλυσης. Όπως και στην Ελλάδα, με την κατάργηση της επετηρίδας και τις εξετάσεις ΑΣΕΠ, το σύστημα χρησιμοποιεί το επείγρημα της «αξιοκρατίας» και της «αντικειμενικότητας» για να μηδενίσει την προϋπηρεσία εκατοντάδων εκπαιδευτικών που βρίσκονται εδώ και χρόνια στις αίθουσες των σχολείων.

Αυτοί οι δύο αγώνες αποτελούν τις δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Είναι η απάντηση των εργαζομένων στην εκπαίδευση στην προσπάθεια να μετατραπούν σε φτηνούς, υποταγμένους υπαλλήλους. Η κυβέρνηση προσπαθεί να καλλιεργήσει τον κοινωνικό αυτοματισμό για να διασπάσει το κοινό μέτωπο.

Δεν πρέπει να τους περάσει! Η διέξοδος βρίσκεται στον κοινό, ανυποχώρητο αγώνα. Μόνο με την οργανωμένη πάλη στους δρόμους, την αλληλεγγύη και τη ρήξη με την κυβερνητική πολιτική μπορούν να ανατραπούν τα αντιλαϊκά-αντεργατικά σχέδια.

Δήμος Βύρωνα

Οι εργαζόμενοι στην καθαριότητα προχωρούν σε κινητοποιήσεις

Οι εργαζόμενοι στην καθαριότητα των δήμων, ολοένα και περισσότερο, έρχονται αντιμέτωποι με την εντατικοποίηση στη δουλειά τους, η οποία, σε συνδυασμό με τις σκληρές, ανθυγιεινές και μη ασφαλείς συνθήκες κάτω από τις οποίες εργάζονται, αποτελεί την πιο σημαντική αιτία για τα ατυχήματα, τις ασθένειες και την σωματική τους εξουθένωση. Οι εργαζόμενοι στους δήμους δεν είναι πολυεργαλεία για να κάνουν τα πάντα και να καλύπτουν κάθε κενό που δημιουργεί η υποστελέχωση.

Με κύρια ζητήματα, λοιπόν, την επιβάρυνσή τους με επιπλέον δουλειά, την έλλειψη προσωπικού και τα μέτρα ασφάλειας που δεν τηρούνται, οι εργα-

ζόμενοι στον Δήμο Βύρωνα πραγματοποίησαν μαζική παράσταση διαμαρτυρίας στις 22 Σεπτέμβρη για να εκθέσουν τα προβλήματά τους στη δημοτική αρχή απαιτώντας άμεση λύση.

Η δημοτική αρχή, από τη μεριά της, δεν έδωσε καμία ουσιαστική απάντηση για τα ζητήματα. Επικαλέστηκε ότι δεν μπορεί να κάνει προσλήψεις λόγω έλλειψης χρηματοδότησης και δεν παρέλειψε να κατηγορήσει τους εργαζόμενους, για ακόμη μια φορά, ότι δεν δουλεύουν σωστά και δεν τηρούν το ωράριό τους. Για τα μέτρα ασφάλειας αναφέρθηκε σε κάποιες επισκευές οι οποίες δεν εξασφαλίζουν τίποτα και, στη λογική της ατομικής ευθύνης, έριξε το φταίξιμο στους εργα-

Ενίσχυση του ΠΑΜΕ στα συνδικαλιστικά όργανα Τι σημαίνει για την ταξική πάλη;

Με διθυράμβους γίνεται αποδεκτή η ενίσχυση των δυνάμεων των ΚΚΕ-ΠΑΜΕ σε όλων των ειδών τα συνδικαλιστικά όργανα, από το επιχειρησιακό και κλαδικό επίπεδο μέχρι και το επίπεδο των τριτοβάθμιων οργάνων. Η κατάκτηση εδρών και αύξηση ψήφων, ή και της πρώτης θέσης, υποσχετεί στα λόγια την «αλλαγή των συσχετισμών» για την ταξική πάλη. Μετά τις ανακοινώσεις και τα λόγια όμως, ακολουθεί η πράξη. Και εκεί τα πράγματα είναι πιο περίπλοκα. Πώς γίνεται να «ανεβαίνει» το εργατικό-ταξικό κίνημα και οι απεργίες να μειώνονται, να απομαζικοποιούνται, και τα αντεργατικά μέτρα να περνάνε το ένα μετά το άλλο χωρίς να εκδηλώνεται ουσιαστική αντίσταση; Για να απαντήσουμε το ζήτημα με πολιτικούς όρους, είναι αναγκαίο πρώτα να αναλύσουμε πού οφείλεται και σε τι συνίσταται αυτή η άνοδος.

Το ΚΚΕ-ΠΑΜΕ τα τελευταία χρόνια έχει μετατοπίσει υπέρ του τον οργανωτικό και εκλογικό συσχετισμό στα συνδικαλιστικά όργανα, όχι όμως με ομοιόμορφο τρόπο. Στο επίπεδο της βάσης, διαθέτει πανελλαδικά ένα σύνολο κλαδικών σωματείων, πολλά από τα οποία έχει ιδρύσει το ίδιο παλαιότερα ή και πιο πρόσφατα, όπου συχνά βρίσκονται μόνο οι δικές του δυνάμεις ενώ οι αστικές παρατάξεις δεν έχουν εκπροσώπηση. Σε ορισμένα που συμμετέχουν και κάποιες αριστερές δυνάμεις, έχει βελτιώσει τη θέση του απέναντί τους με βάση βαριές πολιτικές ήττες που έχουν υποστεί τα τελευταία χρόνια. Σε μια σειρά επιχειρησιακά σωματεία, ενισχύεται με βάση την αποσύνθεση κάποιων αστικών συνδικαλιστικών μηχανισμών που ξέφτισαν ειδικά από τα μνημόνια και ύστερα, με την επέλαση της αντεργατικής επίθεσης και την αποκάλυψη της γύμνιας του συνδικαλισμού που εκπροσωπούσαν, αδυνατώντας συχνά ακόμα και να αναπαραχθούν σε στελεχικό επίπεδο. Το γεγονός ότι, στην πλειοψηφία τους, τα πρωτοβάθμια σωματεία στην πράξη δεν λειτουργούν για χρόνια και απλώς συντηρούνται ως σφραγίδες, δεν εμποδίζει καθόλου το ΠΑΜΕ να αντλεί έδρες και συνέδρους, αποτυπώνοντας αντίστοιχη ενίσχυση σε ομοσπονδίες και εργατικά κέντρα (δευτεροβάθμιο επίπεδο). Έτσι, το ΠΑΜΕ ως οργανωτικά η πιο συγκρο-

τημένη αριστερή δύναμη, αλλά και ως εκπρόσωπος του μοναδικού πλέον αριστερού κόμματος στη Βουλή, συμπίεσε τις άλλες δυνάμεις και κάλυψε μια σειρά πολιτικά κενά που δημιουργήθηκαν.

Η άνοδος σε ποσοστά, που εν τέλει οδήγησε και σε κατάκτηση θέσεων, δεν είναι ούτε και αυτή ομοιόμορφη. Γίνεται σε κάποιες περιπτώσεις με πραγματικούς όρους, εκεί όπου οι εργαζόμενοι όντως γράφονται στα σωματεία γιατί θέλουν να ανήκουν σε αυτά, και ψηφίζουν ή ακολουθούν την κυρίαρχη και πιο αναγνωρίσιμη δύναμη. Σε άλλες περιπτώσεις, όμως, όπως στο τελευταίο συνέδριο της Ομοσπονδίας Ιδιωτικών Υπαλλήλων Ελλάδος, αντανάκλα την αποχώρηση των αστικών παρατάξεων. Τέλος, υπάρχουν και περιπτώσεις όπου ένα εκλογικό αποτέλεσμα απλώς «πρέπει να βγει με κάθε τρόπο». Με παράταση των εκλογών για όσο κριθεί, με περιφορά της κάλπης, με ψήφους ανθρώπων που δεν εργάζονται πραγματικά στον κλάδο (κάτι που δεν κάνει μόνο το ΠΑΜΕ φυσικά), με ηλεκτρονικές κάλπες. Η συνολική άνοδος έχει μέσα της και τα τρία αυ-

τά στοιχεία.

Ακριβώς όμως επειδή συντελείται σε ένα τέτοιο τοπίο, και επενδύεται σε μια ηγεσία ρεφορμιστική που έχει ως κύριο σκοπό την εκλογική της ενίσχυση και αναπαραγωγή, αυτή η άνοδος «τελειώνει» σε αυτό το σημείο. Όπως άλλωστε τελειώνουν και οι αγώνες. Μόλις πραγματοποιείται μια κλαδική απεργία, ή ένα κίνημα όπως των Τεμπών, όπου οι δυνάμεις «των ταξικών σωματείων» έχουν τον «πρωταγωνιστικό» ρόλο, τότε ο κύκλος κλείνει. Και ο απολογισμός είναι πάντα θετικός. «Νικήσαμε. Δείξαμε τη δύναμη μας. Κάναμε τον νόμο κουρελόχαρτο. Τον αφήσαμε τα χαρτιά. Εδώ υπάρχει ΠΑΜΕ και τα μέτρα δεν περνάνε». Και τι κάνουμε τώρα που το 13ωρο εφαρμόζεται, το βιοτικό επίπεδο καταρρέει και ο μισθός δεν βγάζει το μήνα; Τώρα καλούμαστε να «βγάλουμε τα συμπεράσματά μας» και να ψηφίσουμε το ΚΚΕ στην οποία κάληπ έρχεται. Πάρτε και μια πρόταση νόμου στη Βουλή...

Ίσως κάποιος αναγνώστης παρερμηνεύσει και νομίζει ότι όλα αυτά είναι κάποιου είδους «κόλπο». Όχι δεν είναι «κόλπο». Είναι πολιτική γραμμή που διαμορφώνει αντίληψη μέσα στο εργατικό κίνημα και στην Αριστερά. Η ανάθεση, ο εκλογικός κρετινισμός, η κατάπνιξη της άλλης άποψης, το έλλειμμα δημοκρατίας στα σωματεία, όλα αποτελούν τμήματα μιας ενιαίας πολιτικής γραμμής που κυριαρχεί στο κίνημα και έχει τις ρίζες της στην αντεπαναστατική στροφή της δεκαετίας του '50. Αναπαράγεται όμως, και διαιωνίζεται στη βάση των σημερινών συσχετισμών και εκμεταλλευόμενη την ελλιπή συγκρότηση της επαναστατικής κομμουνιστικής γραμμής. Πολλές φορές μάλιστα «ρεφάρει» πάνω στις αντιφάσεις ρευμάτων με μπόλικο ψευτοριζοσπαστικό όπως η αναρχία και ο τροτσκισμός, ή ο ευρωκομμουνισμός.

Εκεί έγκειται και η αδυναμία τόσο ερμηνείας, όσο και απάντησης του ζητήματος. Η απάντηση απαιτεί ενεργή εμπλοκή στα σωματεία. Η απάντηση απαιτεί συγκρότηση και συγκέντρωση δυνάμεων. Η απάντηση, τέλος, μπορεί να δοθεί μόνο στο πεδίο της πραγματικής ζωής, της ταξικής πάλης και με όρους κίνησης μαζών. Όπως έγινε με την εκπαιδευτικό Χρύσα Χοτζόγλου, αλλά όχι

μόνο. Όπως γίνεται σε κάθε περίπτωση που τμήμα της βάσης των εργαζομένων προσπαθεί να κινηθεί με όρους ξεπεράσματος των ορίων που βάζει ο ρεφορμισμός, όμοια με τον αστικό συνδικαλισμό. Τότε το αρχικό θάμπωμα από τους συσχετισμούς δίνει τη θέση του στην αποστροφή που νιώθουν οι εργαζόμενοι και στην απογοήτευση από τη στάση της ηγεσίας. Γι' αυτό και οι ρεφορμιστές φροντίζουν επίσης να πνίγουν τις διαδικασίες και να νεκρώνουν τα σωματεία, όσο μεγάλη πλειοψηφία και να έχουν. «Θα τα κάνει το ΔΣ, μην αμφισβητείτε και μην σκέφτεστε σε άλλη κατεύθυνση». Και όταν οι αγώνες αυτοί καταφέρνουν να εκδηλωθούν και να βαδίσουν μέχρι το τέλος, τότε η ρεφορμιστική ηγεσία και κυριαρχία απογυμνώνεται. Ίσως σε όσους αριστερούς που παρακολουθούν από το σπίτι τον 902 αυτό να μην είναι καθαρό, σε όσους όμως συμμετέχουν στην ταξική πάλη και εμπλέκονται στις διαδικασίες της, αυτό μπορεί να ξεκαθαρίσει γρήγορα.

Μετά από την κατάκτηση σημαντικών θέσεων σε όργανα όπως η ΑΔΕΔΥ και η ΟΛΜΕ, αλλά και τον διαχρονικό έλεγχο εργατικών κέντρων όπως του Πειραιά ή των Ιωαννίνων, η κριτική πρέπει να είναι ανάλογη της ευθύνης που οι δυνάμεις αυτές διαχειρίζονται. Πρέπει η κριτική να γίνει επίσης ανάλογη των δεδομένων που διαμορφώνουν εντός του κινήματος και της ευρύτερης Αριστεράς. Ταυτόχρονα, οι επαναστατικές δυνάμεις, οι δυνάμεις που θέλουν να κινηθούν σε μια πραγματικά ταξική βάση, δεν μπορούν να ψάχνουν δικαιολογίες ή αναμονή για τη δράση τους, περιμένοντας κάτι από αυτές τις ηγεσίες. Τα πεπραγμένα της νέας διοίκησης της ΑΔΕΔΥ είναι το πιο χτυπητό παράδειγμα, που αφορά εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους. Απεργίες χωρίς απεργιακή συγκέντρωση πέρσι, ή εξευτελιστικές κατευθύνσεις «ας απεργήσει όποιος θέλει να πάει στη συγκέντρωση» φέτος. Απέναντι στη μακρά περίοδο όξυνσης των κοινοβουλευτικών αυταπατών προς τις εκλογές, χρειάζεται τόσο η αποκάλυψη της στάσης της ρεφορμιστικής ηγεσίας όσο και η ανάπτυξη της δική μας, αυτοτελούς δράσης, πάνω στα ζητήματα που απασχολούν τους εργαζόμενους.

ζόμενους που δεν χρησιμοποιούν τα Μέσα Ατομικής Προστασίας. Σημειώτε-ον δε ότι, τις περισσότερες φορές, τα ΜΑΠ είτε καθυστερούν να δοθούν, είτε δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν λόγω της κακής τους ποιότητας. Επιπλέον, από τη στιγμή που δεν τηρούνται συνολικά τα απαραίτητα μέτρα προστασίας, τα ΜΑΠ δεν μπορούν να προστατεύσουν τον εργαζόμενο σε περίπτωση σοβαρού ατυχήματος.

Εξάλλου για την επιδείνωση των συνθηκών εργασίας έχουν φροντίσει οι κυβερνήσεις με τους δεκάδες αντεργατικούς νόμους που καταργούν το 8ωρο, φέρνουν το 13ωρο, εντατικοποιούν τη δουλειά, επιβάλλουν τις δεκάδες διαφορετικές μορφές απασχόλησης και, με τα μεροκάματα πείνας, αναγκάζουν τους εργαζόμενους σε δυο και τρεις διαφορετικές δουλειές και βάρδιες.

Αυτές τις πολιτικές επιλογές του συστήματος καλούνται να πληρώσουν τώρα τόσο οι εργαζόμενοι στους δή-

μους, όσο και οι δημότες. Καθαρές πόλεις και υπηρεσίες προς τον λαό δεν μπορεί να υπάρχουν χωρίς το απαιτούμενο προσωπικό. Η αντεργατική πολιτική έχει την ευθύνη της υποστελέχωσης και της υποχρηματοδότησης που φορτώνεται στις πλάτες του λαού. Δεν γίνεται να σακατεύονται οι εργαζόμενοι στην καθαριότητα και ο λαός να ζει σε πόλεις που δεν είναι καθαρές. Ίσα ίσα έχει δικαίωμα να ζει σε ασφαλείς και καθαρές πόλεις χωρίς να κινδυνεύει η υγεία του.

Μετά την άκαρπη αυτή συνάντηση, το σωματείο των εργαζομένων πήρε απόφαση για διήμερη αποχή από την εργασία και στάση εργασίας την τρίτη μέρα. Με τον αγώνα τους οι εργαζόμενοι μπορούν να διεκδικήσουν καλύτερες συνθήκες εργασίας. Οι δημοτικές αρχές, οι οποίες εφαρμόζουν πιστά την πολιτική της κεντρικής εξουσίας, δεν θα δώσουν καμία λύση στα προβλήματά τους αν δεν πιεστούν από μαζικές κινητοποιήσεις.

Επέκταση ψηφιακής κάρτας εργασίας Εργαλείο του κεφαλαίου για μεγαλύτερη υποταγή

Σε περισσότερους κλάδους επεκτείνεται η χρήση της ψηφιακής κάρτας εργασίας, με τις ιδιωτικές δομές υγείας, τον κλάδο των τηλεπικοινωνιών και τα κέντρα αισθητικής, τα κομμωτήρια και τα καθαριστήρια να εντάσσονται στην εφαρμογή της από τις 12 Οκτωβρίου. Επίσης, από τις 15 Νοεμβρίου θα συνεχίσει και σε άλλους κλάδους,

όπως τις συμβουλευτικές υπηρεσίες, τη διαφήμιση κ.ά.

Με περίσσιο θράσος, η υπουργός προσπαθεί να διαστρεβλώσει την πραγματικότητα και να παρουσιάσει την εφαρμογή της ψηφιακής κάρτας σαν μέτρο «προστασίας» και «διασφάλισης» των δικαιωμάτων των εργαζομένων. Μόνο που στην πραγματικότητα, η κάρτα

εργασίας δεν έχει καμία σχέση με την προστασία των εργαζομένων και τη «διαφάνεια» του ωραρίου. Μάλιστα το αντίθετο, λειτουργεί για να νομιμοποιήσει και να εδραιώσει ένα καθεστώς εργασιακού μεσαίωνα που έχει στηθεί από το σύστημα χρόνια πριν. Επιπλέον, λειτουργεί και σαν εργαλείο στα χέρια του εργοδότη, προς τη δική του «διαφάνεια»

και «προστασία». Αμέτρητες είναι οι καταγγελίες εργαζομένων όπου οι εργοδότες απαιτούσαν να χτυπήσουν την κάρτα και να συνεχίσουν να δουλεύουν πέρα από το ωράριό τους, για να μην είναι υποχρεωμένοι να πληρώσουν υπερωρίες. Πίσω λοιπόν από τους αριθμούς που καταγράφονται, κρύβεται μια εργασιακή πραγματικότητα ακραίας εκμετάλλευσης και φτώχειας. Εργασιακή πραγματικότητα που έχει διαμορφωθεί από την απαίτηση του κεφαλαίου για μεγαλύτερη υποταγή των εργαζομένων. Αυτή η απαίτηση προσαρμόζεται κάθε φορά ανάλογα με το συμφέρον και τις ανάγκες της εργοδοσίας.

Δηλαδή σήμερα το κεφάλαιο, αξιοποιώντας όλους τους αντεργατικούς νόμους που έχει στη διάθεσή του, έχει δημιουργήσει εργαζόμενους πολλών ταχυτήτων, χρησιμοποιώντας τους για όσο και όποτε εκείνο επιθυμεί. Εργαζόμενους που τους επιβάλλει να δουλεύουν συνεχώς υπερωριακά, ιδιαίτερα στον κλάδο της κατασκευής. Εργαζόμενους στην ημιαπασχόληση, στα τετράωρα και πεντάωρα, με μισθούς πείνας των 400 και 500 ευρώ, κυρίως στον κλάδο του εμπορίου, του τουρισμού και των τηλεπικοινωνιών. Εργαζόμενους στην εκ περιτροπής απασχόληση, στη μαύρη και αδήλωτη εργασία, στις συμβάσεις ορισμένου χρόνου, στο μπλοκάκι. Όλες αυτές οι μορφές απασχόλησης συνυπάρχουν μαζί στη λεγόμενη αγορά εργασίας και όλες έχουν κοινό τους χαμηλούς μισθούς, τις άθλιες συνθήκες, τους εξαντλητικούς ρυθμούς, τα αυξημένα καθήκοντα και την απαίτηση να βγαίνει μεγάλος όγκος δουλειάς με μικρό εργατικό δυναμικό.

Η «ευελιξία» που απαιτεί το κεφάλαιο σημαίνει οι εργαζόμενοι να γίνονται λάστικο, ανά πάσα ώρα και στιγμή διαθέσιμοι, για ρευστό χρονικό διάστημα, ανάλογα με το συμφέρον της εργοδοσίας. Σημαίνει ξεχειλίσματα του ωραρίου, άλλοι να δουλεύουν δώδεκα και δεκατρείς ώρες και άλλοι τέσσερις και πέντε.

Όλα αυτά μέσα σε μια συνθήκη φτώχειας που έχει επιβάλει το σύστημα, με τους καθηλωμένους μισθούς και τους εργαζόμενους να εκβιάζονται να κάνουν υπερωρίες ή/και δύο δουλειές για να ζήσουν. Πάνω σε αυτήν τη συνθήκη φτώχειας η κυβέρνηση πανηγυρίζει ότι καταγράφηκαν 2,7 εκατομμύρια επιπλέον υπερωρίες τον προηγούμενο χρόνο. Καταγραφή που μαρτυρά τη μισή αλήθεια για το εύρος της εκμετάλλευσης που δέχεται ο εργαζόμενος λαός.

Όσον αφορά τις υπερωρίες και το αφήγημα που θέλει τον εργαζόμενο ωφελημένο, αξίζει να σημειωθεί ότι στους τρεις κλάδους που καταγράφηκαν οι περισσότερες, στον τουρισμό, το εμπόριο και την εστίαση, η πλειοψηφία των εργαζομένων αμείβεται με πολύ χαμηλούς μισθούς, με αποτέλεσμα να είναι πολύ χαμηλή και η αμοιβή της υπερωρίας τους, που πάντα εξαρτάται από την περίοδο χωρίς να διασφαλίζεται κάθε μήνα ένας αξιοπρεπής μισθός.

Αυτή η μαύρη εργασιακή πραγματικότητα όμως μπορεί να αλλάξει. Οι εργαζόμενοι έχουν τη δύναμη να την αλλάξουν και να αντιστρέψουν τους συσχετισμούς προς το μέρος τους.

Προαγωγές και κρίσεις στο δημόσιο και στο βάθος... ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ!

Στις 15 Σεπτεμβρίου ψηφίστηκε, με διαδικασίες fast track, νόμος του υπουργείου Εσωτερικών που αφορά στις προαγωγές και κρίσεις στο δημόσιο. Μάλιστα, όπως καταγγέλλει ο Σύλλογος Υπαλλήλων ΕΚΔΔΑ, 10 μόλις μέρες πριν την παρουσίασή του, η υφυπουργός Εσωτερικών τους δήλωνε ότι δεν υπήρχε ακόμα διαμορφωμένο σχέδιο.

Σε κάθε περίπτωση, όσον αφορά στις προαγωγές, προστίθενται 3 νέοι βαθμοί: του Τμηματάρχη, του Διευθυντή και του Γενικού Διευθυντή και ο χρόνος που χρειάζεται ένας υπάλληλος για να βρεθεί στον καταληκτικό βαθμό αυξάνεται, υπάρχει μεγαλύτερος κατακερματισμός και βαθμολογική «υποβάθμιση» όλων. Επίσης, το πέρασμα από βαθμό σε βαθμό, ενώ μέχρι τώρα γινόταν σχεδόν αυτόματα με τη συμπλήρωση του απαιτούμενου χρόνου προϋπηρεσίας, πλέον συνδέεται στενά με την αξιολόγηση και απαιτεί την «επάρκεια» σε δεξιότητες, όπως «προσαρμοστικότητα», «προσανατολισμός στο αποτέλεσμα», «επίλυση προβλημάτων», «δημιουργικότητα», με αποτέλεσμα τη μεγαλύτερη εξάρτηση από τον προϊστάμενο. Το γεγονός δε ότι η προαγωγή στους τρεις νέους βαθμούς συνδέεται άμεσα με την καταβολή του αντίστοιχου επιδόματος ευθύνης, ανοίγει τον δρόμο για σύνδεση μισθού-βαθμού και τις αυξήσεις να δίνονται υπό όρους και προϋποθέσεις και σε άμεση σύνδεση με την αξιολόγηση.

Όσον αφορά στις κρίσεις των προ-

ϊσταμένων δεν είχαμε, έτσι κι αλλιώς, καμία αυταπάτη, γιατί ξέρουμε πολύ καλά ότι η επίθεση που έχει εξαπολύσει η κυβέρνηση, τα πειθαρχικά και η τρομοκρατία απαιτούν στελέχη πλήρως εναρμονισμένα και πρόθυμα. Οι υποψήφιοι θα συμμετάσχουν σε «αδιάβλητο» γραπτό διαγωνισμό του ΑΣΕΠ, θα βαθμολογηθούν, χωρίς δικαίωμα ένστασης, για να μπουν σε... λίστα αναμονής για 4 χρόνια! Θα μοριοδοτηθούν τα τυπικά προσόντα και η προϋπηρεσία τους, όπου πριμοδοτούνται, ξεκάθαρα και με διαφορά, οι απόφοιτοι της Εθνικής Σχολής Δημόσιας Διοίκησης και αυτοί που είναι ήδη προϊστάμενοι. Σημειωτέον ότι αυτός ο νόμος αλλάζει και το προφίλ των αποφοίτων της ΕΣΔΔΑ με την προφορική συνέντευξη εισαγωγής να αποκτά αυξημένο συντελεστή, τον αποκλεισμό υπαλλήλων που έχουν εκκρεμή πειθαρχική δίωξη, αδιάφορο αν έχει τελεσιδικήσει ή όχι, και τις απειλές περί αποβολής των σπουδαστών σε περίπτωση πειθαρχικού παραπτώματος. Όσο για αυτούς που είναι ήδη προϊστάμενοι, στην συντριπτική τους πλειοψηφία, είναι διορισμένοι και έχουν ήδη δώσει τα διαπιστευτήριά τους. Καθόλου τυχαία διατηρείται η προφορική συνέντευξη στο επίπεδο του Γενικού Διευθυντή, εκεί που δίνονται οι κατευθύνσεις της κυβερνητικής πολιτικής και θα πρέπει να εφαρμόζονται πιστά, ενώ για τυχόν «λάθη», η τελική λίστα κατάταξης διαβιβάζεται στον υπουργό, που κάνει την τελική «επιλογή».

Κοινός τόπος είναι ότι η συνδικαλι-

στική δράση «τιμωρείται». Όποιος συμμετέχει στην απεργία-αποχή από την αξιολόγηση δεν προάγεται και αποκλείεται από τις κρίσεις εφόσον εκκρεμεί σχετική πειθαρχική δίωξη, όταν για περιπτώσεις όπως δωροδοκία ή απάτη, χρειάζεται τελεσιδική πειθαρχική ποινή. Αυτό δεν είναι καινούργιο. Θυμίζουμε τη σχετική «τροπολογία Γεροβασίλη», επί ΣΥΡΙΖΑ, που αποσύρθηκε άρον-άρον.

Δευτερευόντως, εκχωρούνται όλο και περισσότερες αρμοδιότητες σε ιδιώτες, τόσο στη διαδικασία του διαγωνισμού του ΑΣΕΠ για τους προϊστάμενους, όσο και στα επιμορφωτικά προγράμματα και τη λειτουργία του Εθνικού Κέντρου Δημόσιας Διοίκησης.

Τέλος, ο νόμος προβλέπει την εφαρμογή της ψηφιακής κάρτας, ακόμα και με χρήση βιομετρικών χαρακτηριστικών, και μάλιστα τα στοιχεία που θα συλλέγονται θα ανεβαίνουν στο κεντρικό σύστημα διαχείρισης ανθρώπινου δυναμικού του υπουργείου Εσωτερικών. Μεγαλύτερος έλεγχος, τρομοκρατία και ευθεία βοή στις «πλασματικές» υπερωρίες, που, με την ανοχή όλων, συμπληρώνουν το εισόδημα των δημοσίων υπαλλήλων.

Ο νέος νόμος αναβαθμίζει την αξιολόγηση και τις πειθαρχικές δίωξεις σε εργαλεία πειθάρχησης και τρομοκρατίας και στρώνει τον δρόμο για ένα στρώμα στελεχών πρόθυμων να εφαρμόσουν τις πολιτικές της κυβέρνησης, που να βρεθούν απέναντί μας σε κάθε διεκδίκηση.

Απόφαση του Καθοδηγητικού Οργάνου του ΚΚΕ(μ-λ) 13 Σεπτέμβρη 2026

Α. ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΕΘΝΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Η συνολική εικόνα

Οξύνεται διαρκώς ο ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός, αναζητώντας και επιδιώκοντας σημαντικές μετατοπίσεις του συσχετισμού δυνάμεων. Ένας ανταγωνισμός στον οποίο ηγούνται και καθορίζουν οι τρεις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις του πλανήτη -ΗΠΑ, Ρωσία και Κίνα. Ένας ανταγωνισμός που εκδηλώνεται και εξελίσσεται σε όλα τα πεδία και τα ζητήματα: στο γεωπολιτικό, στους εξοπλισμούς, στο οικονομικό πεδίο, στην ενέργεια, στην κατοχύρωση πρώτων και «σπάνιων» υλών, στο εμπορικό και το νομισματικό πεδίο, στον έλεγχο των δορυφόρων και των άλλων συστημάτων στο διάστημα που υποστηρίζουν πολεμικές επιχειρήσεις και τον έλεγχο περιοχών της Γης.

Κρίσιμο ζήτημα και ζητούμενο του ανταγωνισμού αυτού για την κάθε μία ιμπεριαλιστική δύναμη της «γεωστρατηγικής τριάδας» αποτελεί η διαμόρφωση στρατηγικών συμμαχιών, η στοίχιση περιφερειακών δυνάμεων και η διάταξη εξαρτημένων χωρών σύμφωνα και πίσω από τις δικές τους επιδιώξεις, και για τη συγκρότηση των αναγκαίων όρων για την κάθε μία σε αυτό τον ανταγωνισμό. Το ζήτημα αυτό είναι κρίσιμο και καθοριστικό για την πορεία των εξελίξεων, ακριβώς γιατί ο πλανήτης «δεν χωράει» τις επιδιώξεις και τα συμφέροντα και των τριών, ακριβώς γιατί η μόνη προοπτική αυτού του ανταγωνισμού είναι ο γενικευμένος πόλεμος. Γιατί το σύνολο των εξελίξεων και στη βάση της συνολικής και ολόπλευρης κρίσης του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, η οποία διαρκώς ανατροφοδοτείται από τον ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό, μόνο αυτή τη διεξόδο έχει για την αναπαραγωγή και την παράταση της κυριαρχίας του συστήματος αυτού και προφανώς με όρους μεγαλύτερης βαρβαρότητας και εκμετάλλευσης για το προλεταριάτο και τους λαούς του πλανήτη.

Βασικό και κύριο θέατρο των πολεμι-

κών και στρατιωτικών επιχειρήσεων αυτού του ανταγωνισμού ήταν, παραμένει και θα παραμένει η Ευρασία και ιδιαίτερα σήμερα η περιοχή από τη Βαλτική, την Κασπία και τη Μαύρη Θάλασσα ως την Ερυθρά και την Αραβική Θάλασσα. Με επίκεντρο τον μεγάλο και με παγκόσμια διακυβεύματα πόλεμο στην Ουκρανία, και με ανοιχτό και κρίσιμο το μέτωπο Ιράν-Μέσης Ανατολής, στην περιοχή αυτή βρίσκονται συγκεντρωμένα βασικά στρατηγικά ζητήματα του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού. Εδώ κρίνεται η εξέλιξη της δεσπόζουσας στον ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό αντίθεσης ΗΠΑ-Ρωσίας και δίπλα σε αυτήν η παραπέρα διείσδυση και κατοχύρωση του σύγχρονου κινέζικου δρόμου του μεταξιού, που και τα δύο μαζί αποτελούν βασικούς παράγοντες που θα κρίνουν την εξέλιξη της «ανατολικής συμμαχίας». Ταυτόχρονα, στην περιοχή αυτή και κάτω από το βάρος του Ουκρανικού πολέμου και των επιχειρήσεων των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή, κρίνεται σε μεγάλο βαθμό το αν και με τι όρους οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές θα «στρατευτούν» στο αμερικάνικο άρμα όπως απαιτεί η πολιτική των ΗΠΑ.

Οι ΗΠΑ πρωταγωνιστούν στην πορεία πολέμου

Στη βάση αυτών των πραγματικών δεδομένων, που αναδείχνουν την Ευρασία (όπως και ιστορικά υπήρξε) ως το βασικό επίκεντρο του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού, διαψεύδονται/τροποποιούνται εκτιμήσεις και επιδιώξεις που αναφέρονται ακόμα και στην έκθεση «Εθνική Στρατηγική Ασφάλειας των ΗΠΑ» για την μεταφορά δυνάμεων και των επιδιώξεων τους στον Ινδο-Ειρηνικό ωκεανό. Ήδη από κέντρα αναλύσεων στις ΗΠΑ επισημαίνεται η «εγκατάλειψη» του σχήματος ΑΥΚΥΣ, ενώ και μια σειρά δυνάμεις στην περιοχή της ΝΑ Ασίας που συνδέονται με το άρμα των ΗΠΑ εκφράζουν παρόμοιες ανησυχίες.

Βεβαίως, οι ΗΠΑ κάθε άλλο παρά υποτιμούν ή αμελούν την αντιμετώπιση της Κίνας και των παγκόσμιων επιδιώξε-

ων που αυτή θέλει και επιδιώκει να προωθήσει. Αλλά συνεχίζουν να αντιμετωπίζουν το δίλημμα των δύο αντιπάλων (Ρωσία-Κίνα) και το πώς δεν θα τους έχουν και τους δύο μαζί απέναντί τους, ενώ ταυτόχρονα το Ουκρανικό αποτελεί ένα δεδομένο και στρατηγικά κρίσιμο πολεμικό πεδίο. Συνολικά, οι ΗΠΑ αντιμετωπίζουν την αναντιστοιχία στόχων (παγκόσμια κυριαρχία) και μέσων (οικονομικά, στρατιωτικά, γεωπολιτικά, συμμαχιών) που διαθέτουν για την προώθηση των στόχων τους. Μια αναντιστοιχία που, καθώς η διοίκηση Τραμπ επιδιώκει ταυτόχρονα πολλά βήματα και τυχοδιωκτικές επιχειρήσεις, εκδηλώνεται ακόμα και με δραματικούς όρους (όπως στο αεροπλανοφόρο Λίνκολν) αλλά κυρίως με όρους που πλήττουν το κύρος της πρώτης στον κόσμο ιμπεριαλιστικής δύναμης, με αρνητικές συνέπειες στη στοίχιση πίσω από τις ΗΠΑ των δεύτερης τάξης ιμπεριαλιστικών δυνάμεων (Ευρωπαίοι), περιφερειακών δυνάμεων (Ινδία), ακόμα και δυνάμεων και καθεστώτων (Σαουδική Αραβία, Αίγυπτος) που βρίσκονται στο αμερικάνικο άρμα.

Η κατάρρευση του «μνημονίου συνεννόησης» των ΗΠΑ με το Ιράν, αφενός, επιβεβαίωσε ότι αυτό για τις ΗΠΑ δεν ήταν τελικά παρά ένα μέσο για να διαφύγουν από το αδιέξοδο που τους οδήγησε η πολεμική τους επιδρομή στη χώρα αυτή. Αφετέρου, το μίγμα των οικονομικών και στρατιωτικών επιθέσεων τους μετά την κατάρρευση του μνημονίου επιβεβαιώνει πως οι ΗΠΑ ούτε θέλουν ούτε μπορούν να παραιτηθούν από τις επιδιώξεις τους απέναντι στο Ιράν και σε όλη τη Μέση Ανατολή, καθώς μια τέτοια «παραίτηση» θα παρήγαγε πολύ σημαντικά αρνητικά αποτελέσματα για τις ίδιες στην περιοχή και συνολικά στις παγκόσμιες επιδιώξεις της. Με τις επιθέσεις τους αυτές επιδιώκουν συνεπώς να αντιμετωπίσουν, από τη μια, τις παρενέργειες και τις αντιδράσεις που προέκυψαν στην περιοχή από την αποτυχημένη πολεμική επιδρομή τους (συμφωνία της Μέκκας, αντιδράσεις της Σαουδικής Αραβίας, αποστάσεις της Αιγύπτου, όξυνση των αντιθέσεων Τουρκίας-Ισραήλ), αλλά, βέβαια, και την ένταση των «αντιρρήσεων» Βρετανών και άλλων Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών για τον παραγκωνισμό τους από ρόλους (Κύρος) ή δυνατότητες ρόλων στην περιοχή. Από την άλλη, με τις επιθέσεις αυτές οι ΗΠΑ επιδιώκουν να εντείνουν τη φθορά του καθεστώτος του Ιράν, να ενισχύσουν τους διχασμούς που έχουν εκδηλωθεί στο εσωτερικό του, επιμένοντας στη βασική τους επιδίωξη: να πάψει να αποτελεί μια δύναμη με στενές και σημαντικές πολιτικές, οικονομικές, ενεργειακές και στρατιωτικές σχέσεις με Ρωσία και Κίνα, και κόμβο των επιδιώξεών τους προς τον Ινδικό ωκεανό, την Κ. Ασία, την Ευρώπη, και να τραβηχτεί προς την πλευρά των ΗΠΑ και της Δύσης.

Ωστόσο, και με δεδομένα όλα τα προηγούμενα, θα ήταν σοβαρό και επικίνδυνο για τη λαϊκή πάλη και τους λαούς λάθος να θεωρηθεί πως οι ΗΠΑ βρίσκονται στα «πρόθυρα της ήττας και της κατάρρευσης».

Γιατί, πρώτον, με βάση τις πολεμικές-στρατιωτικές επιχειρήσεις τους και συνολικά την ισχύ τους, έχουν μια σειρά επιτυχίες. Από την ένταση της Σουηδίας και της Φινλανδίας στο ΝΑΤΟ και στο άρμα τους έως τις επιτυχίες (έστω «στα σημεία», με την ενίσχυση του πολιτικού

τους ελέγχου) σε χώρες της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης. Σημαντικές είναι και οι ανάλογες επιτυχίες τους στον Καύκασο που αποτελεί κρίσιμο πεδίο της σύγκρουσής τους με τη Ρωσία, για την έξοδο στον Ινδικό αλλά και προς την Κ. Ασία. Αν και ανολοκλήρωτη, σημαντική είναι η επιτυχία τους με την ανατροπή Άσαντ στη Συρία που, παρά την «εκκρεμότητα» της τύχης των ρώσικων βάσεων, αποτελεί σε κάθε περίπτωση ένα βασικό δεδομένο. Τέλος, όσον αφορά την Ευρασία, η πιο σημαντική ως τώρα επιτυχία τους -με στρατηγικά στοιχεία που μέλλει να κριθεί αν θα σταθεροποιηθούν- είναι η επιβολή της διακοπής (έως και με ανατίναξη!) των σχέσεων (ενεργειακών, πολιτικών) των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών με τη Ρωσία, η επιβολή ενεργειακής εξάρτησης (ιδιαίτερα της Γερμανίας) από τις ΗΠΑ και η ενεργητική στράτευση των Ευρωπαίων στην κλιμάκωση των στρατιωτικών επιθέσεων και των οικονομικών αποκλεισμών ενάντια στη Ρωσία. Δηλαδή, η ενεργητική στράτευση τους στη γραμμή της κλιμάκωσης της φθοράς και του «εγκλωβισμού» της Ρωσίας ως ένα βασικό εργαλείο για να επιδιώξουν «παραίτηση» της Μόσχας από τις επιτυχίες της στο Ουκρανικό πεδίο.

Πιο «καθαρές» και ολοκληρωμένες είναι οι επιτυχίες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην εφαρμογή του δόγματος Ντονρόε και ειδικότερα όσον αφορά στην αμερικάνικη ήπειρο. Στη Βενεζουέλα (κυρίως) αλλά και στο Μεξικό, τη Χιλή, τον Παναμά και στην Κούβα (όπου εντείνεται η ασφυκτική περικύκλωση), οι ΗΠΑ όχι μόνο αποκτούν «δικά τους» καθεστώτα, αλλά κυρίως εκκαθαρίζουν την ήπειρο από σχέσεις και παρουσία των ανταγωνιστών τους (Ρωσία, Κίνα) και βάζουν σε πλήρη έλεγχο και την παρουσία των συμμάχων τους (Ευρωπαίοι) στην αμερικάνικη ήπειρο.

Γιατί, δεύτερον, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός κινητοποιεί και θα κινητοποιήσει κάθε δύναμή του, ενεργοποιεί και θα ενεργοποιήσει κάθε δυνατότητά του για να υπερασπιστεί την πρωτοκαθεδρία του, για να αποκρούσει και να αντιστρέψει τη μείωση της σχετικής απόστασής του από τους ανταγωνιστές τους. Είναι έξω από τη φύση του ιμπεριαλισμού γενικά η «παραίτηση», η «αποδοχή» της ήττας. Η ανατροπή των συσχετισμών στο ιμπεριαλιστικό ταμπλό, η ανατροπή της κυριαρχίας ενός έναντι άλλου ποτέ δεν ήταν (ας δούμε τους δύο παγκόσμιους πολέμους) ζήτημα που κρίνεται από τον οικονομικό ανταγωνισμό και τις «διευθετήσεις». Είναι απολύτως ενδεικτικό ότι η διοίκηση Τραμπ -εν μέσω όλων των προβλημάτων, παρενεργειών ακόμα και αδιεξόδων που αντιμετωπίζουν οι επιδιώξεις των ΗΠΑ- επαναφέρει τους εκβιασμούς στον Καναδά και με φόντο την επιδίωξη της προσάρτησής του. Η τακτική αυτή δεν είναι, ωστόσο, «ιδιοτροπία του Τραμπ» αλλά απηχεί και εκφράζει την -κοινή σε όλα τα κέντρα εξουσίας στις ΗΠΑ- στρατηγική για την αδιαμφισβήτητη επικράτηση, κυριαρχία/ηγemonία στον πλανήτη. Οι ενδιάμεσες εκλογές του Νοέμβρη στις ΗΠΑ με τα αποτελέσματά τους μπορεί να επιφέρουν-επιβάλουν αλλαγές στην τακτική, αλλά δεν θα αλλάξουν τη στρατηγική στόχευση. Εξάλλου, οι «φραξιονιστικοί» -και όχι

συνέχεια από τη σελίδα 11

συντεταγμένοι- όροι με τους οποίους αποφασίζονται επιλογές στο Πεντάγωνο και στο Στέιτ Ντιπάρτμεντ σήμερα, η μεγάλη ένταση και οι άγριοι διχασμοί εντός του πολιτικού συστήματος και εντός των δύο κομμάτων του στις ΗΠΑ των πολλών τελευταίων χρόνων, αποτελούν εκφράσεις της σύγκρουσης και της αναζήτησης της δέουσας τακτικής που θα αντιμετωπίζει την αναντιστοιχία στόχων-μέσων, μεταπορίζοντας τον συσχετισμό δυνάμεων υπέρ των ΗΠΑ, κάνοντας βήματα προς τη διαμόρφωση των στρατηγικών συμμαχιών που χρειάζονται για να διεκδικηθεί στο θερμό πεδίο η παγκόσμια νίκη. Σε αυτή την κατεύθυνση, και ενόψει των εκλογών του Νοέμβρη, είναι ενδεχόμενο η διοίκηση Τραμπ να επιχειρήσει νέους τυχοδιωκτισμούς,

Ρωσία-Κίνα Βήματα και προβλήματα

Η **Ρωσία**, στο φόντο της έντασης των ανταγωνισμών και με βάση όλα τα προηγούμενα, θα μπορούσε να ειπωθεί πως παραμένει εγκλωβισμένη στην επιτυχία της στην Ουκρανία, καθώς δεν της έχει επιτραπεί από τη Δύση να αποκρυσταλλώσει και να «νομιμοποιήσει» πολιτικά την επιτυχία αυτή. Αντίθετα, δέχεται κλιμακούμενες στρατιωτικές και οικονομικές πιέσεις με την καθοδήγηση και την άμεση συμμετοχή ΗΠΑ και Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών. Απαντά κρατώντας και διευρύνοντας αργά τις εδαφικές κατακτήσεις στην Ουκρανία και εντεινόντας τα χτυπήματα ενάντια στα Δυτικά κέντρα μέσα στην Ουκρανία. Στο διπλωματικό πεδίο, επικαλείται «τις αρχές που συμφωνήθηκαν στο Άγκορατζ της Αλάσκας» με τις ΗΠΑ, κυρίως για να οξύνει τις πολιτικές πιέσεις προς τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, αναζητώντας ρήγμα στη Δύση σε αυτούς, ως προϋπόθεση για να ανοίξει ο δρόμος της πολιτικής αποκρυστάλλωσης των πολεμικών επιτυχιών της, ο δρόμος για μια «νέα αρχιτεκτονική ασφάλειας στην Ευρώπη». Με τον όρο αυτό το Κρεμλίνο περιγράφει την επιδίωξη του να σπάσει στα δυτικά σύνορα της Ρωσίας την περισφίξη της, να «βγει» στη διεθνή σκηνή ως ιμπεριαλιστική δύναμη με παγκόσμιο ρόλο. Για τις ΗΠΑ δεν τρέφει υπατάξεις και ακόμα και πώς από τις ευγενικές διπλωματικές διατυπώσεις για «συμφωνία» οι Ρώσοι αξιωματούχοι σπείδουν να προσθέσουν την καταγγελία ότι η στρατιωτικοποίηση της Αρκτικής αποτελεί σχέδιο με στόχο τον πόλεμο ενάντια στη Ρωσία.

Παράλληλα με αυτά, η Ρωσία ενίσχυσε και ενισχύει πολλαπλά το Ιράν, για να εντείνει τη φθορά των ΗΠΑ και να οδηγήσει σε αποτυχία την επιδρομή τους, και ενισχύει σταθερά τη «στρατηγική της συνεργασία» με την Κίνα για να παρουσιάζονται «μαζί» απέναντι στις ΗΠΑ. Εξάλλου, και οι δύο μαζί (Ρωσία και Κίνα) συνεχίζουν να παρουσιάζουν την «ανατολική συμμαχία» (Σύνοδος Σαγκάης και BRICS) ως μια ευρύτερη γεωπολιτική-οικονομική απάντηση σε ΗΠΑ-Δύση, ως ένα πεδίο το οποίο μπορεί να υποδέχεται και να αξιοποιεί τις αποστάσεις και αντιθέσεις σημαντικών περιφερειακών δυνάμεων (όπως η Ινδία), αλλά και άλλων χωρών, από την πολιτική και τις επιδιώξεις των ΗΠΑ.

Η **Κίνα**, που και αυτή βρίσκεται βέβαια στο ίδιο πλαίσιο των εξελίξεων, από τη μια συνεχίζει να έχει τους μεγαλύτερους (αν και μειούμενους) ρυθμούς ανάπτυξης, την οποία «επενδύει» κυρίως στη συγκρότηση-αναβάθμιση του πολεμικού (και πυρηνικού) οπλοστασίου της και απαντά στις προκλήσεις και τους εκβιασμούς που δέχεται από τις ΗΠΑ είτε αναφορικά με το ζήτημα του Ιράν είτε στην περιοχή της. Ωστόσο, παραμένει «μυλοκαρισμένη» από τις «αλυσίδες» που οι ΗΠΑ με τις δυνάμεις τους και με μια σειρά άλλες χώρες έχουν εγκαταστήσει στην περιοχή που αποτελεί τον δικό της ζωτικό χώρο και που, αν δεν τον ελέγξει-«κατακτήσει», δεν μπορεί να αναλάβει παγκόσμιο ρόλο. Το μυλοκάρισμα αυτό (που στην περίπτωση της Ταϊβάν καταγράφηκε ως μια άτυπη «συμφωνία» με τις ΗΠΑ «δεν επεμβαίνουμε ούτε εμείς ούτε εσείς») παραμένει το κύριο ζήτημα για τον κινέζικο ιμπεριαλισμό και παράγει εντάσεις στο εσωτερικό του Πεκίνου, όπως μαρ-

τυρά και η καθάιρεση σειρά στρατηγών και η διώξη ενός από αυτούς σαν «πράκτορα» της Ουάσιγκτον.

Στάση και αιτίες αδιεξόδων των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών

Τέλος, οι **Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές** κάτω από το βάρος αυτών των εξελίξεων βρίσκονται και μεταξύ τους περισσότερο διχασμένοι και με -το λιγότερο- αποκλίνοντα σχέδια που παρακάνουν την «ευρωπαϊκή ενότητα» (Ε3, συμμαχία προθύμων κ.λπ.), αλλά και με σοβαρούς τριγμούς και εντάσεις ο καθένας στο εσωτερικό του. Το όχημα της ΕΕ παρουσιάζει όλο και μεγαλύτερες οικονομικές και τεχνολογικές καθυστερήσεις έναντι ΗΠΑ και Κίνας, και εκδηλώνει ολοφάνερα την αδυναμία να έχει δική του γεωπολιτική κατεύθυνση και την ανάλογη στρατιωτική κάλυψη. Πιο χαρακτηριστική η περίπτωση της Γερμανίας, όπου η διακήρυξη για τη συγκρότηση του «ισχυρότερου στρατού της Ευρώπης» συγκρούεται -λόγω της ενεργειακής εξάρτησης από το πανάκριβο αμερικάνικο LNG- με συνθήκες αποβιομηχάνισης, ακόμα και μεταφοράς βιομηχανιών στο αμερικάνικο έδαφος! Πώς, λοιπόν, θα συγκεραστεί ο περιορισμός της Βιομηχανικής Βάσης με την ανάπτυξη της πολεμικής βιομηχανίας που απαιτείται για τη συγκρότηση του «ισχυρότερου στρατού»; Αυτοί οι διχασμοί και τα στρατηγικά αδιέξοδα των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών είναι και μια βασική αιτία για τις εκδηλώσεις πολιτικής κρίσης και αστάθειας, και όπως αυτή εκδηλώνεται με διάφορες μορφές και επίμονα σε Γερμανία, Γαλλία, Βρετανία και με κοινό χαρακτηριστικό την ενίσχυση ή και τη διεκδίκηση πρωταγωνιστικού ρόλου από ακροδεξιές δυνάμεις (Αfd, Λεπέν, Φάρατζ). Δυνάμεις που, από τη μια, εκφράζουν την αντίθεση κέντρων απέναντι στην «άνευ όρων» πρόσδεση στις επιδιώξεις των ΗΠΑ και αναζητούν (όπως χαρακτηριστικά εκδηλώθηκε στη Γερμανία) την άμβλυνση του «αντι-ρωσικού μετώπου» και την αποκατάσταση κάποιων σχέσεων με τη Ρωσία σύμφωνα με τα δικά τους οικονομικά συμφέροντα και ανάγκες.

Ωστόσο, ταυτόχρονα, η ενίσχυση και η παρουσία ακόμα και με πρώτο ρόλο των ακροδεξιών και φασιζουσών δυνάμεων είναι μια πανευρωπαϊκή (από την Ισπανία ως τη Σουηδία, την Κ. Ευρώπη και τα Βαλκάνια) αλλά και παγκόσμια πραγματικότητα. Ο μύθος (ή έστω τα προσχήματα) της «δημοκρατικής Δύσης» έχει καταρρεύσει ήδη στον μεγαλύτερο πύργο της (ΗΠΑ) και υπεραντιδραστικά πολιτικά κύματα απλώνονται από τη λατινική Αμερική ως τις σκανδιναβικές χώρες που θεωρούνταν «υποδείγματα δημοκρατικής και κοινωνικής ευαισθησίας». Αυτό που παράγει, θρέφει και μεγάλώνει αυτές τις αντιδραστικές ακροδεξιές δυνάμεις δεν προέρχεται από τους λαούς και την εργατική τάξη! Οι δυνάμεις αυτές συγκροτούνται και ενισχύονται από την πολιτική του συστήματος στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις, στην περιφέρεια και στις εξαρτημένες χώρες.

Από την πολιτική που ορίζει τον εργάτη σαν δούλο του κεφαλαίου, από την πολιτική καταλήστευσης των λαϊκών κοινωνικών δικαιωμάτων και κατακτήσεων, από την πολιτική που δολοφονεί και διώκει μαζικά πρόσφυγες και μετανάστες, από την πολιτική που καταργεί και τσαλαπατά τα πιο στοιχειώδη δημοκρατικά δικαιώματα και απαιτεί τη στοίχιση των μαζών στις ανάγκες προτομιασίας ενός γενικευμένου πολέμου. Γι’ αυτό οι υπηρέτες και διαχειριστές αυτής της πολιτικής, όπως ο Μερτς και το SPD ή όπως ο Μακρόν και ο Μελανσόν, «χάνουν» από το Αfd και τη Λεπέν, γι’ αυτό τα «διλήμματα» στήριξης των «δημοκρατικών δυνάμεων» έναντι των ακροδεξιών είναι κάλπικα, αντιδραστικά και αδιέξοδα για τα συμφέροντα των εργατικών λαϊκών μαζών. Γι’ αυτό η απάντηση στην ενίσχυση των ακροδεξιών δυνάμεων είναι η συγκρότηση και η ανάπτυξη της εργατικής-λαϊκής πάλης ενάντια στην πολιτική του συστήματος και στον πόλεμο που αυτό φέρνει.

Το ζήτημα των λαών

Συνολικά στον πλανήτη αναδύεται και αναδεικνύεται -και με τη βαρβαρότητα της πολιτικής του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος,

αλλά και με τις συνθήκες που επικρατούν στο επίπεδο των κυρίαρχων πολιτικών δυνάμεων- μια κατάσταση γενικευμένης κρίσης και σήψης. Παντού στον κόσμο οι κυβερνητικές δυνάμεις αντιμετωπίζουν την αποστροφή και την αντίθεση των μαζών, ενώ ταυτόχρονα δυσκολεύονται έως αδυνατούν να χαράξουν πολιτική και στρατηγική που να διαμορφώνει διέξοδο για την άρχουσα τάξη που υπηρετούν και -εννοείται- σύμφωνα με τα «μεγέθη» της, την ισχύ της και τις επιδιώξεις της. Αλλά και οι δυνάμεις του συστήματος που βρίσκονται στην αντιπολίτευση διαμαρτύρονται και ασκούν «κριτική» στην εφαρμοζόμενη πολιτική, χωρίς ωστόσο να έχουν τη δυνατότητα να προβάλουν μια πραγματικά εναλλακτική πολιτική που θα έδινε ρόλο και διέξοδο για την άρχουσα τάξη και θα αποστούσε και ένα «αφήγημα» για τον αντίστοιχο λαό. Η κατάσταση αυτή ισχύει σε όλη την κλίμακα των χωρών, από τις ΗΠΑ ως την... Ελλάδα, και αποτελεί μια αποτύπωση της κρίσης και της σήψης. Ταυτόχρονα και κυρίως, αποτελεί ένα κάλεσμα στους λαούς και στο προλεταριάτο να βγουν αποφασιστικά στο προσκήνιο της μαζικής πάλης. Να συγκροτήσουν εκ νέου τη δική

Πιο συγκεκριμένα, στα σημερινά δεδομένα οι όροι που προκαλούν την περιδίηση μπορούν να συνοψιστούν στα εξής:

- Το τέλος του Ταμείου Ανάκαμψης και η προτομιασία του νέου πολυετούς δημοσιονομικού πλαισίου της ΕΕ (2028-2034), που κύριο στοιχείο του είναι η μείωση χρηματοδοτήσεων με βάση τους πολεμικούς προϋπολογισμούς των ιμπεριαλιστών της ΕΕ. Ταυτόχρονα, η ΕΚΤ αυξάνει το κόστος δανεισμού και οι τιμές της ενέργειας βρίσκονται σε διαρκή ανηφόρα. Για τη μεταπρατική και αερτζίδικη άρχουσα τάξη της χώρας τα δεδομένα αυτά σημαίνουν στένεμα και πνιγμό, σε μια χώρα όπου σταθερά αποψιλώνεται ο πρωτογενής τομέας, αυξάνεται το έλλειμμα και ο τουρισμός σε μια περιοχή φλεγόμενη δεν μπορεί να εγγυηθεί προοπτικές εσόδων. Μένουν οι -όποιες- «μεγάλες δουλειές» (οδικοί άξονες, Ελληνικό, data centers) που, ακόμα και αν εξελιχθούν απρόσκοπτα, αφορούν τις 5-10 «μεγάλες οικογένειες» του συστήματος αφήνοντας απ’ έξω μεγάλα τμήματα μεσαίων και παραπάνω από μεσαίων αστικών στρωμάτων. Το ίδιο βέβαια ισχύει και για τις μεγάλες αρπαχτές του

τους οργάνωση και την επαναστατική προοπτική τους, και να διεκδικήσουν τον δικό τους λεύτερο κόσμο χωρίς τυράννους και εκμεταλλευτές.

Β. ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΤΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΗ ΧΩΡΑ

Η άρχουσα τάξη βρίσκεται -περισσότερο από κάθε άλλη «στιγμή» τα τελευταία 50 χρόνια- σε συνθήκες περιδίησης, αδυνατώντας να χαράξει μια, έστω βραχυπρόθεσμη, πορεία, με το πάγιο δόγμα της (όντας εξαρτημένη από ΗΠΑ και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές) «βλέποντας και κάνοντας» από τη απάντηση στην ενίσχυση των ακροδεξιών δυνάμεων είναι η συγκρότηση και η ανάπτυξη της εργατικής-λαϊκής πάλης ενάντια στην πολιτική του συστήματος και στον πόλεμο που αυτό φέρνει.

εφοπλιστικού κεφαλαίου που ούτε στο ΑΕΠ της χώρας δεν μπορούν να εγγραφούν. Το «όραμα» των εξορύξεων είναι πολύ δύσκολο να μπει στον οικονομικό λογαριασμό, αφού συνδέεται και καθορίζεται από τις γεωπολιτικές και πολεμικές εξελίξεις στην περιοχή.

- Η ολοένα μεγαλύτερη πρόσδεση στο αμερικάνικο άρμα, στις δοσμένες συνθήκες στην περιοχή έχει μετατρέψει τη χώρα σε βασικό στοιχείο των πολεμικών βημάτων και σχεδιασμών των ΗΠΑ. Γι’ αυτό χρειάζονται οι ατελείωτοι εξοπλισμοί και οι -κατά παραγγελία των ΗΠΑ- «άξονες» με αντιδραστικά καθεστώτα της περιοχής. Ωστόσο, πρώτον, για να ισορροπηθεί η διπλή εξάρτηση απαιτούνται και γίνονται αγορές εξοπλισμού και από τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, φορτώνοντας πολύ παραπάνω το λογαριασμό. Δεύτερον, η χρέωση της πλήρους στήριξης και σύμπλευσης με το κράτος-δοлоφόνo του Ισραήλ, αλλά και οι «άξονες» με άλλους, παράγουν διαρκώς αντιφάσεις και αντιθέσεις που δεν μπορεί να τις διαχειριστεί η αστική «καπατσούλη». Το ζήτημα με τους Πάτριoτ στη Σαουδική Αραβία (για τους οποίους το ΥΠΕΞ έφτασε να δηλώνει πως

«θα εξετάζεται κάθε μήνα η σκοπιμότητά τους») είναι απολύτως ενδεικτικό των παλινωδιών και των τυχοδιωκτισμών στους οποίους καταφεύγουν για να υπηρετήσουν ΗΠΑ-ΝΑΤΟ, αλλά και της θερμοκέφαλης μωροφιλοδοξίας τους «ανάληψης ρόλου» στη ΝΑ Μεσόγειο.

- Στο πλαίσιο των παραπάνω βρίσκεται και η αναθέρμανση της έντασης με την Τουρκία. Η ελληνική πλευρά προσβλέπει ανιστόρητα και τυχοδιωκτικά, στη βάση των υπηρεσιών της στις ΗΠΑ (αλλά και «επιστρατεύοντας» τάχα τη Γαλλία και την ΕΕ) να πάρει πόντους και νίκες από τον «προαίwνιο εχθρό» στη ΝΑ Μεσόγειο και στο Αιγαίο για το οποίο παραμένει ο μισόκρυφος και να γίνει «λίμνη ελληνική». Ταυτόχρονα, βέβαια, και η πλευρά της Τουρκίας (που για τους ιμπεριαλιστές αυξάνει σταθερά η αξία χρήσης της με το δοσμένο μέγεθός της και τη θέση της) εκδηλώνει τις δικές της αντίθετες απαιτήσεις και τους μεγαλοϊδεατισμούς της «γαλάζιας πατρίδας». Αν και αυτός ο αντιδραστικός ανταγωνισμός είναι χρήσιμος απέναντι στους λαούς (και για τις δύο άρχουσες τάξεις), αν και οι ΗΠΑ δεν θέλουν βέβαια θερμό επεισόδιο που θα πλήξει τη ΝΑ πτέρυγα του ΝΑ-

αμβλύνουν τις συνθήκες αυτές, αλλά θα τις επιδεινώνουν πολύ περισσότερα. Είναι χαρακτηριστικό ότι τα ίδια τα κυβερνητικά στελέχη και μέσα μόλις λίγες μέρες, έσπευσαν να διαψεύσουν τα ψήγματα «αισιοδοξίας για καλύτερες μέρες» που προσπάησε να παρουσιάσει στη ΔΕΘ ο Μητσοτάκης.

Βέβαια, η συσσωρευμένη αυτή οργή και αντίθεση των εργαζομένων και της νεολαίας δεν εκδηλώνεται με μαζικούς αγώνες, αντιστάσεις, διεκδικήσεις. Προς το παρόν εκδηλώνεται και καταγράφεται με τον κατακερματισμό και τη μεγαλύτερη από κάθε άλλη περίοδο- αποστροφή και απαξίωση του πολιτικού συστήματος και των «λύσεων» που προτείνονται από αυτό. Αυτό το δεδομένο, που καταγράφηκε στις εκλογές του 2023, στις ευρωεκλογές του 2024 και «κλιμακούμενο και γενικευόμενο» σε όλες τις δημοσκοπήσεις, έχει σημασία να επισημάνουμε πως δεν προέκυψε αιφνίδια. Είναι έκφραση της συσσωρευμένης λαϊκής εμπειρίας για τις κυβερνήσεις και τα κόμματα του συστήματος από το 2012 μέχρι σήμερα. Σε αυτή την πορεία διαψευστηκαν ξανά και ξανά και οδυνήρα για το λαό και τη νεολαία όλες οι εξαγγελίες της «ανάπτυξης», της «δικαιοσύνης», της «πρόδου», όπως και από όποιον αυτές εκφωνήθηκαν. Ταυτόχρονα -και αυτό είναι επίσης κρίσιμο- το σύστημα έχει ξεμεινει από «αφηγήσεις» και «σπουδαίες ιδέες» που να απευθύνονται στον λαό και τη νεολαία. Η «ιδέα της ΕΕ» και συνολικά της «δημοκρατικής Δύσης» (στην οποία «ανήκουμε» και την ακολουθούμε στο όρομό που μας χαράζει) έχει πληγεί σε πολύ μεγάλο βαθμό, κάτω από το βάρος των πραγματικών δεδομένων που αναδεικνύει και η λυκοσυμμαχία της ΕΕ και η κάθε ιμπεριαλιστική (και οι υπόλοιπες) χώρας των <27> και βέβαια οι ιδέες οι ΗΠΑ με όσα εξελίσσονται εντός της χώρας αυτής και όσα φέρνουν οι κάθε λογής επεμβάσεις τους στον πλανήτη.

Με βάση αυτά τα δεδομένα, τα κόμματα του συστήματος (ΝΔ, ΕΛΑΣ, ΠΑΣΟΚ) έχουν διαμορφώσει μια ομόθυμη και ενιαία γραμμή πλεύσης με την οποία επιδιώκουν να αντιμετωπίσουν τον λαό και τη νεολαία, να τους κρατήσουν «στον καναπέ του ψηφοφόρου» και μακριά ακόμα και από τη σκέψη της οργάνωσης και της πάλης. Βασικά στοιχεία αυτής της κοινής γραμμής είναι:

- Το θεώρημα της «κοστολόγησης» των κυβερνητικών προγραμμάτων και εξαγγελιών που οφείλουν να βρίσκονται στα όρια που καθορίζουν οι ιμπεριαλιστές-ληστές της χώρας και του λαού και βέβαια το ντόπιο κεφάλαιο. Δηλαδή είναι αδύρητη αναγκαιότητα η υποταγή στα ξένα και ντόπια αφεντικά, είναι πολιτικά παράνομη και «εθνικά επικίνδυνη» η διεκδίκηση δικαιωμάτων και η υπεράσπιση κατακτήσεων. Φτάσαμε ήδη στο σημείο η λεγόμενη αντιπολίτευση να κάνει κριτική στις κυβερνητικές εξαγγελίες ότι δεν είναι επαρκώς «κοστολογημένες».

- Η υπεράσπιση της εξάρτησης της χώρας από ΗΠΑ-Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, όχι πλέον σαν επιλογή «πρόδου και ευμερίας», αλλά με όρους εκβιασμού των λαϊκών μαζών. «Δεν μπορούμε να ζήσουμε ΧΩΡΙΣ προστατές» είναι η ομόθυμη ομορφάνια των κομμάτων του συστήματος, ακόμα και αν αυτοί μας εξαθλύνουν και μας οδηγούν σε πολεμικές περιπέτειες, ακόμα και αν αυτοί απαιτούν το πιο στενό σφιχταγκάλισμα με το σιωνιστικό μόρφωμα του Ισραήλ. Αυτό είναι το «εθνικό μας συμφέρον».

- Η ανάδειξη του εθνικισμού σαν γραμμή που πρέπει και μπορεί να υποστηρίξει, ακόμα και να εμπνεύσει τον λαό και τη νεολαία! Όλα τα κόμματα του συστήματος (αλλά και οι παραφυσάδες τους), ίσως με διαδόθηση στους τόνους, προβάλλουν και υπερασπίζονται σαν «δικαία» όλα τα αιτήματα και τις διεκδικήσεις της ελληνικής πλειυρίας έναντι της Τουρκίας, υποστηρίζουν την ψευτική κατασκευή της «επιτιθέμενης Τουρκίας και της αμυνόμενης Ελλάδας». Διαμορφώνουν πολιτικούς όρους για να σωθούν οι δύο λαοί σε έναν ΑΔΙΚΟ πόλεμο και, σε κάθε περίπτωση, υποστηρίζουν την κούρσα των εξοπλισμών και τις κάθε είδους αποστολές που ορίζουν οι Αμερικανοταύκοι στην περιοχή σαν «απόκρουση του τουρκικού κινδύνου». Στο ίδιο πλαίσιο, οι πρόσφυγες και οι μετανάστες ορίζονται σαν «εισβολείς» και «επικίνδυνοι» για τη χώρα, οι οποίοι -όταν δεν δολοφονούνται και δεν φυλακίζονται

μαζικά και σε απάνθρωπες συνθήκες- μπορούν να δουλεύουν σε συνθήκες εργασιακού μεσαίωνα στα κάτεργα του κεφαλαίου (και να δολοφονούνται και εκεί).

- Η ένταση της πολιτικής της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής, η διαρκής επέκταση του πλέγματος νόμων και πρακτικών που απαγορεύουν την οργάνωση και την πάλη των μαζών, τη διαδίωψη, την απεργία, το Άσυλο, και η βροχή διώξεων ενάντια σε κάθε «παρανομούντα» εργαζόμενο και νέο. Βεβαίως, την πολιτική ευθύνη και τον πρώτο ρόλο εφαρμογής αυτής της πολιτικής έχει -ως όφειλε στο σύστημα- η κυβέρνηση. Αλλά η λεγόμενη αντιπολίτευση παρέχει την απαιτούμενη συναίνεση και στήριξη (τουλάχιστον με τη σωτή της) ακριβώς γιατί βρίσκεται στην ίδια γραμμή, γιατί έχει επίνωσει πως η υπεράσπιση της «κοστολόγησης» και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης δεν μπορεί να σταθεί χωρίς φασιστικοποίηση, με ελευθερίες και δικαιώματα στην πάλη για τις μάζες.

Αυτή η πολιτική γραμμή των κομμάτων του συστήματος θα λέγαμε συνοδεύεται από δύο ακόμα πολιτικά στοιχεία και δεδομένα που έχουν σημαντικό έως κρίσιμο ρόλο στη διατήρηση και επιδείνωση του αρνητικού πολιτικού συσχετισμού σε βάρος του λαού.

Το πρώτο είναι η ευνόηση και ανάδειξη από κέντρα του συστήματος των πιο ακροδεξιών, φασιζουσών και φασιστικών φωνών και δυνάμεων. Είναι προφανές ότι από γενική άποψη οι φωνές και οι δυνάμεις αυτές ευνοούνται αντικειμενικά από την ίδια την πολιτική των κομμάτων του συστήματος, που στρώνει το έδαφος και ρίχνει και το λίπασμα για την ανάπτυξή τους. Ωστόσο, η περίπτωση της αποφυλάκισης Κασινιάρη, η προβολή της και τα λεγόμενα «νομικά μπερδέματα» για το ποια πολιτική διαδρομή μπορεί να έχει, μπορούν να εκτιμηθούν σαν μια νέα προσπάθεια συγκρότησης μιας «χρήσιμης Χ.Α.». Με νέα προβιά και «καθώς πρέπει» στάση, ένα τέτοιο μόρφωμα θα ήταν διπλά χρήσιμο για το σύστημα. Από τη μια, σαν χώρος υποδοχής (και τελικά τσαλαπατήματος και συντριβής) της οργής τμημάτων των νέων, αλλά και εργαζομένων. Από την άλλη, σαν απειλή που η «απάντησή» της είναι η υπερχρήση των «δημοκρατικών» κομμάτων του συστήματος και ίσως ιδαιτέρτα της «κεντροαριστέρας».

Το δεύτερο -υπαρκτό ήδη- πολιτικό στοιχείο που συμβάλλει σημαντικά έως καθοριστικά στον αρνητικό πολιτικό συσχετισμό και στην πάλη των μαζών, είναι τα -ας τα πούμε- «κόμματα διαμαρτυρίας», που, ακόμα και με ανοικτά δεξιά λόγια και προφίλ, εμφανίζονται να συμπεριφέρονται την οργή και τα προβλήματα του λαού. Να τα συμμερίζονται και να στοχεύουν να «δικαιώσουν» την οργή, να «λύσουν» τα προβλήματα. Αυτά όλα θα τα πετύχουν πριν από όλα με την ενισχυμένη παρουσία τους στη Βουλή, με την ενεργοποίηση θεσμών και μηχανισμών του αστικού κράτους (από τον «Συνήγορο του πολίτη» και τις κοινοβουλευτικές επιτροπές έως τα δικαστήρια και το ΣΤε) με επερωτήσεις και παρεμβάσεις στο Ευρωκοινοβούλιο, στο ευρωπαϊκό δικαστήριο. Στην κατηγορία αυτή ανήκουν προφανώς τα κόμματα της Καρυστιανού και της Κωνσταντινουπόλου, και -από γενική άποψη- τα ρεφορμιστικά κόμματα, με πρώτο και μακράν ισχυρότερο από όλα τα άλλα το ΚΚΕ.

Λέμε από «γενική άποψη» γιατί θεμέλιο της ρεφορμιστικής γραμμής και αντίληψης είναι η «συνεννόηση», η «συνεργασία» με τον ταξικό αντίπαλο υπό την (στις παρούσες συνθήκες πολύ) διακριτική στήριξη ενός κάποιου κινήματος. Αυτή ακριβώς τη γραμμή προωθεί η ηγεσία του ΚΚΕ, με όλο πιο διακριτική, έως δυσδιάκριτη και ανύπαρκτη, τη στήριξη των προτάσεων του στον αντίπαλο από κινητοποιήσεις. Γι’ αυτό ακριβώς μοιάζει πολύ περισσότερο σήμερα με τα άλλα «κόμματα διαμαρτυρίας» που δεν είναι ρεφορμιστικά αλλά μικροαστικά πολιτικά μόρφωματα με σαφή δεξιά κατεύθυνση. Άρα το ΚΚΕ έχει τη σημαντική διαφορά ότι χρησιμοποιεί κομμουνιστικά σύμβολα και ορολογία και αναφέρεται κατά κόρον στην ιστορία του κομμουνιστικού κινήματος. Με τη δεδομένη ιδεολογικοπολιτική του

συνέχεια στη σελίδα 14

συνέχεια από τη σελίδα 13

γραμμή και στάση πρόκειται για καπη-
λεία που του είναι επιτακτικά αναγκαία
για να διαχωρίζεται όχι μόνο από τη δε-
ξιά σοσιαλδημοκρατία, αλλά και από
αυτά που αναφέραμε σαν κόμματα δια-
μαρτυρίας.

Σε κάθε περίπτωση, είναι σαφές ότι η
πρώτη του θέση σε ομοσπονδίες και ερ-
γατικά κέντρα, σε σωματεία και στους
φοιτητές χρησιμοποιείται για τη στήριξη
της πολιτικής του συστήματος. Η «αλλα-
γή του συσχετισμού», δηλαδή, που πρό-
βαλλε ως στόχο τα προηγούμενα χρόνια
έχει σε σημαντικό βαθμό επιτευχθεί και
αποδεικνύεται ότι είναι εργαλείο αποσυ-
σπείρωσης των μαζών από τη γραμμή
του αγώνα και την οργάνωση, καλλιέρ-
γειας «από τα αριστερά» των πιο επικίν-
δυνων (αυτ)απατών στη νεολαία και
στους εργαζόμενους, αποτύπωση της δε-
ξιάς μετατόπισης μέσα στους χώρους
που κατεχούν απαιτείται η αντίθετη κα-
τεύθυνση. Η ισχυρή του (πολιτική, «συν-
δικαλιστική») παρουσία στα ανώτερα
κλιμάκια στρατού-αστυνομίας, η απορ-
σχημάτιστη πολιτική στήριξη που παρέ-
χει στην άρχουσα τάξη σε κρίσιμα ζητή-
ματά της (ελληνοτουρκικά, πρόσφυγες,
εθνικισμός) είναι επίσης βασικά στοιχεία
της εικόνας ενός κόμματος που είναι αν-
τίπαλος στην υπόθεση των δικαιωμάτων
και της προοπτικής της εργατικής τάξης
και του λαού.

Με αυτά τα δεδομένα και με το εξω-
κοινοβούλιο, αλλά και τους α/α, να θαμ-
πώνονται και να αντιγράφουν ιδεολογι-
κοπολιτικές κατευθύνσεις και πρακτικές
της ηγεσίας του ΚΚΕ στο κίνημα, στα σω-
ματεία και στους φοιτητικούς συλλό-
γους, πρέπει να είναι σαφές ότι η εκ νέ-
ου συγκρότηση της κομμουνιστικής κα-
τεύθυνσης και μιας μάχιμης και μαχητι-
κής Αριστεράς, έχει ως προϋπόθεση τη
ρήξη και την ανατροπή όλης της σκου-
ριάς που συσσωρεύτηκε όλες τις δεκαε-
τίες που ακολούθησαν τη δεξιά τροφή
και την επικράτηση του ρεβιζιονισμού-
ρεφορμισμού.

Επιστρέφοντας στο κεντρικό πολιτι-
κό σκηνικό και για να συνοψίσουμε, με
αυτή την κοινή πολιτική γραμμή που πε-
ριγράψαμε και με τη βοήθεια των δύο
άλλων πολιτικών συνοδευτικών στοιχεί-
ων (την ευνόηση-ανάδειξη ακροδεξιών,
φασισζουσών και φασιστικών φωνών και
δυνάμεων, και τα «κόμματα διαμαρτυ-
ρίας») θα βαδίζει το πολιτικό σύστημα
σε όλη την προεκλογική περίοδο. Με αυ-
τή τη γραμμή τα αστικά κόμματα θα επι-
διώξουν να καθυποτάξουν και να σύ-
ρουν τις λαϊκές μάζες ξανά πίσω τους
και να διαμορφώσουν ένα μετεκλογικό
πολιτικό πεδίο ανοικτό στην κλιμάκωση
των αντιλαϊκών-αντεργατικών μέτρων
και στην ακόμα βαθύτερη εμπλοκή της
χώρας στον πολεμικό βηματισμό των
αφεντικών.

Βεβαίως, παραμένουν ανοικτά μια
σειρά ζητήματα: από την κυβερνητική
λύση που θα διαμορφωθεί (με ή χωρίς
τον Μητσοτάκη, με ποια συνεργασία ποι-
ων δυνάμεων) έως το κόμμα Σαμαρά που
δεν έχει ακόμα εγκριθεί και αποφασιστεί
από τα ξένα κέντρα στα οποία αναφέρε-
ται. Πάντως, ήδη, «ανεπίσημα» από στε-
λέχη των κομμάτων του συστήματος εκ-
δηλώνεται προθυμία για κάθε πιθανό με-
τεκλογικό κυβερνητικό συνδυασμό μετα-
ξύ των τριών βασικών κομμάτων που
αναφέραμε, αλλά και των κομμάτων Βε-
λόπουλου και Λατινοπούλου που αποτε-
λούν αναμφίβολα σημαντικές και χρήσι-
μες δυνάμεις και εφεδρείες του συστήμα-
τος. Γιατί, βέβαια, όλοι συμμερίζονται
την ανάγκη «η χώρα να κυβερνηθεί»,
δηλαδή να υπάρχει συμφωνία, αποδοχή
και στήριξη για τον φορέα εκείνο που θα

εφαρμόζει και θα προωθεί τις επιταγές
των ιμπεριαλιστών και του κεφαλαίου.
Το βέβαιο είναι ότι τα ζητήματα αυτά δεν
είναι ζητήματα του λαού, αλλά του συ-
στήματος και των πατρώνων του. Αυτοί
θα τα λύσουν, επιδιώκοντας τη μεγαλύ-
τερη ενίσχυση της αντιδραστικής κατεύ-
θυνσης και στην κυβερνητική λύση και
στη συνολική διάταξη και διαμόρφωση
του πολιτικού συστήματος.

Γ. ΓΙΑ ΤΑ ΑΜΕΣΑ
ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΜΑΣ

Το -όσο- διάστημα παραμένει ως τις
εκλογές δεν θα είναι βέβαια απαλλαγμέ-
νο από τη συνέχιση της επίθεσης του συ-
στήματος και της κυβέρνησής του, ούτε
απαλλαγμένο από εξελίξεις στα γεωπο-
λιτικά ζητήματα, από την επιθετικότητα
και τις αντιδραστικές μανούβρες των ιμ-
περιαλιστών, διεθνώς και στην περιοχή.
Ο ίδιος ο Μητσοτάκης σπεύδει να διακη-
ρύξει το «σημαντικό έργο» που έχει να
κάνει η κυβέρνησή του ως τις εκλογές.
Και πράγματι, το κυβερνητικό «έργο» σε
όλα τα ζητήματα από το 2019 είναι από
τα βασικά ατού που η κυβέρνηση έχει να
επιδείξει στα ξένα και ντόπια αφεντικά.
Σε αυτή, λοιπόν, τη συγκυρία, με τον
εργαζόμενο λαό και τη νεολαία φορτω-
μένους με τεράστια οικονομικά, εργα-
σιακά και κοινωνικά προβλήματα, με
την αναθέρμανση του ελληνοτουρκικού
ανταγωνισμού να σέρνει το σύνολο των
πολιτικών εξελίξεων σε ακόμα πιο αντι-
δραστική τροχιά, δεν υπάρχει κανένας
και σε καμιά περίπτωση λόγος να επι-
κρατήσει «εκλογική αναμονή» στον λαό
και στη νεολαία, ούτε βέβαια η δική μας
παρέμβαση και δράση πρέπει να προσα-
νατολιστεί σε μια «προεκλογική» (και
ποια θα μπορούσε να είναι αυτή, άλλω-
στε;) κατεύθυνση.

Η συνολική κοινωνική και πολιτική
κατάσταση, και η τροχιά των εξελίξεων
απαιτούν την πιο αποφασιστική πολιτι-
κή ενεργοποίησή μας, την ανάληψη
πρωτοβουλιών που θα συγκρουστούν
με το «κλίμα» (προ)εκλογικής παράλυ-
σης που θέλουν να επιβάλουν από δεξιά
και από «αριστερά» το σύνολο των πο-
λιτικών δυνάμεων, και θα προβάλλουν
τον δρόμο του αγώνα, της αντίστασης,
της διεκδίκησης.

Η σπουδαία νίκη του αγώνα για την
επιστροφή της σ. Χρύσας Χοτζόγλου στο
σχολείο της, που ανέτρεψε τη δηλωμένη
κατεύθυνση πρωθυπουργού και υπουρ-
γείου για την απόλυσή της, πρέπει να
προβληθεί σαν παράδειγμα και σαν οδη-
γός των αγώνων λαού και νεολαίας.
Πρέπει να προβληθεί ως νίκη της γραμ-
μής μας για «Μαζική Αντίσταση στην επί-
θεση, με παρατεταμένους αγώνες», νίκη

που επιτεύχθηκε σε έναν νευραλγικό και
κρίσιμο τομέα της πολιτικής του συστή-
ματος ενάντια και στους εργαζόμενους
και στη νεολαία. Αξεχώριστη από αυτή
τη γραμμή είναι η εμπιστοσύνη στις δυ-
νάμεις και στις αγωνιστικές διαθέσεις
των μαζών, και γι' αυτό η γραμμή της
Αντίστασης ΔΕΝ υποκλίθηκε στο συσχε-
τισμό που το σύστημα και ο ρεφορμι-
σμός έχουν διαμορφώσει σε ομοσπον-
δίες και σε σωματεία. Δεν υποτάχτηκε,
δηλαδή, στη γραμμή του ακολουθητι-
σμού στο σύστημα και στον ρεφορμισμό,
που είναι η κυρίαρχη γραμμή όχι μόνο
στην εκπαίδευση αλλά παντού. Επεδίω-
ξε και πέτυχε να διαμορφώσει εστίες αν-
τίστασης και πάλης κόντρα σε αυτόν τον
συσχετισμό και πανελλαδικά συσπειρώ-
νοντας ένα δυναμικό που ήταν και είναι
«έξω και ενάντια» από την πολιτική που
έχει επιβληθεί σε όλη την κλίμακα του
«οργανωμένου συνδικαλισμού». Εστίες
που στη συνέχεια παρέσυραν και επέβα-
λαν τη γραμμή της πάλης και εντός των
σωματείων.

Η συνολική, κοπιώδης και παρατετα-
μένη αυτή προσπάθειά μας, εφάρμοσε
σωστά και δημιουργικά το δίπολο «ενό-
τητα-πάλη», μακριά από μια στρεβλή,
άτοπη λογική που αντιλαμβάνεται τον
συντονισμό και την κοινή δράση δυνάμε-
ων σαν αποτέλεσμα «συνεννόησης και
διαλόγου» με άλλες δυνάμεις, χωρίς τον
καθοριστικό ρόλο που έχει η διαμόρφω-
ση με δική μας ευθύνη ενός συσχετισμού
που θα πιέζει και θα απαιτεί στην πράξη
τον αγώνα και την κλιμάκωσή του.

Συνεπώς, ο αγώνας αυτός και η νίκη
που έφερε πρέπει και μπορεί να γίνει
οδηγός ευρύτερων αγωνιστικών διαθέσε-
ων σε εργαζόμενους και νεολαία. Αλλά
πρέπει να γίνει οδηγός και για τη δουλειά
μας σε όλους τους τομείς, σε κάθε οργά-
νωσή μας. Δεν «αντιγράφεται» σαν «συν-
ταγή», αλλά τα πολιτικά του στοιχεία
αποτελούν ένα πολύ καλό παράδειγμα
για το πώς οφείλουμε να προωθήσουμε
τον βασικό στόχο που έθεσε η 10η Συν-
διάσκεψη για «την αναβάθμιση του ρό-
λου μας στην ταξική και πολιτική πάλη».

Με παρακαταθήκη τη νίκη αυτή και
τις προηγούμενες σημαντικές επιτυχίες
μας απέναντι στα πρόστιμα και τις διώ-
ξεις μελών και στελεχών της Οργάνω-
σης, στην τωρινή συγκυρία οφείλουμε
να αναπτύξουμε την πολιτική μας δράση
και τις κινηματικές μας πρωτοβουλίες σε
τρία βασικά μέτωπα:

- Για αυξήσεις στους μισθούς που
να καλύπτουν το κόστος ζωής και πά-
λη ενάντια στις άγριες εργασιακές
συνθήκες.

- Για την καταγγελία του αντιδραστι-
κού ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού,
ενάντια στον εθνικισμό και την προβολή

της φιλίας, αλληλεγγύης και κοινής πά-
λης των δύο λαών και όλων των λαών
της περιοχής.

- Για τη συγκρότηση της αντιπολεμι-
κής-αντιιμπεριαλιστικής πάλης και του
αγώνα ενάντια στην ιμπεριαλιστική
εξάρτηση της χώρας.

Εκτός από τα κεντρικά υλικά που θα
βγουν για τα ζητήματα αυτά, θα χρει-
αστεί μια πιο συγκεκριμένη μορφοποί-
ησή τους, είτε σε πόλεις (όπου π.χ.
μπορεί να γίνουν εκδηλώσεις για τα ελ-
ληνοτουρκικά) είτε σε χώρους δουλειάς
ή συνοικίες.

Παράλληλα με τα μέτωπα αυτά, ξεκι-
νά μια προσπάθεια που επιδιώκει να δη-
μιουργήσει μια πρωτοβουλία εργαζομέ-
νων του Δημοσίου και φοιτητών ενάντια
στην προετοιμαζόμενη Συνταγματική
Αναθεώρηση. Τα κόμματα του συστήμα-
τος είναι όλα σύμφωνα με τις γνωστές
βασικές κατευθύνσεις που έχουν προπα-
γανδιστεί δημοσίως, και απλώς αρνήθη-
καν να το δηλώσουν και με την ψήφο
τους στην παρούσα Βουλή για να μην πα-
ρουσιάσουν με τον πιο επίσημο τρόπο
στον λαό τη σύμπτωσή τους σε όλα τα
βασικά ζητήματα της επίθεσης. Συνε-
πώς, παρόλο που δεν επείγει, χρειάζεται
από τώρα να αρχίσει να οικοδομείται μια
προσπάθεια που επιδιώκει να συντονίζει
και να συνενώσει σε μια γραμμή πάλης
ένα δυναμικό αγωνιστών και σχημάτων
που δεν ακολουθούν ούτε τον καθεστω-
τικό ρεφορμισμό, ούτε εμπνέονται από
διακηρύξεις για «κόκκινο σύνταγμα».

Σε εξέλιξη είναι, επίσης, η επίθεσης
σε μαθητές (χρονοδιάγραμμα για εθνικό
απολυτήριο), φοιτητές (διαγραφές
5ετών και όροι σπουδών), και είναι ανα-
γκαία η άμεση δική μας παρέμβαση.

Συνολικά για τη νεολαία (μαθητική,
φοιτητική, περιπλανώμενη, μισοάνεργη)
παράγονται καθημερινά μεγάλα αδιέξο-
δα από την πολιτική του συστήματος,
που τροφοδοτούν όρους μαζικών αντι-
στάσεων και αγωνιστικών εκρήξεων. Συ-
νεπώς, είναι κρίσιμο και αναγκαίο να εν-
ταθούν οι πολιτικές-ιδεολογικές και ορ-
γανωτικές προσπάθειες και πρωτοβου-
λίες που θα συγκροτούν δυνάμεις και
δυνατότητες στην κατεύθυνση της άρνη-
σης του συστήματος, της πολιτικής του
και των δυνάμεών του, στην κατεύθυνση
της μαζικής διεκδίκησης και της κόκκι-
νης προοπτικής της πάλης της, στο πλευ-
ρό του εργαζόμενου λαού και στα μέτω-
πα πάλης που παραπάνω καταγράψαμε.

Με αυτά τα καθήκοντα καλούμαστε
να παλέψουμε στο αμέσως επόμενο διά-
στημα που ο προεκλογικός του χαρακτή-
ρας όχι μόνο δεν αμβλύνει, αλλά αντίθε-
τα οξύνει τα αντιδραστικά πολιτικά χα-
ρακτηριστικά και ανεβάξει την ένταση
της επίθεσης.

Χαράς Ευαγγέλια

Η Ελλάδα στις αναπτυγμένες αγορές!

Αλλά για ποιους και για πόσο;

Θρίαμβος! Τα νέα είναι θριαμβευτικά ευχάριστα: Η Ελλάδα και η οικονομία της ανήκουν πια στις αναπτυγμένες αγορές! Στα 100 χρόνια από την ίδρυσή του το Euronext Athens (το ελληνικό χρηματιστήριο στη γλώσσα των... ιθαγενών) έκανε ποδαρικό με την αναγνώρισή του από τέσσερις χρηματοπιστωτικούς οίκους (και αναμένεται και πέμπτος την άνοιξη του 2027, που θα ολοκληρώσει τον θρίαμβο) ότι μπορεί να μεταπηδήσει από τις αναδυόμενες αγορές στις αναπτυγμένες.

Το 2009, λίγο πριν από την κρίση χρέους, όπως ονομάστηκε, οι διεθνείς οίκοι κατέτασαν την Ελλάδα στις πιο ψηλές κλίμακες αξιόχρεου! Στις αναδυόμενες την είχαν κατατάξει οι «οίκοι αξιολόγησης» πριν από 13 χρόνια, την εποχή των πρώτων μνημονίων, και έμεινε σε αυτή την υποβάθμιση παρ' όλες τις φιλότιμες προσπάθειες προσαρμογής της οικονομίας από την αστική τάξη και τους πολιτικούς της υπαλλήλους όλων των χρωμάτων.

Χαράς ευαγγέλιο λοιπόν για την κυρίως μεγαλοαστική τάξη της χώρας, που η πρώτη και προφανής επιδίωξή της, να δανείζεται δηλαδή πιο εύκολα από το διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα, ικανοποιείται. Εκτινάχθηκε ο τζίρος ύστερα από μία εβδομάδα ρευστοποιήσεων στα 4,6 δισ. από τοποθετήσεις funds και «θεσμικών» επενδυτών.

Μεγάλες προσδοκίες

Όσο για τη δεύτερη μεγάλη προσδοκία, την προσέλκυση νέων επενδύσεων, αυτή μεν «εξυπηρετείται» από την αναβάθμιση, αλλά υπόκειται σε κάποιες προϋποθέσεις που δεν γίνεται να παρακαμφθούν αφού δεν είναι κυρίως χρηματιστηριακές (είναι και τέτοιες).

Γεννάται φυσικά το ερώτημα πώς το ελληνικό χρηματιστήριο έχασε την τότε κατάταξή του με χρέος πολύ μικρότερο του ΑΕΠ ενώ σήμερα την... ανακτά με χρέος μεγαλύτερο, σε σχέση με τότε, του ΑΕΠ. Που είναι ακόμη μεγαλύτερο αν αφαιρεθεί ο πληθωρισμός, που έχει αβγατίσει από την περίοδο των μνημονίων! Αλλά αυτά είναι τα θαύματα της χρηματιστηριακής οικονομίας...

Ο λαός και η εργατική τάξη της χώρας (πέρα από το αφήγημα ότι τώρα θα ανοίξουν δουλειές και τι δουλειές!) δεν είναι απλά αδιάφοροι στην αναβάθμιση αυτή, αλλά τους αφορά από την ανάποδη. Γιατί η διατήρηση της αναβάθμισης για μία εξαρτημένη χώρα και αστική τάξη απαιτεί ακόμα μεγαλύτερα και αιματηρά πλεονάσματα και λειτουργεί επιπρόσθετα και αποτρεπτικά σε «λαϊκίστικες» και «ακοστολόγητες» σκέψεις και αποκοιτίες στα αστικά επιτελεία, που έτσι και αλλιώς έχουν ενσωματώσει την... κοστολόγηση στα κυβερνητικά τους προγράμματα. Θα χρησιμοποιείται ως ο «μπαμπούλας» η διακινδύνευση της κατάταξης στις αναπτυγμένες αγορές απέναντι στους λαϊκούς και εργατικούς αγώνες και διεκδικήσεις, όποιο και αν το μετεκλογικό κυβερνητικό «κοκτέιλ».

Πόσο μπορεί να αλλάξει η καταγεγραμμένη από τη Eurostat κοινωνική πραγματικότητα μιας χώρας από τις πρώτες στην ΕΕ, με τα υψηλότερα εταιρικά κέρδη και με τους χαμηλότερους

μισθούς και εισοδήματα από την εργασία; Μόνο προς το χειρότερο.

Αλλά το θριαμβευτικό αστικό αφήγημα έχει αντιφάσεις και αφεαυτού του. Γιατί και ο δεύτερος μεγάλος «καημός», η προσέλκυση επενδύσεων ειδικά των επιδιωκόμενων «long», δηλαδή με πρόθεση να μείνουν στη χώρα και σε παραγωγικούς τομείς κεφάλαια και να αυξήσουν πραγματικά την παραγωγικότητα της οικονομίας, δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι θα ικανοποιηθεί.

Καταρχάς η οικονομική κρίση και η γεωπολιτική αστάθεια -πολύ περισσότερο που το πολιτικό προσωπικό της αστικής τάξης έχει φροντίσει «να σηκώσει το χέρι» στις επικίνδυνες πολεμικές προετοιμασίες που οι ιμπεριαλιστές πυροδοτούν στην περιοχή- δεν αποτελούν καλούς σύμβουλους... επενδύσεων. Είναι όμως και η ποιότητα των επενδύσεων που υλοποιούνται ήδη και αυτών που έπονται. Το τοπίο με τα κρατικά ομόλογα, τις αναταράξεις στις μετοχές, την αστάθεια στα διεθνή χρηματιστήρια μόνο ευνοϊκό δεν είναι για μακροπρόθεσμους σχεδιασμούς. Για να είναι συνεχώς long οι επενδύσεις που θα γίνονται ή θα γίνουν πρέπει οι ίδιες να αναπαράγονται και να παράγουν δεύτερα και τρίτα κύματα επενδύσεων.

Η ποιότητα των επενδύσεων

Σε μία μικρή οικονομία όπως η ελληνική, μία μεγάλη επένδυση που δεν αναπαράγεται δορυφορικά κινδυνεύει να απονεκρώσει το οικονομικό περιβάλλον γύρω της, απορροφώντας όλους τους λεγόμενους «πόρους», κάτι δηλαδή σαν διάττοντας αστέρας. Όπως πρόσφατα το κερδοσκοπικό fund που υποσχέθηκε κάτι... εκατομμυριάκια, αρκεί να μεταφερθεί φορολογικά στη χώρα και να απολαύσει τις απαλλαγές που έχουν θεσπιστεί (και θα θεσπιστούν και άλλες!) για τους ξένους επενδυτές.

Όπως γράφει ο συνήθως εύστοχος Καλλίτοης στην «Καθημερινή»: «Και ο κανόνας είναι ότι οι καθ' ημάς ξένες επενδύσεις είναι κυρίως αγορές ελληνικής γης και ακινήτων - και δευτερευόντως επιχειρήσεων και μετοχών. Τα λεφτά καταγράφονται από την Τράπεζα της Ελλάδας στο ισοζύγιο πληρωμών, αλλά δεν προσθέτουν ένα ευρώ στην ανάπτυξη. Ούτε νέα γνώση, καινοτομίες και σύγχρονες τεχνολογίες φέρνουν ούτε το παραγωγικό δυναμικό της χώρας μεγαλώνουν. Γη και ακίνητα αλλάζουν χέρια και οι πωλητές εισπράττουν το τίμημα - συχνά, χωρίς να πληρώνουν καν φόρο υπεραξίας. Αν πρωτοτυπούμε σε κάτι, είναι ότι σε άλλες χώρες -από τη Γερμανία μέχρι τη Ν. Ζηλανδία- οι αγορές ακινήτων από αλλοδαπούς αποθαρρύνονται, ενώ καθ' ημάς ενθαρρύνονται. Η κακή ποιότητα των επενδύσεων γενικώς, ξένων και μη, είναι ένας από τους λόγους που με κριτήριο την παραγωγικότητα είμαστε στους ουραγούς της Ευρώπης και που η αύξηση του ΑΕΠ προβλέπεται (επισήμως) να εξασθενήσει σε 1,7% το 2027, σε 1,6% το 2028 και σε μόλις 1,3% το 2029. Αυτήν την κατάσταση, αντί να εξομαλύνει, επιδεινώνει η ασκούμενη οικονομική πολιτική, που με τα θηριώδη υπερπλεονάσματα αφαιρεί από την πραγματική οικονομία» (στο άρθρο «Εξι δισ. ετησίως, αλλά πώς;»).

Από την άλλη, το ελληνικό χρηματιστήριο όταν ήταν «αναδυόμενο» (έτσι και αλλιώς δεν μετράει ούτε αυτό ούτε η οικονομία που εκπροσωπεί στον ιμπεριαλιστικό καταμερισμό «εργασίας») κατά μία έννοια ήταν και προστατευμένο γιατί δεν ασχολούνταν κάποιος σοβαρά μαζί του. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, ότι δεν «έπιασε» τίποτα από τα скаμπα-νεβάσματα των διεθνών χρηματιστηρίων καλοκαιριάτικα! Αυτό όχι χάριν ευρωστίας και υγείας, αλλά χάριν απομόνωσης και χαμηλής εκτίμησης. Τώρα όμως είναι αλλιώς, γιατί πρέπει να αποδείξει ότι μπορεί να σταθεί στο... κλαμπ των αναπτυγμένων.

Και φυσικά, έτσι υποτιμημένες που είναι οι συμμετοχές με βάση την κατάταξη στις αναδυόμενες, θα αποτελέσουν πεδίο λαμπρό για εξαγορές και διεισδύσεις σε ένα κερδοσκοπικό παζάρι που ελάχιστα αφορά την πραγματική οικονομία της χώρας, έστω καπιταλιστική. Παρά την είσοδο στις ώριμες αγορές, δεκάδες ελληνικές εισηγμένες διατηρούν χαμηλούς δείκτες αποτίμησης (discount) σε σχέση με τους διεθνείς ομολόγους τους, γεγονός που τις καθιστά ελκυστικές για μακροπρόθεσμα ξένα κεφάλαια. Εκεί το «διεθνές» κεφάλαιο θα επιλέξει τι θα κρατήσει και τι θα ξεπουληθεί.

Ένα είναι σίγουρο, ότι οι ελληνικές επιχειρήσεις πρέπει να μεγαλώσουν οργανικά ή μέσω στρατηγικών συγχωνεύσεων και εξαγορών, ώστε να αυξηθεί η κεφαλαιοποίησή τους. Άρα θα ενταθεί η συγκεντροποίηση κεφαλαίων, που ευνοήθηκε πολύ, είναι αλήθεια, και από το Ταμείο Ανάκαμψης που ο χρόνος ζωής του τελειώνει.

Όπως γράφει ο Πέτρος Λάζος στην εφημερίδα «Κεφάλαιο» και στο άρθρο «Αλλάζει το παραγωγικό μοντέλο;»: «Το πραγματικό μέτρο επιτυχίας μιας χώρας στις επενδύσεις δεν είναι πόσοι ξένοι όμιλοι ανακοίνωσαν ότι θα τοποθετήσουν κεφάλαια. Είναι πόσοι, αφού έβαλαν τα πρώτα, γνώρισαν από κοντά το ελληνικό περιβάλλον και αποφάσισαν να βάλουν κι άλλα καθώς και πόσοι νέοι

επενδυτές ακολούθησαν την πρώτη επιτυχία. Με αυτό το κριτήριο, η Ελλάδα φαίνεται να περνά από την αποκατάσταση του επενδυτικού ενδιαφέροντος στη δυσκολότερη φάση: τη μετατροπή του σε μόνιμη παρουσία.

Ο ακαθάριστος σχηματισμός παγίου κεφαλαίου αυξήθηκε από περίπου 11% του ΑΕΠ το 2019 σε 16,8% το 2025. Η πρόσδος είναι μεγάλη, αλλά το 21,4% της ΕΕ υπογραμμίζει ότι η απόσταση παραμένει. Το ζητούμενο δεν είναι απλώς περισσότερες επενδύσεις, αλλά επενδύσεις που θα αυξήσουν παραγωγικότητα, εξαγωγές και τη δυνατότητα παραγωγής αξίας από την χώρα».

Το ζητούμενο και το αμφισβητούμενο

Αυτό το «ζητούμενο» δεν το λύνει απλά η αναβάθμιση του χρηματιστηρίου, αλλά ακόμα και η «αποκατάσταση επενδυτικού ενδιαφέροντος», η πρώτη φάση, σύμφωνα με τον παραπάνω αρθρογράφο, δεν είναι κάτι που έχει λυθεί σε μακροπρόθεσμη βάση.

Να υπενθυμίσουμε ότι την άνοιξη που μας πέρασε και παρ' όλες τις πρόωρες αποπληρωμές χρέους από τον ΟΔΔΗΧ (Οργανισμός Διαχείρισης Χρέους), μέσα σε δύο μήνες το χρέος (346 δισ.) αυξήθηκε κατά μερικά δισ., ενώ τα «άχαστα» ελληνικά κρατικά ομόλογα δεν μένουν ανεπηρέαστα από την αύξηση των αποδόσεων και αρχίζουν και «τσιμπούν» ποσοστά προς το παρόν μικρότερα της μονάδας, αλλά...

Το ξέρει και η ίδια η αστική τάξη και το πολιτικό προσωπικό κατά βάθος ότι δεν μπορούν απλά να βασίζονται στην είσοδο στο κλαμπ των ανεπτυγμένων αγορών. Γιατί απόκτησαν μαζί με τα κέρδη κι ένα καινούργιο... άγχος. Με σημαία λοιπόν το άγχος της διατήρησης της βαθμίδας, η αστική «μας» τάξη προετοιμάζει την κλιμάκωση της επίθεσης στον λαό και στην εργατική τάξη.

Αναβαθμισμένα!

Ιράν – ΗΠΑ - Μέση Ανατολή

Μεταξύ συζητήσεων και απειλών

Όλα τα ενδεχόμενα ανοιχτά σ' αυτόν τον πόλεμο φθοράς!

Παράλληλα με το συνεχιζόμενο και εντεινόμενο αδιέξοδο στη Μέση Ανατολή πυκνώνουν οι σοβαρές διεργασίες και οι προσπάθειες όλων των πλευρών να διαμορφώσουν τους όρους για μια διέξοδο προς όφελός τους.

Η διοίκηση Τραμπ επείγεται από τη μια να παρουσιάσει «έργο» σε σχέση με το Ιράν και από την άλλη, όπως γνωρίζει πολύ καλά πια, δεν θέλει η βιασύνη της να την οδηγήσει σε νέες αποτυχίες. Επιπλέον ο Τραμπ συνεχίζοντας το «μαστίγιο και το καρότο» εκτοξεύει απειλές κατά του Ιράν («ή θα κάνουν μια καλή συμφωνία ή θα τους αφανίσουμε») την ίδια στιγμή που Αμερικανοί αξιωματούχοι βρίσκονται σε διαπραγματεύσεις με Ιρανοίς ομολόγους τους στο περιθώριο της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ. Βέβαια, για μια ακόμη φορά ο Τραμπ απέρριψε την πρόταση της ιρανικής ηγεσίας για εκκευρία συνδεδεμένη με την άρση του ναυτικού αποκλεισμού, την άμεση αποδέσμευση παγωμένων κεφαλαίων 24 δις δολαρίων αλλά και την άρση του αποκλεισμού (από την Σαουδική Αραβία) των περιοχών της Υεμένης που ελέγχονται από τους Χούθι.

Πίσω και πέρα από τις απειλές και τη διπλωματία ωστόσο εκτυλίσσεται, με πολλές αντιφάσεις και παλινωδίες είναι αλήθεια, μια πολιτική που έχει σαν μίνιμουμ στόχο τον πειθαναγκασμό της ιρανικής ηγεσίας σε μια συμφωνία που να ικανοποιεί τις ΗΠΑ. Βέβαια, κύριος στρατηγικός στόχος του αμερικανικού ιμπεριαλισμού παραμένει η μεγάλη φθορά και η ανατροπή του καθεστώτος με σκοπό την δημιουργία ενός ισχυρού γεωπολιτικού φραγμού και ταυτόχρονα εφαλτήριου ενάντια στις «αναθεωρητικές δυνάμεις» των ευρασιατικών ιμπεριαλιστών Ρωσίας και Κίνας. Ταυτόχρονα, στην βάση των αποτυχιών τους, οι ΗΠΑ έχουν πια να αντιμετωπίσουν την μείωση του κύρους τους έναντι των αντιδραστικών μοναρχιών του Κόλπου και συνολικά την αποδυνάμωση της λεγόμενης «αρχιτεκτονικής ασφαλείας» που είχαν οικοδομήσει στη Μέση Ανατολή.

Ειδικότερα οι ΗΠΑ έχουν να αντιμετωπίσουν την στρατηγική του Ιράν, που γνωρίζοντας ότι δεν μπορεί να νικήσει στρατιωτικά έναν πολύ ισχυρότερο αντίπαλο όπως οι ΗΠΑ, διαχέουν σε όλη τη Μέση Ανατολή το στρατιωτικό, πολιτικό και διπλωματικό, ενεργειακό και ευρύτερα οικονομικό κόστος που το ίδιο πληρώνει σαν αποτέλεσμα της αμερικανικής επεμβατικής πολιτικής στην περιοχή. Το κλείσιμο των Στενών του Ορμούζ, η αμφισβήτηση της απρόσκοπτης διέλευσης από το Στενό του Μπαμπ ελ Μαντέμ αλλά και το χτύπημα του αγωγού Δύσης - Ανατολής (της πιο σημαντικής εναλλακτικής λύσης της Σαουδικής Αραβίας έναντι των Στενών του Ορμούζ), δεν αποτελούν τρεις ξεχωριστές κινήσεις αλλά μέρος αυτής της περιφερειοποίησης του κόστους. Και οι οποίες είναι άμεση συνέχεια της μεγάλης ζημιάς που έχουν προκαλέσει στις αμερικανικές βάσεις και της αξιοπιστίας τους στη Μέση Ανατολή, με την βοήθεια του ρωσικού και του κινέζικου ιμπεριαλισμού (πληροφορίες σε εναστώτα χρόνο από το δορυφορικό σύστημα GLONASS και το κινέζικο BeiDou, παροχή ρωσικών εξελιγμένων drones και πυραύλων κ.α.).

Το τελευταίο διάστημα οι ΗΠΑ έχουν επικεντρώσει τις προσπάθειές τους στο οικονομικό λύγισμα του Ιράν, στόχος που σαφώς συνδέεται με τις εξελίξεις γύρω από τα Στενά του Ορμούζ αλλά και τη «συνδεδεσιμότητα» όπως λέγεται της ιρανικής οικονομίας. Ξεκινώντας από το τελευταίο, στις 23/9 είχαμε μαζικές ακυρώσεις πτήσεων των ιρανικών αεροπορικών εταιρειών, σε εφαρμογή της απόφασης που είχε ανακοινώσει ο Υπουργός Οικονομικών των ΗΠΑ, για αποκλεισμό τους από κάθε διεθνή δραστηριότητα και με απειλή κυρώσεων σε όσους συνεργάζονται με οποιοδήποτε τρόπο με αυτές.

Πιο σημαντικά φαίνεται να είναι τα αποτελέσματα που έχει από τη μια ο ναυτικός αποκλεισμός των ΗΠΑ και από την άλλη η προσπάθεια δημιουργίας διαδρόμων «ασφαλούς διέλευσης» από τα Στενά του Ορμούζ. Σύμφωνα με την Wall Street Journal (WSJ), που επικαλείται στοιχεία από εταιρείες παρακολούθησης της αγοράς πετρελαίου όπως η Huah και η Kpler, αυτόν τον μήνα, οι εξαγωγές αργού από τις μεγάλες χώρες της Μέσης Ανατολής πλησίαζε το 80% των ποσοτήτων που εξαγόταν πριν την επίθεση των ΗΠΑ. Την ίδια στιγμή, το Ιράν αδυνατεί να προωθήσει στις αγορές το δικό του αργό λόγω του αμερικανικού ναυτικού αποκλεισμού στα λιμάνια της χώρας. «Κατά τις εκτιμήσεις της Kpler, τα αποθέματα πετρελαίου που είχε συγκεντρώσει το Ιράν ενδέχεται να εξαντληθούν έως τα μέσα Οκτωβρίου». Για να κατανοηθεί η σημασία των εξελίξεων αυτών, ο περιορισμός της ναυσιπλοΐας από τα Στενά του Ορμούζ έχει έως τώρα εμποδίσει εξαγωγές LNG από το Κατάρ και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, αφαιρώντας περίπου 36 εκατ. τόνους LNG από την παγκόσμια προσφορά μέσα στο 2026!

Η απόφαση των ΗΠΑ να επικεντρώσουν στο Ορμούζ αντανάκλαστηκε και στην επιλογή τους να μην ανοίξουν δεύτερο μέτωπο στα Στενά Μπαμπ ελ Μαντέμ και των Χούθι. Κάτι που βέβαια δημιούργησε σημαντικές αναταράξεις στην σχέση τους με την Σαουδική Αραβία και τις οποίες προσπάθησε να διαχειριστεί ο Μάρκο Ρούμπιο κατά την επίσκεψή του στο Ριάντ. Στην ίδια κατεύθυνση ήταν και οι συναντήσεις Τραμπ με τους μόνάρχες του Κόλπου στον ΟΗΕ.

Όπως δείχνουν οι ανακοινώσεις του Παρισιού και του Λονδίνου για παροχή βοήθειας στη μοναρχία του Ριάντ, ο γαλλικός και αγγλικός ιμπεριαλισμός σπεύδει να εκμεταλλευτεί το κενό που άφησαν οι πολιτικές των ΗΠΑ. Μάλιστα, με τις άλλες δύο χώρες της «Συμφωνίας της Μέκκα», την Τουρκία και το Πακιστάν, να αποφεύγουν να κάνουν κάτι περισσότερο από δηλώσεις συμπαράστασης και δεν πρέπει να παραξενεύει κανένα η δραστηριοποίηση του Ισραήλ στο πεδίο αυτό. Ειδήσεις θέλουν αξιωματούχους του σιωνιστικού μορφώματος να έχουν συναντήσει ομολόγους τους της Σαουδικής Αραβίας, του Μαρόκου,

της Ιορδανίας και της Λιβύης με στόχο την «αντιμετώπιση του Ιράν», προτείνοντας μάλιστα στην Σαουδική Αραβία παροχή προστασίας με ανταλλάγματα, όπως έχει ήδη κάνει με τα ΗΑΕ.

Από την άλλη πλευρά, ενώ η ιρανική ηγεσία εξακολουθεί να κρατά ισχυρά ατού στα χέρια της, φαίνεται πως οι τελευταίες εξελίξεις την έχουν σχετικά ζορίσει. Υπό αυτό το διπλό πρίσμα, των δυνατοτήτων αλλά και των προβλημάτων της, μπορεί να ερμηνευτούν οι νέες προειδοποιήσεις της πως καμία χώρα στην περιοχή δεν θα μπορεί να πουλήσει πετρέλαιο εάν συνεχιστούν τα εμπόδια στις εξαγωγές ιρανικού πετρελαίου. Η δήλωση του εκπροσώπου του ιρανικού στρατού, ότι η Τεχεράνη είναι έτοιμη για προληπτικές επιθέσεις εάν απειληθεί εκ νέου θεωρείται ενδεικτική της κατάστασης.

Άραγε θα επιβεβαιωθούν οι φόβοι εφημερίδων όπως η WSJ πως η κατάσταση αυτή «δημιουργεί "χώρο" για επικίνδυνους ελιγμούς στη Μέση Ανατολή» ή της δεξαμενής σκέψης Chatam House πως «θα μπορούσε να οδηγήσει σε μια πιο εκρηκτική δυναμική»;

Ουκρανία

Στα λόγια επιθυμία για «ειρήνευση»

Στην πράξη όξυνση της φονικής σύγκρουσης

Η παραπάνω αντίθεση περιγράφει την πραγματικότητα στο μέτωπο της ενδοϊμπεριαλιστικής σύγκρουσης της Δύσης με τη Ρωσία στο ουκρανικό έδαφος και όχι μόνο. Την ίδια στιγμή που ο Τραμπ κυρίως, και μετά τις απαραίτητες πιέσεις και ο Ζελένσκι, προτείνουν τη διευέρνηση επανέναρξης των συνομιλιών για μια κάποιου είδους «ειρήνευση» στην Ουκρανία, η πολεμική ρητορική αλλά και οι εχθροπραξίες στο πεδίο εντείνονται, κλιμακώνοντας την πολύνεκρη σύγκρουση που διανύει ήδη το πέμπτο έτος της.

Υποτίθεται ότι οι επισκέψεις του Διευθυντή της CIA και των ειδικών απεσταλμένων του Τραμπ, Γουίτκοφ και Κούσνερ στη Μόσχα, θα προετοίμαζαν το έδαφος για το «ξεπάγωμα» των συνομιλιών μεταξύ των δύο πλευρών, εν-

τούτοις δεν έχει βγει ακόμη «λευκός καπνός».

Ο ρώσικος ιμπεριαλισμός, παρά τα προβλήματα που αντιμετωπίζει, έχοντας το πάνω χέρι στο πεδίο και καταγράφοντας επιτυχίες στο μέτωπο, ενώ γενικόλογα και διπλωματικά δεν αρνείται τις συζητήσεις, καθυστερεί και θέτει προϋποθέσεις τέτοιες που τουλάχιστον έμμεσα τορπιλίζουν τις περιβόητες συζητήσεις.

Χαρακτηριστικό δείγμα της ρωσικής τακτικής είναι η τελευταία τοποθέτηση του Πούτιν, ότι σκεφτόταν σοβαρά την επανέναρξη των συνομιλιών για «διευθέτηση» του ζητήματος αλλά οι μαζικές ουκρανικές επιθέσεις με drones τις ημέρες διεξαγωγής των εκλογών στη Ρωσία, για ανάδειξη αντιπροσώπων στην Κρατική Δούμα, τον ανάγκασαν να αλλάξει γνώμη. Πρόσφατα,

μάλιστα, δήλωσε ότι θα εξετάσει αν και ποιες από τις ειρηνευτικές προτάσεις είναι συμβατές με τα συμφέροντα της χώρας του και θα πάρει τις αποφάσεις του, χωρίς να ορίζει το χρονικό διάστημα λήψης τους.

Στην ίδια δήλωση απέκλεισε για μια ακόμη φορά την Ευρώπη, ως διαμεσολαβητή, και έδειξε διπλωματικά την «προτίμησή» του στον διαμεσολαβητικό ρόλο των ΗΠΑ και του Τραμπ. Αυτούς ακριβώς τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές που ο Τραμπ πιέζει να αναλάβουν μεγαλύτερο οικονομικό βάρος βοηθώντας την Ουκρανία με χρήματα και πολεμικό εξοπλισμό -και οι οποίοι ως αντάλλαγμα διεκδικούν διευρυμένο ρόλο και φωνή - αποκλείει ο Πούτιν ως συνομιλητές, βαθαίνοντας έτσι τις αντιθέσεις και τις αντιφάσεις στο δυτικό στρατόπεδο.

Από τη θάλασσα ως τον ποταμό Το ανυπότακτο μεγαλείο της παλαιστινιακής αντίστασης

Η αντίσταση θα γράψει τον επίλογό. Αυτό δείχνουν τα όσα συμβαίνουν τα τρία τελευταία χρόνια στην Παλαιστίνη. Όχι γιατί είμαστε αθεράπευτα ρομαντικοί, αλλά γιατί η παλαιστινιακή αντίσταση, παρά την αναγκαστική υποχώρηση και τους υποχρεωτικούς συμβιβασμούς (ίσως ακόμα και με αυτούς), επέδρασε καταλυτικά στο πώς έχει εξελιχθεί η επιχείρηση αφανισμού της Παλαιστίνης. Δεν απέτρεψε την καταστροφή, δεν νίκησε τον εχθρό. Όσο κι αν περηφανεύεται το σιωνιστικό κράτος ότι έπληξε τους Παλαιστίνιους, αυτά τα πλήγματα «επιστρέφουν» ποικιλοτρόπως και επηρεάζουν και το ίδιο.

Η Γάζα ισοπεδώνεται, ο λαός αντιστέκεται

Η επιχείρηση «Σιδερένια Ξίφη» που εξαπέλυσαν οι σιωνιστές ισοπέδωσε κυριολεκτικά τη Λωρίδα της Γάζας. Μια επιχείρηση που αποκάλυψε τον πραγματικό της στόχο: εθνοκάθαρση, γενοκτονία. Το μέγεθος της καταστροφής ασύλληπτο: 75.000 νεκροί, 170.000 τραυματίες, 2 εκατομμύρια εκτοπισμένοι, 90% των κτηρίων κατεστραμμένα. Οι ανθρωπιστικές οργανώσεις κάνουν λόγο για ακραία έλλειψη σε καθαρό νερό, τρόφιμα, φάρμακα και βασικές υποδομές υγιεινής. Εξίσου ασύλληπτο είναι και το μεγαλείο της αντίστασης του παλαιστινιακού λαού. Οι ένοπλοι μαχητές καταφέρνουν σοβαρά πλήγματα στον πάνοπλο σιωνιστικό κατακτητή.

Αλλά και ο απλός άμαχος λαός αποδεικνύεται γερός αντίπαλος. Ξεσπιτώνεται, εκτοπίζεται, βομβαρδίζεται ανηλεώς, χτυπιέται από την πείνα, τις αρρώστιες, τις κακουχίες, αλλά αρνείται να υποταχθεί. Η καταστροφή των εγκαταστάσεων αφαλάτωσης και των υποδομών αποχέτευσης οδήγησαν σε σοβαρή μόλυνση της θάλασσας και του υδροφόρου ορίζοντα, που πλήττει εξίσου και

το Ισραήλ και αναμένεται να επηρεάσει όλη τη νοτιοανατολική Μεσόγειο. Σε περιοχές κοντά στη Λωρίδα της Γάζας δόθηκε η σύσταση να μην ποτίζουν οι αγρότες τις καλλιέργειες, γεγονός που θα επηρεάσει τη γεωργική παραγωγή. Τα σημεία ελέγχου και τα τείχη των σιωνιστών είναι ανίκανα να σταματήσουν τα τρωκτικά.

Η 7η Οκτώβρη και οι περιφερειακοί ανταγωνισμοί

Η επιχείρηση «Πλημμύρα του Al-Aqsa» της 7ης Οκτώβρη 2023 ήταν μια απάντηση στις γνωστές «Συμφωνίες του Αβραάμ» που υπογράφηκαν με τις ευλογίες και παραινέσεις του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, με σκοπό να εξομαλυνθούν οι οικονομικές και κυρίως στρατιωτικές σχέσεις Ισραήλ και αραβικών χωρών, ώστε να αποκτήσουν οι ΗΠΑ προβάδισμα έναντι των ανταγωνιστών τους (Ρωσία-Κίνα) αλλά και των Ευρωπαίων «συμμάχων» τους στην περιοχή. Για να επιτευχθεί αυτή η «προσέγγιση», το παλαιστινιακό ζήτημα έπρεπε να «θυσιαστεί». Μια τέτοια «θυσία», όπως αποδείχτηκε, δεν ήταν διατεθειμένος να κάνει ο παλαιστινιακός λαός. Και αυτό ούτε ένας τυφλός δεν θα μπορούσε να μην το «δει».

Αιφνιδιάστηκε το Ισραήλ;

Γνώριζαν, λοιπόν, ο Νετανιάχου και οι ισραηλινές μυστικές υπηρεσίες τι θα γινόταν στις 7 Οκτώβρη; Αυτό το ερώτημα αιωρείται τρία χρόνια, επανέρχεται με ιδιαίτερη σφοδρότητα το τελευταίο διάστημα, ενόψει και των εκλογών. Δημοσιεύματα της Haaretz, τα οποία επιβεβαιώνονται ακόμα και από τους New York Times, αναφέρουν ότι ο ίδιος ο Σινουάρ, στο πλαίσιο αποτυχημένων διαπραγματεύσεων για την απε-

λευθέρωση ομήρων, είχε προειδοποιήσει ότι προετοιμάζει «σεισμό». Στη συνέχεια προστέθηκε άλλη μία καταγγελία γονέα θύματος της επίθεσης, ο οποίος αποκαλύπτει πως μία βουλευτής του Λικούντ έσωσε την κόρη της λίγες ώρες πριν από την επίθεση στο γνωστό ρέιβ πάρτι. Ας προσθέσουμε και τις διαδηλώσεις του προηγούμενου διαστήματος με αίτημα την επιστροφή των ομήρων, οι οποίες δεν έθεσαν τον τερματισμό των επιθέσεων, πόσο μάλλον της κατοχής, και σταμάτησαν με την ανταλλαγή των ομήρων. Όλα αυτά λειτουργούν κυρίως ως πίεση από διάφορες πλευρές προς τον Νετανιάχου για το πώς διαχειρίζεται την κατάσταση.

Η κατοχή της Παλαιστίνης δεν είναι «ζήτημα Νετανιάχου». Αυτό που χαρακτηρίζεται ως ανθρωπιστική κρίση, η εθνοκάθαρση και η γενοκτονία, είναι η ουσία της ύπαρξης του σιωνιστικού κράτους. Η αντίσταση του παλαιστινιακού λαού (και το παγκόσμιο κίνημα αλληλεγγύης) έχει επιφέρει αλλαγές στο πώς αντιμετωπίζεται η κατοχή όχι μόνο διεθνώς, αλλά και στο ίδιο το εσωτερικό του Ισραήλ. Δεν διαφαίνεται, όμως, αυτό που λέγεται «αλλαγή πλαισίου», αλλαγή στη στρατηγική επιλογή του σιωνιστικού κράτους, πόσο μάλλον αλλαγή στη στάση των υπόλοιπων δυτικών ιμπεριαλιστικών χωρών αλλά και καθεστώτων του αραβικού κόσμου. Οι εκλογές είναι κοντά (τέλη Οκτώβρη) και, ακόμα κι αν υπάρξει αλλαγή προσώπων, είναι σίγουρο πως δεν θα αλλάξει τίποτα προς το καλύτερο για τους Παλαιστίνιους.

Η αμερικανική στήριξη στο Ισραήλ

Το Ισραήλ (και όχι ο Νετανιάχου προσωπικά) απολαμβάνει όχι απλά την ανοχή αλλά την ουσιαστική στήριξη κυρίως του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Η ίδρυσή του και η «ευημερία» του είναι στενά συνδεδεμένη με τα συμφέροντα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην περιοχή και αυτό το αποδεικνύει σχεδόν καθημερινά. Έτσι, το «δικαίωμα του Ισραήλ στην άμυνα» σημαίνει εισβολή και κατοχή μεγάλου τμήματος του νότιου Λιβάνου, επέμβαση στη Συρία και ουσιαστικά κατοχή μεγάλων περιοχών, βαρύνουσα συμβολή στον πόλεμο του Ιράν, αντιπαράθεση με Τουρκία. Ο όρος «καλή γειτνίαση» είναι αδόκιμος για το Ισραήλ. Η μεγαλειώδης αντίσταση του παλαιστινιακού λαού και το κίνημα αλληλεγγύης που αναπτύχθηκε παγκόσμια ανάγκασαν ακόμα και δυτικές ιμπεριαλιστικές χώρες να κάνουν λόγο για εγκλήματα πολέμου, εθνοκάθαρση και γενοκτονία.

Τα όρια της καταδίκης

Ιδιαίτερα προβλήθηκε η ομιλία του Μακρόν στην τελευταία Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ ως χαρακτηριστικό δείγμα καταδίκης των δολοφονικών ενεργειών του Ισραήλ. Πολλή φασαρία για το τίποτα. Ο Γάλλος πρόεδρος έκανε λόγο για «επιστροφή του νόμου της ζούγκλας» και για «πολιτισμένη διεθνή κοινότητα», όμως παραμένει εκφραστής ενός σκληρού ιμπεριαλιστικού σχηματισμού που έχει στο ενεργητικό του την καταπίεση του γαλλικού λαού και τη σφραγίδα του αποικιοκράτη. Άλλωστε, η δημιουργία δύο κρατών, που διακαώς υποστηρίζει,

γίνεται στη βάση του ανταγωνισμού με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

Μεγαλύτερη αίσθηση -αν και πέρασε στα «ψιλά»- προκάλεσε η ομιλία του Βασιλιά της Ιορδανίας, ο οποίος έκανε λόγο για εθνοκάθαρση και προειδοποίησε πως οι φιλοδοξίες του Ισραήλ δεν σταματούν στην Παλαιστίνη (γνωρίζει πολύ καλά ότι πλησιάζει και η σειρά της Ιορδανίας). «Η πολιτική αδράνεια του κόσμου δεν οφείλεται στην έλλειψη επιλογών. Ας την αποκαλέσουμε λοιπόν με το όνομά της: είναι επιλογή».

Η «εκεχειρία» δεν σταματά τον πόλεμο

Αν μη τι άλλο, η παλαιστινιακή αντίσταση έφερε στην επιφάνεια ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς και αντιπαράθεσεις και στον αραβικό κόσμο, που επιδρούν και στην «εκεχειρία» του Οκτωβρίου του 2025. Υπό το βάρος των δυσμενών συνθηκών, η παλαιστινιακή αντίσταση αναγκάστηκε να συμβιβαστεί. Τα σχέδια για δημιουργία ενός επίγειου «παραδείσου», μιας Ριβιέρας όπως «οραματίστηκε» ο Τραμπ, «σκοντάφτουν» στους νεκρούς, στις επιπλέον καταστροφές και νέες εκτοπίσεις που παράγουν οι συνεχιζόμενες δολοφονικές πολεμικές επιχειρήσεις του IDF (η περιοχή της Λωρίδας της Γάζας που ελέγχει αυξήθηκε πλέον στο 70%).

«Σκοντάφτει» στον ακόρταγο σιωνισμό που θέλει να «ολοκληρώσει» τα σχέδιά του και να εκτοπίσει τους Παλαιστίνιους και από τη Δυτική Όχθη. Δολοφονεί, κατεδαφίζει σπίτια, δηλητηριάζει τη γη και το νερό, δημιουργεί παράνομους εποικισμούς. Όχι μόνο δεν κρύβεται, αλλά διαφημίζει κιόλας τις φυλακές-κολαστήρια και τα βασανιστήρια στα οποία υποβάλλει τους Παλαιστίνιους ομήρους. Περιφανεύεται για το «θεάρεστο» έργο αφανισμού ενός ολόκληρου λαού του οποίου τη γη έκλεψε. Και διά στόματος Νετανιάχου, όποιος καταδικάζει και αντιδρά είναι «ηθικά δειλός».

«Σκοντάφτει» στην επιμονή της παλαιστινιακής αντίστασης να μην παραδώσει τα όπλα, να μη συνθηκολογήσει. Ο λαός παραμένει στη γη του, ακόμα πιο «πετσοκομμένη», ανάμεσα στα χαλάσματα και τα ερείπια που κρύβουν αδιευκρίνιστο αριθμό πτωμάτων. Αναγκάζει το περιβόητο «Συμβούλιο Ειρήνης» να μετατρέψει τα σχέδια «ανάπλασης» για δισεκατομμυριούχους και μεγαλοεπιχειρηματίες σε σχέδια ανοικοδόμησης και αποκατάστασης των ισοπεδωμένων υποδομών της Γάζας. Θα χρειαστεί, ωστόσο, ο λαός να παλέψει για να αποτρέψει τη δημιουργία οικισμών-γκέτο. Μέχρι σήμερα έχουν καθαριστεί περίπου 580 χιλιόμετρα δρόμων και έχουν απομακρυνθεί περίπου 907.000 τόνοι ερειπίων, ποσοστό 1,5% του συνολικού όγκου (ενδεικτικό του μεγέθους της καταστροφής, αλλά και του ρυθμού αποκατάστασής της).

«Σκοντάφτει», τέλος, και στην επιμονή του παλαιστινιακού λαού να παλέψει για να διατηρηθεί στη ζωή και να κερδίσει την πατρίδα του. Είτε αυτή λέγεται Λωρίδα της Γάζας είτε Δυτική Όχθη, είναι μία, ενιαία Παλαιστίνη. Από τη θάλασσα ως τον ποταμό. Έτσι πρέπει να γίνει. Έτσι θα γίνει - και θα φροντίσει γι' αυτό ο ηρωικός λαός.

Οι ρωσικές εκλογές, οι πρώτες μετά την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία τον Φεβρουάριο του 2022, αν και με αναμενόμενα τα αποτελέσματα, επιδρούν προσθετικά με τους άλλους παράγοντες στην παράταση και όξυνση του πολέμου στην Ουκρανία. Το κόμμα του Πούτιν «Ενωμένη Ρωσία» πήρε ποσοστό περίπου 58% και εξέλεξε 349 αντιπροσώπους στην Κρατική Δύμα σε σύνολο 450 εδρών. Το «Γιάμπλοκο», το μόνο κόμμα που ζητά τον τερματισμό του πολέμου, αποκλείστηκε από τις εκλογές με δικαστικές αποφάσεις (η «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη δεν είναι προνόμιο μόνο των χωρών της Δύσης). Τα υπόλοιπα κόμματα που εξέλεξαν αντιπροσώπους σ' όλα τα κρίσιμα ζητήματα και στο ζήτημα του πολέμου συντάσσονται με την «Ενωμένη Ρωσία». Την απόλυτη πλειοψηφία που απέσπασε το κόμμα του, μέσα σε κλίμα τρομοκρατίας κάθε αντίπαλης φωνής και προσπάθειας κατάπνιξης των λαϊκών διαμαρτυριών για τον πόλεμο, ο Πούτιν την πλασσάρει και την αξιοποιεί ως «εντολή» συνέχισης και αναβάθμισης της «ειδικής στρατιωτικής επιχείρησης».

Σε πρόσφατη συνέντευξή του δήλωσε την απόφασή του να συνεχίσει τα ισχυρά πλήγματα στο Κίεβο, στο Χάρ-

κοβο, στην Οδησό σε βιομηχανικές, στρατιωτικές και εμπορικές εγκαταστάσεις, ως αντίποινα στις συνεχιζόμενες ουκρανικές επιθέσεις με drones σε ρωσικά διυλιστήρια, οικονομικές και στρατιωτικές εγκαταστάσεις που προκαλούν σοβαρές απώλειες.

Σ' αυτό το πολεμικό τοπίο εντείνονται, διαρκώς τελευταία, οι αλληλοκατηγορίες Ευρωπαίων και Ρώσων ιμπεριαλιστών για το ποιος ετοιμάζεται να διεξαγάγει πόλεμο εναντίον του άλλου, ανεβάζοντας σε ιδιαίτερα υψηλά επίπεδα τη ρητορική τους. Οι Ευρωπαίοι κατηγορούν ανοικτά τη Ρωσία για εξαπόλυση υβριδικού πολέμου σε βάρος τους, ενώ η Ρωσία απειλεί, ακόμη και με πυρηνικό πλήγμα, κάθε προσπάθεια των Ευρωπαίων ή του NATO να αποκόψουν από τη Ρωσία τον θύλακα του Καλίνινγκραντ. Στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού, η Γερουσία διακομματικά ψήφισε νόμο (νόμος Graham) για την επιβολή υψηλών δασμών σε χώρες που εισάγουν μεγάλες ποσότητες πετρελαίου από τη Ρωσία. Η εφαρμογή του νόμου είναι ευθύνη του Τραμπ.

Σε κάθε περίπτωση, είναι φανερό ότι ο πόλεμος στην Ουκρανία δεν θα γνωρίσει ούτε καν ανάπαυλα στο αμέσως επόμενο διάστημα.

Γερμανία

Το πολιτικό κατεστημένο σε περιδίνηση

Το ακροδεξιό - νεοναζιστικό κόμμα AfD (εκτός της σαρωτικής νίκης στα κρατίδια της Σαξονίας - Άνχαλτ και του Μεκλεμβούργου-Δυτικής Πομερανίας) φαίνεται να ενισχύεται και σε ομοσπονδιακό επίπεδο. Κανείς πλέον δεν το θεωρεί περιθωριακή δύναμη της πολιτικής σκηνής.

Η CDU, κόμμα που παραδοσιακά θεωρείται ο βασικός πυλώνας του πολιτικού συστήματος, χάνει τον έλεγχο τόσο της Ανατολικής Γερμανίας όσο και της πρωτεύουσας. Ο χώρος αυτός, που χαρακτηρίζεται «ιταλικός νότος» της Γερμανίας, όπως αποδείχθηκε, ποτέ δεν ανέκαμψε πλήρως μετά την οδυνηρή επανένωση.

Στις εκλογές λοιπόν στις 20 Σεπτεμβρίου στο Μεκλεμβούργο-Δυτική Πομερανία, η CDU δεν μπήκε στη Βουλή, και στο Βερολίνο, όπου την πρώτη θέση κατέλαβε το κόμμα Die Linke («Η Αριστερά»), έχασε δέκα ποσοστιαίες μονάδες σε σχέση με το αποτέλεσμα του 2021. Η AfD κατέλαβε την τρίτη θέση με περίπου 16,3%.

AfD και Die Linke βγαίνουν νικητές σε αυτές τις αναμετρήσεις και η CDU και τα υπόλοιπα κόμματα μπαίνουν σε περιδίνηση. Πολλοί θέλουν να φύγει ο Μερτς. Όλα ωστόσο θα εξαρτηθούν από την κλίμακα της εσωκομματικής αμφισβήτησης, η οποία ήδη εκδηλώνεται. Πολλά ίσως κριθούν από τα αποτελέσματα των εκλογών στα δυτικά κρατίδια του Σάαρλαντ, του Σλέσβιχ-Χόλσταϊν και της Βόρειας Ρηνανίας-Βεσφαλίας, τον Απρίλιο του 2027.

Η πιθανότητα μιας κυβέρνησης μειοψηφίας που συζητείται όλο και περισσότερο στα γερμανικά ΜΜΕ προϋποθέτει μια παράδοση για τα σημερινά πολιτικά ταμπού σανίδα σωτηρίας: το AfD! Όχι ως μέλος του κυβερνητικού συνασπισμού, αλλά να ψηφίζει νομοσχέδια της CDU, εφόσον πληρούνται ορισμένες προϋποθέσεις! Άλλωστε, αν αφαιρέσουμε το «Ουκρανικό», ολόκληρη η λίστα του AfD αποτελεί και πλατφόρμα του Μερτς. Το AfD υποστηρίζει απερίφραστα τα σχέδια επαναφοράς της υποχρεωτικής στράτευσης, την αύξηση

των αμυντικών δαπανών, τη στρατιωτικοποίηση της βιομηχανίας και πολλά άλλα.

Η άνοδος της εσωτερικής δυσαρέσκειας, ως συνέπεια της άγριας επίθεσης του κεφαλαίου που διέλυσε βίαια οτιδήποτε κατακτήθηκε με πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες, γίνεται κυρίαρχο φαινόμενο στο εσωτερικό των ευρωπαϊκών κοινωνιών. Συνακόλουθα, έχουμε δραματική αύξηση των ανισοτήτων και την αποδόμηση του «κράτος πρόνοιας» που υιοθετήθηκε μεταπολεμικά στην Ευρώπη με τη συναίνεση του κεφαλαίου και σε απάντηση των Σοβιετικών κοινωνιών.

Εξαιτίας αυτών των προβλημάτων, αλλά και της ουσιαστικής πολιτικής ομοιομορφίας των λεγόμενων συστημικών κομμάτων, έχουμε όξυνση των αντιφάσεων ανάμεσα στις «πολιτικές διακήρυξης» και στις πολιτικές «εφαρμογές». Επίχειρα των οποίων αποτελούν τα πάσης φύσεως ακροδεξιά κόμματα που ενισχύονται σημαντικά σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες. Όλα αυτά αποτελούν το γόνιμο έδαφος για την ισχυρή άνοδο του AfD. Το γεγονός ότι το AfD προβάλλει τη «σημαία» της αντίθεσης στο κατεστημένο δεν το καθιστά αντισυστημικό. Ακριβώς το αντίθετο.

Η Die Linke, η οποία κατέλαβε την πρώτη θέση στο Βερολίνο με 25,7%, ιδρύθηκε στις 16 Ιουνίου 2007 με τη συγχώνευση του Κόμματος Δημοκρατικού Σοσιαλισμού (PDS) και της Εκλογικής Εναλλακτικής για την Κοινωνική Δικαιοσύνη (WASG), του Λαφοντέν, με στόχο τη δημιουργία μιας «νέας Αριστεράς» σε ομοσπονδιακό πολιτικό επίπεδο. Ουσιαστικά υιοθετεί τις θέσεις της σοσιαλδημοκρατίας. Όπου και όποτε συμμετείχε σε τοπικές κυβερνήσεις, απλώς διαχειρίστηκε το υπάρχον σύστημα. Η Ελίφ Εράλπ, επικεφαλής του ψηφοδέλτιου της Die Linke στο Βερολίνο, φιλοδοξεί να είναι η πρώτη γυναίκα δήμαρχος και κυβερνήτρια της πόλης - κρατίδιο, μέσω ενός συνασπισμού εκτός της AfD.

Γενικά μιλώντας, αν το AfD αντιγράφει το πρόγραμμα MAGA, η «Αριστερά»

αντιγράφει εκείνο του δημάρχου της Νέας Υόρκης, Μαμντάνι. Πρότυπο της Εράλπ -όπως δηλώνει- είναι ο Μαμντάνι. Το βασικό αίτημά της για απαλλοτρίωση των μεγάλων στεγαστικών εταιρειών είναι κάτι που απασχολεί όλα τα ομοσπονδια κρατίδια. Στο Βερολίνο έγινε δημοψήφισμα το 2021, με το 57% των ψηφοφόρων να τάσσεται υπέρ της απαλλοτρίωσης. Φυσικά, όλα τα κόμματα του «δημοκρατικού τόξου» αποκλείουν, με τον τρόπο του το καθένα, κάθε συζήτηση για τέτοιες απαλλοτριώσεις.

Ωστόσο, η αλματώδης άνοδος του AfD δεν ερμηνεύεται μόνο με τους εσωτερικούς όρους του πολιτικού παιχνιδιού. Σχετίζεται και με τη γενικότερη πολιτική του Βερολίνου, στην προσπάθεια ενίσχυσης του διεθνούς ρόλου του γερμανικού ιμπεριαλισμού. Κινούμενο ανάμεσα στις συμπληγάδες ΗΠΑ - Ρωσίας και απέναντι στον ενισχυόμενο δυναμισμό της Κίνας, το Βερολίνο καλείται να αναγνωρίσει και να αντιμετωπίσει τη νέα πραγματικότητα. Ταυτόχρονα, η διεύρυνση του πεδίου αντιπαράθεσης των βασικών ιμπεριαλιστών επιτείνει τα εγγενή αδιέξοδα της μεταπολεμικής Γερμανίας, διαμορφώνοντας έδαφος πολιτικών ανατροπών.

Η τακτική των τελευταίων χρόνων απέναντι στο μέτωπο που άνοιξαν οι ΗΠΑ στην Ουκρανία το δείχνει με χαρακτηριστικό τρόπο. Δεν είναι τυχαίο ότι το «Ρωσο-ουκρανικό» αποτελεί σήμερα βασικό στοιχείο πολιτικής σύγκρουσης. Το Βερολίνο, από την αρχική «αδράνεια» στον πόλεμο στην Ουκρανία, πέρασε σχεδόν σε μια «άνευ όρων» υποστήριξη του Κιέβου. Η οποία υποστήριξη ωστόσο περιορίζεται από τις πραγματικές δυνατότητες της Γερμανίας. Η «ανάκρουση πρύμνας» δεν είναι πλέον εύκολη. Όμως η εμφάνιση στον δημόσιο διάλογο της ανάγκης για επανεξέταση των ρωσογερμανικών σχέσεων δείχνει μια κάποια μετατόπιση.

Η πρόσκληση Τραμπ προς τον Πούτιν στη σύνοδο των G20 στο Μαϊάμι (14-15 Δεκεμβρίου) φέρνει στην επιφάνεια μια όλο και πιο εμφανή διαφωνία στο

εσωτερικό της Δύσης. Μιλώντας στην Οτάβα, ο Γερμανός ΥΠΕΞ, Βαντεφούλ, χαρακτήρισε την πρόσκληση «ευκαιρία για... σοβαρές διαπραγματεύσεις», τονίζοντας ότι τέτοιες δυνατότητες πρέπει να αξιοποιούνται.

Η τοποθέτηση αυτή έχει ιδιαίτερη σημασία επειδή προέρχεται από τη Γερμανία, όπου το κυρίαρχο αφήγημα παραμένει: κάθε επαφή με τη Μόσχα συνιστά πολιτική υποχώρηση. Που με τη σειρά του υπακούει σε μια ευρύτερη σύγκρουση στρατηγικών: πίεση και απομόνωση από τη μία, επαφή και διαπραγμάτευση από την άλλη.

Η Γερμανία πρωτοστατεί πλέον σε αντιρωσικό μένος και στο κλίμα φόβου που διαμορφώνεται σε όλη την Ευρώπη. «Η Ρωσία διεξάγει ήδη πόλεμο κατά της Δύσης», ισχυρίζονται ακραίοι κύκλοι στις ΗΠΑ και ζητούν αντίποινα «χωρίς άλλες αποδείξεις». Το ζήτημα είναι ο τρόπος με τον οποίο περιστατικά, υποψίες, εκτιμήσεις υπηρεσιών και μη αποδεδειγμένες συνδέσεις συγχωνεύονται στο ενιαίο αφήγημα «η Ρωσία ήδη πολεμά τη Δύση». Από την υποψία στη βεβαιότητα, το «βήμα» γίνεται «άλμα».

Η φράση αυτή έχει και πρακτική λειτουργία: εάν ο πόλεμος θεωρείται ότι έχει ήδη αρχίσει (με ευθύνη της Ρωσίας), τότε πολιτικές που διαφορετικά θα έμοιαζαν επιθετικές μπορούν εύκολα να παρουσιαστούν ως απλή «άμυνα». Και ο «φόβος», ως μηχανισμός νομιμοποίησης και δικαιολόγησης κάθε νέας κλιμάκωσης, που οι πολίτες, Γερμανοί και άλλοι, πρέπει να τον αποδεχτούν ως αναγκαιότητα...

Διαμορφώνεται λοιπόν ένα περιβάλλον (όσο αφελές και να ακούγεται) όπου κάθε έκρηξη, κάθε πυρκαγιά και κάθε περιστατικό με ντρόουν (που τελευταία συνεχώς πληθαίνουν) μπορεί να ερμηνευθεί ως μέρος μιας αόρατης πολεμικής εκστρατείας. Το επίδικο θα ήταν να καθούν, μαζί με την αφέλεια, και οι δικλίδες που εμποδίζουν μια υπόθεση να γίνει κρίση και μια κρίση πραγματικός πόλεμος.

XB

Γροιλανδία

Μια συμφωνία που υπηρετεί τις αμερικανικές προτεραιότητες

Στις 22 του Σεπτεμβρίου έγινε η τριμερής τελετή επικύρωσης της συμφωνίας ανάμεσα σε ΗΠΑ, Δανία και Γροιλανδία. Ο Τραμπ, η πρωθυπουργός της Δανίας Μέτε Φρεντέρικσεν και ο πρωθυπουργός της Γροιλανδίας Γενς-Φρέντερικ Νίλσεν υπέγραψαν μια συμφωνία που πατάει στη συμφωνία του 1951 και την επεκτείνει. Από τη Δανία επικυρώνεται να παρουσιαστεί ως μια μεγάλη επιτυχία της διπλωματίας και της ΕΕ. Αφού όπως λέγεται δεν υπάρχει αλλαγή συνόρων και κυριαρχίας, και αποσοβήθηκε η πολεμική ρήξη στη δυτική συμμαχία. Η Γροιλανδία πανηγυρίζει το «δικαίωμα στην αυτοδιάθεση» και παρουσιάζει την αμερικανική παρέμβαση ως μια «ευκαιρία» να απαντήσει σε οικονομικά προβλήματα και να ξεφύγει από τη μονοκαλλιέργεια της αλιείας!

Τα σημεία της συμφωνίας που ανακοινώθηκαν αποκαλύπτουν τους στόχους των ΗΠΑ γκρεμίζοντας μια σειρά

από αναλύσεις και αφηγήματα γύρω από το περιεχόμενο των διαπραγματεύσεων - εκβιασμών όλο το προηγούμενο διάστημα, ιδιαίτερα τα τελευταία 2 χρόνια με τις δηλώσεις Τραμπ που έθεσαν με κυνικό τρόπο το αμερικανικό πλαίσιο στη συζήτηση.

Η συμφωνία επιτρέπει στις Ηνωμένες Πολιτείες να δημιουργήσουν δύο νέες στρατιωτικές βάσεις, μία στη νότια Γροιλανδία και μία στην ανατολική ακτή, καθώς και να επεκτείνουν την αμερικανική βάση Pituffik Space Base, χωρίς να καθορίζεται ο αριθμός των στρατευμάτων. Με τη συμφωνία τα αμερικανικά αεροσκάφη αποκτούν δικαιώματα διέλευσης από τον εναέριο χώρο της Γροιλανδίας καθώς επίσης δικαιώματα προσγείωσης και υποθαλάσσιας διέλευσης (για τα αμερικανικά υποβρύχια) σε ολόκληρη τη Γροιλανδία, συμπεριλαμβανομένων και των χωρικών υδάτων της.

Απαγορεύει τη στρατιωτική παρουσία οποιασδήποτε χώρας εκτός NATO (τη Ρωσία και την Κίνα έχει στοχοποιήσει επανειλημμένα ο Τραμπ) και ορίζει το NATO υπεύθυνο για την ασφάλεια της Αρκτικής. Θεσπίζει τη δραστηριότητα ενισχυμένης επαγρύπνησης του NATO στην περιοχή.

Παρέχει στις ΗΠΑ έλεγχο των επενδύσεων στη Γροιλανδία καθώς για τυχόν επενδύσεις σε ευαίσθητους τομείς από χώρες εκτός NATO και ΕΕ - χωρίς να ορίζεται ποιοι είναι αυτοί οι τομείς - απαιτείται έγκριση ομόφωνα από ΗΠΑ, Δανία και Γροιλανδία. Αυξημένες δυνατότητες δίνονται σε ζητήματα εθνικής ασφάλειας.

Το κείμενο της συμφωνίας προβλέπει ακόμη και το ενδεχόμενο να ανεξαρτητοποιηθεί στο μέλλον η Γροιλανδία από το βασίλειο της Δανίας. Ο Γενς-Φρέντερικ Νίλσεν υπερθεμάτισε σε σχέση με τη δυνατότητα που δίνει η συμφω-

νία στο δικαίωμα της Γροιλανδίας στην «αυτοδιάθεση». Μόνο που όπως καταγράφεται ρητά αυτή η «αυτοδιάθεση» δεσμεύεται όποτε και αν γίνει να παραμείνει απαρέγκλιτα πάνω στις γραμμές της συμφωνίας και της αποδοχής του NATO.

Η συμφωνία αυτή μπορεί να ερμηνευτεί μόνο ως τμήμα της μεγάλης εικόνας που περιγράφεται από την άγρια και συνεχώς κλιμακούμενη γεωστρατηγική και γεωπολιτική αντιπαράθεση. Άλλωστε οι δηλώσεις της αμερικανικής διοίκησης έγιναν με δεδομένη την κατεύθυνση «πρώτα η Αμερική» με τη νέα εκλογή Τραμπ και στη συνέχεια διατυπώθηκαν στο κείμενο για την «εθνική στρατηγική ασφάλεια» των ΗΠΑ, όπου καταγράφηκε η επιδίωξη του αμερικανικού ιμπεριαλισμού να κυριαρχήσει απόλυτα στο δυτικό ημισφαίριο. Η Γροιλανδία είναι ένας κρίκος δίπλα στα ζητήματα και τις κινήσεις με τον Παναμά, τη ►

Μαδρίτη, Ισπανία

Ποιοι δίνουν τροφή στους γύπες;

Λos fondos buitres! Τα επενδυτικά ταμεία-όρνεα βρίσκονται τις τελευταίες ημέρες στο στόμα χιλιάδων οργανισμένων Ισπανών που ξεσηκώθηκαν βλέποντας σε ζωντανή μετάδοση το ξεσπίτωμα μιας 87χρονης συνταξιούχου με προβλήματα υγείας. Η έξωση της Μαρικάρμεν Αμπασκάλ από το διαμέρισμα που νοίκιαζε επί δεκαετίες στην οδό Αλκάλντε Σάινθ ντε Μπαράντα στο Ρετίρο στο κέντρο της Μαδρίτης έφερε στο προσκήνιο ξανά τον ρόλο των λεγόμενων επενδυτικών αλλά στην πραγματικότητα αρπακτικών κεφαλαίων στην αγορά ακινήτων.

Η υπόθεση πάνω-κάτω είναι η εξής: Ξεκίνησε με ένα συμβόλαιο ενοικίασης με ελεγχόμενο μίσθωμα, το οποίο είχε υπογράψει ο πατέρας της Μαρικάρμεν το 1956. Το συμβόλαιο πέρασε αργότερα στη μητέρα της και μετά το θάνατό της στην ίδια. Για χρόνια συνέχιζε να πληρώνει κανονικά το ενοίκιο κάθε μήνα. Η εταιρεία που αγόρασε το διαμέρισμα με 240 χιλιάδες ευρώ, η Urbagestión, αποφάσισε να διακόψει τη μίσθωση αφού προηγουμένως αύξησε το ενοίκιο από τα 500 ευρώ στα 2.650 ευρώ. Στη συνέχεια, το ποσό μειώθηκε στα 1.650 ευρώ, όμως και πάλι η Μαρικάρμεν με μια σύνταξη 1450 ευρώ δεν μπορούσε να το καλύψει, ούτε βέβαια να το αγοράσει όπως της πρότειναν για 247 χιλιάδες ευρώ! Η 87χρονη αν και είχε δικαιωθεί στο πρωτόδικο δικαστήριο είδε την απόφαση να αλλάξει στον δεύτερο βαθμό. Τελικά, το Ανώτατο Δικαστήριο το 2023 δικαίωσε τους ιδιοκτήτες. Με τη συνδρομή αστυνομικών, αφού πρώτα διώξαν με τη βία δεκάδες γείτονες, μέλη

της «Ένωσης Ενοικιαστών» και άλλους αλληλέγγυους πολίτες, έβγαλαν με φορείο την Μαρικάρμεν από το σπίτι. Ήταν η τέταρτη απόπειρα έξωσης. Ενώ η 87χρονη οδηγούνταν στο νοσοκομείο Γκρεγκόριο Μαρανιόν, χιλιάδες Μαδριλένοι κατέκλυζαν το κέντρο της ισπανικής πρωτεύουσας. Το ίδιο συνέβη και σε άλλες πόλεις. Οι σκληρές εικόνες της βίαιης έξωσης ήταν η σπίθα που άναψε την αγανάκτηση για την επιδείνωση της στεγαστικής κρίσης που αντιμετωπίζουν χιλιάδες εργαζόμενοι, συνταξιούχοι και νέοι στην Ισπανία.

Η στεγαστική κρίση στην χώρα της Ιβηρικής δεν είναι σημερινή. Ύστερα από τη συρρίκνωση της κατασκευαστικής δραστηριότητας με την κατάρρευση της καπιταλιστικής αγοράς ακινήτων και τη μείωση του τραπεζικού δανεισμού ως αποτέλεσμα της κρίσης του 2008 δεν υπήρξε στην πραγματικότητα επιστροφή στην προηγούμενη κατάσταση. Η κρίση χρόνο με τον χρόνο πήρε διαστάσεις, η κρατική παρέμβαση υπήρξε ελάχιστη και η αναζήτηση κατοικίας έδινε την ευκαιρία στους ιδιοκτήτες να ανεβάσουν συνέχεια τις τιμές στα ενοικιαστήρια και στα πωλητήρια. Πολλοί από τους δανειολήπτες άρχισαν να δυσκολεύονται στη πληρωμή των δόσεων και όπως έγινε παντού στην Ευρώπη άρχισαν οι κατασχέσεις. Για να μη πέσουν οι τιμές των ακινήτων οι νέοι ιδιοκτήτες τα κρατούν επίτηδες κλειστά. Ούτε τα νοικιάζουν, ούτε τα βγάζουν μισοτιμής για πώληση. Η είσοδος στην αγορά ακινήτων κεφαλαίων τα οποία μύρισαν «αίμα» από το οποίο θα μπορούσαν να βγάλουν γρήγορα και

μεγάλα κέρδη, επιδείνωσε γρήγορα την κατάσταση.

Γι' αυτήν την εξέλιξη όλες οι αστικές πολιτικές παρατάξεις, δεξιές, κεντρώες και σοσιαλδημοκρατικές κάθε απόχρωσης είναι συνένοχες. Η αγορά ακινήτων της Ισπανίας έχει παραδοθεί σε μια χούφτα διεθνικών κεφαλαιακών γιγάντων που λειτουργούν σε ειδικό καθεστώς φορολογικής ασυλίας. Κάτω από την ομπρέλα των εταιριών SOCIMI η κυβέρνηση του «σοσιαλιστή» Θαπατέρο το 2009, επέτρεψε τη δημιουργία εταιριών επενδύσεων σε ακίνητα με μηδενική φορολογία! Την ίδια πολιτική βελτίωσαν οι κυβερνήσεις του δεξιού Λαϊκού Κόμματος το 2012. Αυτή η πλήρης απαλλαγή από τον φόρο, σε συνδυασμό με τη μεταρρύθμιση του Νόμου περί Αστικών Μισθώσεων το 2013, η οποία μείωσε τις συμβάσεις από πέντε σε τρία χρόνια με σκοπό την επιτάχυνση των εξώσεων και η διατήρηση αυτού του πλαισίου από τις κυβερνήσεις Σάντσεθ, επέτρεψε στις εταιρίες -γύπες να αλωνίζουν. Είναι χαρακτηριστικό αυτής της συνέχειας στην ίδια πολιτική πως λίγες ημέρες πριν ξεκινήσει η πολιορκία στο σπίτι της Μαρικάρμεν, στις 15 Σεπτεμβρίου, το Σοσιαλιστικό Κόμμα απείχε σε ψηφοφορία στο Κογκρέσο για πρόταση νόμου που επεδίωκε να απαγορεύσει την αγορά κατοικιών από κερδοσκοπικά φαντς. Με αυτό τον τρόπο πρόσθεσε έμμεσα την αρνητική ψήφο του σε αυτές του δεξιού Λαϊκού Κόμματος, του κεντροδεξιού καταλανικού Junts, του φασιστικού Vox. Για τη συνέχιση αυτής της πολιτικής έπαιξε ρόλο και η συνθηκολόγηση της λε-

κοινωνίας προτείνοντας ένα εντελώς διαφορετικό τρόπο αντιμετώπισης του στεγαστικού προβλήματος. Ως κοινωνικό δικαίωμα συνδεδεμένο με την εργασία αλλά και ύψιστη κρατική υποχρέωση. Έξω από τη λογική του κέρδους και το καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας.

Μπροστά στη λαϊκή κατακραυγή και στον κίνδυνο με επίκεντρο την Πουέρτα ντελ Σολ να κλιμακωθεί η λαϊκή κινητοποίηση η κυβέρνηση Σάντσεθ ύστερα από διαπραγματεύσεις με τα κόμματα που τη στηρίζουν ανακοίνωσε ορισμένες παρεμβάσεις για να αμβλυνθούν οι επιπτώσεις της ραγδαίας επιδείνωσης της κρίσης. Ακόμη και αν περάσουν τα δυο διατάγματα στην έκτακτη συνεδρίαση του Κογκρέσου την Παρασκευή 2 Οκτωβρίου ούτε το στεγαστικό πρόβλημα δεν πρόκειται να αντιμετωπιστεί, ούτε οι καπιταλιστές θα

Πηγές και προτάσεις

ΕΠΙΣΚΕΦΘΕΙΤΕ την ιστοσελίδα της «Ένωσης Ενοικιαστών της Μαδρίτης» inquilinato.org/

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης.

► Βενεζουέλα, την Κούβα, τον Καναδά, την Κολομβία κ.α. Ο στόχος της κυριαρχίας έρχεται πρώτα και κύρια με την εκδίωξη από το δυτικό ημισφαίριο Ρώσων και Κινέζων ιμπεριαλιστών.

Η Γροιλανδία είναι ύψιστης σημασίας στην αντιπαράθεση των ΗΠΑ με τη Ρωσία. Αποτελεί προκεχωρημένο παρατηρητήριο για την άμυνα των ΗΠΑ. Η βάση Πιτούφικ υπηρετεί ήδη την έγκαιρη προειδοποίηση για πυραυλικές επιθέσεις και τη διαστημική επιτήρηση. Σε μια κρίση, ο χρόνος που κερδίζουν τα συστήματα εντοπισμού μπορεί να αποδειχθεί καθοριστικός, ιδιαίτερα στη σημερινή φάση που μετά την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία η αντιπαράθεση ΗΠΑ και Ρωσίας έχει ανοίξει τον ασκό του Αιόλου, ταραζώντας διαρκώς την ισορροπία του τρόμου των δύο μεγαλύτερων πυρηνικών δυνάμεων. Η συνεχής στήριξη της Ουκρανίας με στόχο τη φθορά της Ρωσίας, οδηγεί σε συνεχή κλιμάκωση και διεύρυνση του μετώπου αντιπαράθεσης. Από τις συγκρούσεις του πυροβολικού στη γραμμή του μετώπου μέχρι τον «πόλεμο των δορυφόρων» και από τις επιθέσεις με ντρούρες σε διωλιστήρια ως τις απειλές

για το Καλίνινγκραντ και τις κόκκινες πυρηνικές γραμμές!

Η συμφωνία απέδειξε για ακόμη μια φορά το τελευταίο διάστημα **πως οι ΗΠΑ δεν σχεδιάζουν και δεν μπορούν «να αποχωρήσουν από το ζήτημα της Ρωσίας»** αλλά και ότι αυτό δεν είναι αφορά απλά έναν οικονομικό ανταγωνισμό για το μοίρασμα της λείας και των σπάνιων γαιών. Αφορά συνολική στρατηγική αναμέτρηση για την κυριαρχία στον κόσμο και στις σφαίρες επιρροής. Για μια τέτοια αντιπαράθεση με τον Ρώσικο ιμπεριαλισμό επιδιώκουν η δυτική συμμαχία να διαταχθεί σε θέση μάχης και σε όλα τα επίπεδα. Ακόμη και αν αυτό πρέπει να γίνει με ωμό ιμπεριαλιστικό εκβιασμό στους Ευρωπαίους και τους λοιπούς συμμάχους.

Όσο ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός βραχυκυκλώνει σε μέτωπα όπως στο Ιράν και στην Ουκρανία τόσο κατανοεί πως πρέπει να διευρύνει τις δυνατότητές του μεταφράζοντας την ισχύ του σε πιο προωθημένες θέσεις. Το ζήτημα της Γροιλανδίας με βάση αυτό το δεδομένο έχει κι άλλο δρόμο να διανύσει στην περίοδο που συσσωρεύονται όροι γενικευμένου πολέμου.

γόμενης «εναλλακτικής αριστεράς» (Podemos, Sumar). Βέβαια όλες αυτές οι εξυπηρετήσεις δεν γίνονται δωρεάν. Με διάφορες διασυνδέσεις, περίπλοκες σχέσεις και προσλήψεις συγγενικών προσώπων οι εταιρίες αποζημιώνουν πλούσιους πάροχα τους πολιτικούς υποστηρικτές τους. Στο ίδιο κερδοσκοπικό παιχνίδι στην αγορά ακινήτων πρωταγωνιστούν και οι πλούσιοι απόγονοι του δικτάτορα Φράνκο.

Η εκτίναξη των τιμών στην αγορά των ακινήτων είναι το λιγότερο παραπλανητικό να αποδίδεται στη διαφορά ανάμεσα στη προσφορά και τη ζήτηση. Αυτοί που επικαλούνται αυτήν την εξήγηση επιδιώκουν να συγκαλύψουν τις βαθύτερες αιτίες της σύγχρονης στεγαστικής κρίσης στον καπιταλισμό. Η μετατροπή της κατοικίας σε αντικείμενο κέρδους, η απόσυρση του κράτους από την στεγαστική κοινωνική δραστηριότητα, η εισβολή των πιο αρπακτικών κεφαλαίων στην αγορά ακινήτων, η συνεχής μείωση της αγοραστικής ικανότητας των εργαζόμενων και η άναρχη αστικοποίηση είναι μερικές από τις ρίζες του προβλήματος. Ενός προβλήματος που ιστορικά δεν μπόρεσε ούτε θα καταφέρει να λύσει ο καπιταλισμός. Αντίθετα στην ελάχιστη υπαρκτή ζωή του ο σοσιαλισμός μέσα σε πολύ πιο αντίξοες συνθήκες πέτυχε να αντιμετωπίσει τις στεγαστικές ανάγκες σχεδόν για το σύνολο της

σταματήσουν να αναζητούν τρόπους να το αξιοποιήσουν για να αποκομίσουν κέρδη. Στην περιφέρεια της Μαδρίτης καταγράφονται κατά μέσο όρο τρεις εξώσεις καθημερινά. Την ίδια ημέρα που έδωξαν τη Μαρικάρμεν από το σπίτι της, στη λαϊκή γειτονιά Ενσάνς ντε Βαγιέκας στην οδό Μαθατερόν 10, έκαναν έξωση στον 52χρονο Νταβίντ Μπονατσέρα. Στην περίπτωση του Νταβίντ ήταν το ίδρυμα La Caixa που διαφημίζει τη φιλόνηρωπη πολιτική του, αυτό που πούλησε τις κοινωνικές κατοικίες σε ιδιώτες -καπιταλιστές και οι τελευταίοι άρχισαν να ζητούν υπερβολικά ενοίκια για να ανανεώσουν τα μισθωτήρια. Ο Νταβίντ μέχρι σήμερα σε αντίθεση με την Μαρικάρμεν δεν πήρε υπόσχεση για επιστροφή στο σπίτι του.

Ο Φράνκο μετά την νίκη του χρησιμοποίησε τον ιβηρικό γύπα ως έμβλημα της φασιστικής δικτατορίας του. Οι διαδηλωτές στους δρόμους της Μαδρίτης εκτός των άλλων φωνάζουν και συνθήματα ενάντια στους φασίστες που υπερασπίζονται με «νύχια και με δόντια» την ιδιοκτησία των αρπακτικών κεφαλιών. Η αλήθεια δεν μπορεί να κρυφτεί. Τροφή σε αυτούς τους γύπες δίνει ο καπιταλισμός και οι κυβερνήσεις του είτε οι δεξιές με τον χαρακτηριστικό κυνισμό τους είτε οι ψευδεπίγραφα αριστερές που υπόσχονται πως τάχα θα κάνουν τον καπιταλισμό ανθρώπινο και δίκαιο.

Νέα χρονιά-νέος γύρος επίθεσης στα πανεπιστήμια

Άλλος ένας Σεπτέμβρης έρχεται στο τέλος του. Άλλη μια ακαδημαϊκή χρονιά ξεκινάει, με τις πύλες του πανεπιστημίου να είναι ήδη κλειστές για περίπου **10.000 μαθητές, για 10.000 νέους που η ΕΒΕ τους απέκλεισε για άλλη μία φορά από το όνειρο των σπουδών.** Και ενώ ο Οκτώβρης είναι ο μήνας που οι καθηγητές και οι πρυτάνεις οργιάζουν με ομιλίες και ανακοινώσεις που εύχονται «καλές σπουδές», σε όσους βέβαια κατόρθωσαν να περάσουν τα χιλιάδες εμπόδια που αυτό το σύστημα τους βάζει για να μπουν σε μία σχολή, η πραγματικότητα μόνο καλή δεν φαίνεται να είναι...

Ήδη ο Σεπτέμβρης έδωσε μια εικόνα του πανεπιστημίου που κυβερνήσεις, υπουργεία, καθηγητές και πρυτάνεις οραματίζονται. Το καλοκαίρι ήταν αρκετό για να προετοιμαστούν για τον νέο γύρο επίθεσης και ταξικών αποκλεισμών. **Πανεπιστήμια αποστειρωμένα, πολιτικοί χώροι διαλυμένοι, αφίσες κατεβασμένες και κάμερες σε εισόδους εστιών και σχολών ήταν η εικόνα που αντίκρισαν οι φοιτητές.** Απειλές για πειθαρχικά, σκληρά μέτρα κατά του εγκλήματος της αντιγραφής και εξεταστικές σφαγεία ήταν το καλωσόρισμα που ετοίμαζαν οι καθηγητάδες, την ίδια στιγμή που οι διαγραφές στέκονται σαν ωρολογιακή βόμβα πάνω από τα κεφάλια τους. Και ενώ είμαστε σίγουροι πως δεν ανακαλύφθηκε ξαφνικά πως ο νούμερο ένα εκθρός είναι η αντιγραφή, άλλο τόσο σίγουροι είμαστε πως ξέρουν πολύ καλά ότι ο νούμερο ένα εκθρός είναι οι φοιτητές. **Και αυτοί πρέπει με κάθε τρόπο να μάθουν να πειθαρχούν!**

Πρέπει να ξεχάσουν αυτά που ήξεραν και να συμβιβαστούν στο νέο πανεπιστή-

μιο. Σε εκείνο το πανεπιστήμιο των ταξικών φραγμών, της εντατικοποίησης, των διαγραφών, των εξώσεων από τις εστίες, των απειλών για πειθαρχικά, της ποινικοποίησης της πολιτικής δράσης, του φιμώματος της όποιας αριστερής φωνής. **Των μπάτσων και της καταστολής, της απαγόρευσης της εισόδου και των πολιτιστικών εκδηλώσεων, των καμερών και των τουρνικέ...** Και αυτά δεν είναι και εύκολο να τα χωνέψει κανείς.

Για αυτό πρέπει να πειστούν πως οι διαγραφές έχουν έρθει για το καλό τους, πως οι μπάτσοι και οι κάμερες μπαίνουν για την προστασία τους, πως η αντιγραφή δεν είναι σωστή γιατί κάποιοι μόχθησαν για τη γνώση και κάποιοι τεμπέληδες αντιγράφουν. Πως είναι προνόμιο να τρώνε όλοι στις λέσχες, πως υπάρχουν κάποιοι χαραιοφάδες που κάθονται για χρόνια στις εστίες και κλέβουν τα σπίτια αυτών που τις έχουν ανάγκη (την ίδια στιγμή που χιλιάδες δωμάτια είναι άδεια, που διώχνουν φοιτητές επειδή δεν έχουν λεφτά να πληρώσουν το χαράτσι ή που δεν πέρασαν όσα μαθήματα τους επιβάλλει ο εσωτερικός κανονισμός). **Να πειστούν πως αν ποτέ δεν είναι «αρκετοί» για αυτό το σύστημα φταίνε αυτοί.** Να μάθουν πως οι σπουδές **δεν είναι δικαίωμα** για όλους, αλλά προνόμιο για κάποιους και αυτό να το θυμούνται αύριο μεθαύριο όταν θα ψάχνουν δουλειά.

Κι αν δεν πείθονται τότε πρέπει απλά να τρομοκρατηθούν για να υποταχθούν. Γιατί αν κάτι έχει κάνει ξεκάθαρο το σύστημα και η κυβέρνηση είναι πως η επίθεση θα προχωρήσει, οι νόμοι θα εφαρμοστούν, τα πανεπιστήμια θα καθαρίσουν από τους πολλούς και από τους φασαριόζους. Και όσο αυτή η επίθεση δεν βρίσκει αντιστάσεις τόσο πιο αναίμακτα θα περνάει. **Γι' αυτό και το σύστημα έχει αποφασίσει να τελειώνει με τους φοιτητικούς συλλόγους και το «αγκάθι» της αριστεράς.** Εφαρμόζονται ένα σωρό νόμοι που χτυπούν τον φοιτητικό συνδικαλισμό, ενώ το άσυλο είναι ξένη λέξη και η καταπάτησή του καθημερινή. Κι αν από τη μία το σύστημα κάνει την δουλειά του, από την άλλη η κυρίαρχη ρεφορμιστική αριστερά βάζει πλάτη.

Η αριστερά των «κόκκινων» εκπροσώπων έχει βάλει το χέρι της στη διάλυση των συλλόγων. Στη μετατροπή των γενικών συνελεύσεων, αν και όποτε καλεστούν, σε fast track διαδικασίες, στη μετατροπή των φοιτητικών συλλόγων σε τζίφρες χωρίς υπόσταση, στην κυριαρχία της ανάθεσης και της συνδιαλλαγής με αυτούς που εφαρμόζουν την επίθεση μέσα στις σχολές. Οι αποφάσεις των «κόκκινων» δ.σ. δίνουν και παίρνουν, ενώ ο φοιτητόκοσμος απουσιάζει από την όποια διαδικασία. **Η αριστερά της υποταγής έχει συμβάλει στην απομά-**

κρυνση των φοιτητών από τα συλλογικά τους όργανα, αφού αυτό που χρειάζεται δεν είναι φοιτητές που να παίρνουν την κατάσταση στα χέρια τους, αλλά φοιτητές-ψηφοφόρους (στην καλύτερη) που μία φορά τον χρόνο θα δείχνουν τη δύναμή τους στις κάλπες. Αυτό απαιτεί η γραμμή της υποταγής και του συμβιβασμού με την επίθεση, που ακολουθεί όλος ο ρεφορμισμός, αναπαράγοντας αστικά αφηγήματα, **δίνοντας εξετάσεις στο σύστημα.** Δεν είναι τυχαίο πως την ίδια στιγμή που έχουν εφαρμοστεί οι διαγραφές 300.000 φοιτητών και που έρχονται οι διαγραφές άλλων 80.000 στις 5ετείς σχολές, η πρώτη «κόκκινη» δύναμη στα πανεπιστήμια μιλάει για αγώνες προκειμένου να γίνουμε ολοκληρωμένοι αυριανοί επιστήμονες. Δεν ξέχασε ξαφνικά η ΚΝΕ τις λέξεις δικαίωμα και κατακτήσεις...

Απέναντι στο σύστημα και γυρνώντας την πλάτη τους στον ρεφορμισμό, οι φοιτητές χρειάζεται να μπουν στον δρόμο του αγώνα. Τα προβλήματα περισσεύουν, τα δικαιώματα γκρεμίζονται και η προοπτική είναι μαύρη. Μόνο μέσα από την οργάνωση στα συλλογικά όργανα μπορεί να δοθεί απάντηση στον νέο γύρο επίθεσης. Με αποφάσεις αγώνα, με συνελεύσεις, καταλήψεις, διαδηλώσεις να ανατρέψουν την κυβερνητική πολιτική και τους νόμους που κλέβουν δικαιώματα και κατακτήσεις χρόνων.

Εδώ καράβια χάνονται, βαρκούλες αρμενίζουν!

Διαβάζοντας την ανακοίνωση της ΚΝΕ για το «καλωσόρισμα» των πρωτοετών φοιτητών στις σχολές, θα έλεγε κανείς ότι το νέο ακαδημαϊκό έτος θα αποτελέσει μία μονότονη επανάληψη κάθε χρονιάς. Με το «καλημέρα», η «πρωτοπόρα» πρώτη δύναμη στα πανεπιστήμια δείχνει τις διαθέσεις της «να τα κάνει όλα», εκτός από το να αναμετρηθεί με το νέο τοπίο, όπου οι διαγραφές -ο μεγαλύτερος ταξικός κόφτης της αντιλαϊκής πολιτικής για την εκπαίδευση- προσπαθούν να παγιωθούν στις σχολές σε παρόντα χρόνο. Η εμφάνιση του νέου τοπίου στα πανεπιστήμια ήδη καταγράφεται, με αποκορύφωμα τη δήλωση του πρύτανη του Πανεπιστημίου Πατρών για τους **400 (!) πρωτοετείς φοιτητές που δεν εγγράφηκαν ποτέ στις σχολές που πέρασαν φέτος,** λόγω του κόστους σπουδών και ζωής. Μέσα σε αυτή τη νέα πραγματικότητα, το πολιτικό πλαίσιο της ΚΝΕ αποτελεί μία ακόμα διακήρυξη ότι ο αγώνας για καλύτερους όρους σπουδών, περνά μέσα από την κατάκτηση μίας... «ορθότερης» λειτουργίας των πανεπιστημίων.

Η ανακοίνωση κινείται σε δύο πλαίσια. Το πρώτο καταπιάνεται με την εκτίμηση της ΚΝΕ ότι οι αγωνίες της νέας φουρνιάς πρωτοετών συμπυκνώνονται στο «**τι θα συναντήσουν, αν η σχολή και τα μαθήματα θα έχουν ενδιαφέρον, αν θα βρουν δουλειά με το πτυχίο**». Από τη στιγμή που δεν πρόκειται

για ένα άστοχο εκφραστικό τρικ από μεριά συντακτικής, ούτε μιλάμε για μια γενικόλογη εισαγωγή που θέλει να «κάτσει» με τη νεολαία, η ανακοίνωση ξεκινά πανηγυρικά με την **πλήρη υποτίμηση της μαύρης πραγματικότητας που ο φοιτητόκοσμος καλείται να αντιμετωπίσει σήμερα.** Με αντίστοιχο τρόπο, για την ΚΝΕ, η εφαρμογή της κεντρικής επίθεσης του συστήματος να ξεριζώσει το λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές δεν αποτελεί τίποτα παραπάνω από μία κακή διαχείριση του πανεπιστημίου. Γι' αυτό και η ανακοίνωση καταλήγει στην ξαναζεσταμένη σούπα των επιμέρους προγραμματικών προτάσεων για κρατική στήριξη των φοιτητών και των αιτημάτων της «**αύξηση της κρατικής χρηματοδότησης**».

Το ενδιαφέρον της υπόλοιπης ανακοίνωσης βρίσκεται στη διάχυτη **αταξική αποθέωση της επιστήμης και γνώσης.** Ενδεικτικά, αντιγράφουμε: «**Ζούμε στην εποχή της Τεχνητής Νοημοσύνης και αντί η ζωή μας να γίνεται καλύτερη, επιστρέφουμε στον εργασιακό Μεσαίωνα με 13ωρα, μισθούς που τελειώνουν στη μέση του μήνα**». Μία τοποθέτηση που χωρίς αστερίσκους, δεύτερες σκέψεις και παρενθέσεις **αντιμετωπίζει το ΑΙ σαν μια αυτόνομη και ουδέτερη δύναμη,** που, μέσα σε αυτό το σύστημα αχαλίνωτης εκμετάλλευσης και σκληρής ταξικής επίθεσης, αντικειμενικά θα μπορούσε να οδηγήσει την κοινωνία στην πρόοδο. Διαλεκτική σου

λέει μετά... Καθόλου δεν θεωρούμε ότι μιλάμε για μία χοντροκομμένη προσέγγιση. Πόσο μάλλον όταν αυτή συνοδεύεται με το σημείο ότι «**η γνώση και η επιστήμη όταν υπηρετούν το νέο, την κοινωνική πρόοδο μπορούν να έχουν επαναστατικό χαρακτήρα και να συμβάλλουν στην κοινωνική αλλαγή**»: **μία ακόμα τοποθέτηση που κάλλιστα θα μπορούσε να παρθεί από κάποιο ρεβιζιονιστικό βιβλίο για την αντεπαναστατική θεωρία των παραγωγικών δυνάμεων και της ΕΤΕ.**

Πολλά μπορούν να ειπωθούν. Το ζουμί βρίσκεται στη σιωπηλή διακήρυξη της πρώτης δύναμης στις σχολές, ότι όσες κινητοποιήσεις διεξαχθούν κάτω από την καθοδήγησή της, θα «**κοιτάξει**» να ξεδιπλωθούν στη βάση της γραμμής του ρεφορμισμού. Πώς θα μπορούσε να είναι αλλιώς, όταν, από την μία, στοχευμένα υποβαθμίζεται η κεντρική επίθεση του συστήματος και οι όροι του βίαιου ταξικού αποκλεισμού της νεολαίας από την εκπαίδευση, και όταν από την άλλη, η «αγωνιστική» αντίληψη της ΚΝΕ-ΠΚΣ βρίσκει αφετηρία σε αταξικές θεωρήσεις που βλέπουν την προοπτική κατάκτησης καλύτερων όρων σπουδών και ζωής μέσα από αιτήματα για περισσότερη γνώση, περισσότερη κατάρτιση και, τελικά, καλύτερη προσαρμογή (!) της νεολαίας στις απαιτήσεις του συστήματος σε επιστημονικό προσωπικό!

To RedFest είναι εδώ!

Στις 17 Οκτωβρίου θα πραγματοποιηθεί για πρώτη φορά το φεστιβάλ RedFest στο Πάντειο πανεπιστήμιο! Είναι ένα μονοήμερο φεστιβάλ, που φιλοδοξεί να ανοίξει τη συζήτηση γύρω από τα προβλήματα και τις αγωνίες που αντιμετωπίζει η συντριπτική πλειοψηφία της νεολαίας σήμερα.

Με κεντρικό σύνθημα **«Αρνούμαστε τον κόσμο τους»**, το RedFest θέλει να δημιουργήσει έναν χώρο συζήτησης, προβληματισμού, συλλογικότητας και διασκέδασης, απέναντι σε μια πραγματικότητα που χαρακτηρίζεται από πολέμους, φτώχεια και κοινωνικές ανισότητες.

Το φεστιβάλ διοργανώνεται μέσα από ανοιχτές συνελεύσεις, στις οποίες συμμετέχουν αγωνιστές με αναφορά στο κίνημα και τους αγώνες, αλλά και άνθρωποι οι οποίοι ανταποκρίθηκαν στο δημόσιο κάλεσμα, ήρθαν στις ανοιχτές συνελεύσεις και θέλησαν να συμβάλουν με τις ιδέες και τη δράση τους

Το RedFest καλεί κάθε νέο και νέα που θέλει να συζητήσει, να προβληματιστεί και να αναζητήσει συλλογικούς τρόπους δράσης να συμμετάσχει και να γίνει μέρος της διοργάνωσης. Από το ζήτημα της προετοιμασίας της νεολαίας για τα κανόνια του πολέμου, τον εργασιακό μεσαίωνα και την επισφάλεια, το βίαιο πέταγμά της από την εκπαίδευση, την πολιτική της φασιστικοποίησης και τη χρησιμοποίηση των φασιστικών εφεδρειών μέχρι την αλληλεγγύη στον αγώνα της Παλαιστινιακής αντίστασης, οι νέοι και οι νέες έχουν πολλά να συζητήσουν ώστε να αναζητήσουν απαντήσεις.

Δεν αρκεί φυσικά μονάχα η άρνηση αυτού του κόσμου που είναι γεμάτος **πα-
ρακμή** και **σαπίλα**. Η νεολαία πρέπει να

εμπνευστεί από **τους αγώνες που έχουν δώσει οι λαοί** και έχουν ανοίξει τον δρόμο για μια άλλη κοινωνία. Πρέπει να πιστέψει στις δικές στις δυνάμεις -κόντρα σε κάθε ανάθεση και «σωτήρες»- και να συνδέσει την ανάγκη των αγώνων και των αντιστάσεων του σήμερα με το άνοιγμα του δρόμου **για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση, φτώχεια και πολέμους.**

Στόχος του RedFest είναι να υπάρξει συνέχεια και μετά την ολοκλήρωσή του. Ο κόσμος που το διοργάνωσε, αλλά και όσοι και όσες το αγκαλιάσουν, να συνεχίσουν να συζητούν και να δρουν συλλογικά. Με κοινό παρονομαστή την ανάγκη να μη μείνουμε παρατηρητές απέναντι στις εξελίξεις, επιδιώκουμε να ανοίξουμε πιο ουσιαστικά τη συζήτηση για τους τρόπους οργάνωσης απέναντι στο σύστημα.

Το RedFest θα πραγματοποιήσει την τελευταία του ανοιχτή συνέλευση πριν την το φεστιβάλ την **Δευτέρα 5 Οκτώβρη** στις **19:00** στο **Πάντειο**.

Αναλυτικά το πρόγραμμα του φεστιβάλ:

Σάββατο 17 Οκτώβρη

Έναρξη φεστιβάλ 17:00

-έκθεση φωτογραφίας

-Στον χώρο θα υπάρχει παλαιστινιακή κουζίνα, και μέσω της Amal.pse θα υπάρχουν ρούχα και πολλά άλλα.

18:00 Ανοιχτή συζήτηση: «Ο κοινωνικοπολιτικός στίχος στο hip hop» συμμετέχουν : Φάνης Αφανής, Χρήστος από Social Waste και Sadomas. Συντονίζει μέλος της οργανωτικής επιτροπής.

19:30 Εκδήλωση - Συζήτηση

Αρνούμεστε τον κόσμο τους, αναζητούμε τρόπους οργάνωσης απέναντι στο σύστημα

22:00 συναυλία με τους:

- Laverdad
- Doli Mase
- Sial
- Thlivet x KayHeal
- Nek&Josey

- ΝΙΟ.ΣΤΕ.

- On decks: Yondaime
- Αντάρα
- Mahala band

Παλαιστινιακοί χοροί

Ικαριώτικο γλέντι με τους:

- Ράππη Πέτρο (Ζευκαλήδες)
- Κωνσταντίνου Αστέρη (Ζευκαλήδες)
- Μανώλη Βουνιουκαλάκη

Η «Ηθική» στα σχολεία

Μηχανισμός ιδεολογικής χειραγώγησης και πειθάρχησης της νεολαίας

Με την έναρξη της σχολικής χρονιάς, οι υπουργικές αποφάσεις της Σοφίας Ζαχαράκη επανέφεραν στο προσκήνιο τη διδασκαλία του μαθήματος της «Ηθικής» για όσους μαθητές λαμβάνουν απαλλαγή από το μάθημα των Θρησκευτικών. Σε συμμόρφωση με την απόφαση της ολομέλειας του ΣτΕ από το 2019, το υπουργείο Παιδείας έσπευσε να παρουσιάσει το εναλλακτικό αυτό μάθημα ως μια κίνηση εκσυγχρονισμού. Ακόμη κι αν η οδηγία στην πράξη έχει προς το παρόν «παγώσει», το πολιτικό και ιδεολογικό της αποτύπωμα εγείρει σοβαρά ερωτήματα. Πολλοί θα σπεύσουν να παρουσιάσουν την εισαγωγή της Ηθικής ως «μια προοδευτική κατάσταση για το δημόσιο σχολείο». Στην πραγματικότητα πρόκειται για έναν ακόμη μηχανισμό πειθάρχησης και ενσωμάτωσης.

Η υποκρισία της «Ηθικής»

Η προσπάθεια ενός τέτοιου εκπαιδευτικού συστήματος να «διδάξει ηθική» αποτελεί την απόλυτη υποκρισία. Το

«σύγχρονο σχολείο των αξιών, της ισότητας και της συμπεριλήψης», για το οποίο διακηρύσσουν ότι αγωνίζονται στην πραγματικότητα προκρίνει την τιμωρία, την αυστηροποίηση των ποινών, την πειθάρκηση και την καταστολή. Ορθώνει σκληρούς ταξικούς φραγμούς και οδηγεί χιλιάδες παιδιά των φτωχών λαϊκών στρωμάτων στον πρόωρο αποκλεισμό. Με αυτή τους την κίνηση επιχειρούν απλώς να συγκαλύψουν το πραγματικό, βάρβαρο πρόσωπο της εκπαίδευσης που έχουν οικοδομήσει: ενός σχολείου βαθιά ταξικού, ενός σχολείου εξόντωσης για τους μαθητές.

Πειθάρχηση και ιδεολογική χειραγώγηση της νεολαίας

Η ηθική ως έννοια δεν είναι ουδέτερη, αφηρημένη ή αντικειμενική. Έχει βαθύ ταξικό πρόσημο. Άλλη ηθική έχουν οι αστοί και καταπιεστές και άλλη ηθική η εργατιά, ο απλός λαός της βιοπάλης. Η ηθική των πρώτων συμπυκνώνεται στον ατομικό δρόμο, τον ανταγωνισμό, την «αριστεία» των ολίγων και

την αποδοχή της εκμετάλλευσης ως φυσικού νόμου. Η ηθική των δευτέρων θεμελιώνεται στην αλληλεγγύη, τη συλλογική οργάνωση, τη διεκδίκηση και την ανατροπή της αδικίας. Το σχολείο ανέκαθεν επιτελούσε τον ρόλο της ιδεολογικής αναπαγωγής για το σύστημα. Μπορούμε να καταλάβουμε λοιπόν ποια ηθική θα διδάσκονται οι μαθητές στα σχολεία.

Το μάθημα των Θρησκευτικών διδάσκει ότι η εκμετάλλευση είναι αιώνια και θεόσταλη, μεταθέτοντας την απόδοση της δικαιοσύνης σε έναν άλλον, μεταφυσικό κόσμο. Από την άλλη, η «Ηθική» που καλείται να διδάξει η καπιταλιστική εκπαίδευση δεν είναι τίποτα άλλο παρά η ηθική της υποταγής: στοχεύει να μάθει στη νεολαία να μη σηκώνει κεφάλι, να συμβιβάζεται με την αδικία και να αποδέχεται ως δεδομένο ότι αδυνατεί να καθορίσει τη μοίρα της. Παράλληλα, σε μια περίοδο προετοιμασίας όρων ενός νέου παγκοσμίου πολέμου, η προωθούμενη «ηθική του καθηκοντος» προετοιμάζει τους νέους για τις επόμενες «θυσίες». Τους κα-

λεί να αποδεχθούν ως αναπόφευκτο το μέλλον των πολεμικών προετοιμασιών και, τελικά, να θυσιαστούν για τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών.

Η ηθική του αγώνα απέναντι στην ηθική της υποταγής

Υπάρχουν δυνάμεις που σπεύδουν βιαστικά να καταθέσουν «αντιπροτάσεις» για το μάθημα των Θρησκευτικών ή το περιεχόμενο της «Ηθικής». Όμως, δεν πρέπει να υπάρχει καμία αυταπάτη σε μαθητές, γονείς και εκπαιδευτικούς: το νέο αυτό μάθημα εντάσσεται στο ίδιο ακριβώς πλαίσιο ενός σχολείου που εξοντώνει τη νεολαία με εξαντλητικές εξετάσεις, ποινές και καταστολή, εκπαιδεύοντάς την να σκύβει το κεφάλι και προωθώντας τον κανιβαλισμό και την «αριστεία». Η μόνη ηθική που έχει πραγματικά ανάγκη η νέα γενιά δεν διδάσκεται στα θρανία της υποταγής! Είναι η ηθική του δρόμου, η ηθική που αναδύεται μέσα από τη συλλογική, οργανωμένη πάλη.

Νέο βιβλίο από τις εκδόσεις Εκτός των Τειχών

Τέσσερα κείμενα της ΜΠΠΕ

Για τους στόχους της και την πάλη ενάντια στην παλινόρθωση

Η συμπλήρωση 60 χρόνων από τον Μάη του 1966, όταν τοίχοκολλήθηκε το πρώτο τατζεμπάο στο Πανεπιστήμιο του Πεκίνου και σηματοδοτήθηκε η έναρξη της Μεγάλης Προλεταριακής Πολιτιστικής Επανάστασης, είναι

η αφορμή για το νέο βιβλίο από τις εκδόσεις Εκτός των Τειχών, που κυκλοφορεί αυτές τις μέρες. Η αιτία, όμως, είναι ότι η ΜΠΠΕ αφορά και το κίνημα σήμερα, όπως επισημαίνεται στο οπισθόφυλλο:

Μαθητικές κινητοποιήσεις στη Γαλλία

Η οργή ξεχειλίζει στους δρόμους

Στις 21 Σεπτεμβρίου στο λύκειο Saint-Exupéry στο Créteil, στα προάστια του Παρισιού, ξεσπούν οι πρώτες κινητοποιήσεις μαθητών. Η αγανάκτηση για τις τραγικές συνθήκες εντός και εκτός των σχολικών αιθουσών δεν άργησε να επεκταθεί, με αποτέλεσμα σήμερα να μιλάμε για μαζικές κινητοποιήσεις σε ολόκληρη τη χώρα. Παρίσι, Λυών, Μασσαλία, Μπορντό, Λιλ και σε μια σειρά άλλες γαλλικές πόλεις, οι μαθητές πλημμυρίζουν τους δρόμους ως ένδειξη διαμαρτυρίας.

Οι αρχικά τοπικές κινητοποιήσεις για ελλείψεις σε καθηγητές, κακές σχολικές υποδομές, εντατικά ωράρια (γίνεται λόγος ακόμα και για 10ωρα μαθήματα!) και πακτομένα τμήματα 35+ μαθητών, επεκτάθηκαν τόσο γεωγραφικά όσο και ως προς το περιεχόμενό τους. Γύρω στα 400 σχολεία συμμετέχουν στις κινητοποιήσεις με αποκλεισμούς και καταλήψεις, ενώ οι διαδηλωτές ξεπέρασαν τους 300.000 στις διαδηλώσεις των προηγούμενων ημερών. Ταυτόχρονα, οι μαθητικές κινητοποιήσεις συνέπεσαν με την εθνική απεργία των δημοσίων υπαλλήλων στις 29 Σεπτεμβρίου, ενώ από την 1 Οκτώβρη τουλάχιστον 17 πανεπιστημιακά ιδρύματα έχουν προχωρήσει σε αποκλεισμούς ως ένδειξη αλληλεγγύης και στήριξης στον αγώνα των μαθητών. Η συμπίεση μαθητών-φοιτητών και εργαζομένων στις κινητοποιήσεις αποδεικνύουν τη μετατροπή τους από μαθητικές σε ευρύτερες κοινωνικές διαμαρτυρίες.

Φυσικά, οι ίδιοι μαθητές είχαν ήδη προσδώσει τέτοια χαρακτηριστικά στις κινητοποιήσεις, επιλέγοντας να μην υιοθετήσουν αμιγώς συνδικαλιστικά αιτήματα που αφορούν στενά το εκπαιδευτικό πλαίσιο. Ιδιαίτερη σημασία έχει η ταξική ανάλυση που γίνεται σε μία σειρά τοποθετήσεις: οι μαθητές εντοπίζουν ανισότητα μεταξύ σχολείων των λαϊκών από τη μία και των πλουσιότερων περιοχών από την άλλη. Μαθητές από σχολεία των φτω-

χών προαστίων περιγράφουν εικόνες σχολικών αιθουσών με κατσαρίδες και αρουραίους. Καταγγέλλουν με αυτόν τον τρόπο τα σχολεία 2 ταχυτήτων και ζητούν ίσες ευκαιρίες, ανεξάρτητα από τη γειτονιά στην οποία ζουν.

Οι μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις που ακολούθησαν βρήκαν απέναντί τους τη στυγνή κρατική καταστολή. Το περιοδικό Routers κάνει λόγο για πάνω από 1.000 συλλήψεις μέχρι σήμερα και πάνω από 100 τραυματισμούς, τα περισσότερα εκ των οποίων αφορούν ανήλικους. Χαρακτηριστικό της βίαιης καταστολής αποτελεί περιστατικό τραυματισμού δεκατετράχρονου μαθητή έξω από επαγγελματικό λύκειο στις 28 Σεπτεμβρίου στο Château d'Érpluches, όπου αστυνομικός τον σημαδεύει και τον τραυματίζει στο πρόσωπο με εκτοξευτήρα χειροβομβίδων! Είναι φανερό ο φόβος της κυβέρνησης μπροστά στην απύθμενη οργή της νεολαίας, γι' αυτό επιστρατεύει την τρομοκρατία και την καταστολή. Ταυτόχρονα όμως προσπαθεί να υιοθετήσει και ένα φιλικό προσωπείο, κατανοώντας δήθεν την ορθότητα των αιτημάτων, αλλά καταγγέλλοντας τα μέσα τα οποία χρησιμοποιούνται για την διεκδίκησή τους (αποκλεισμοί, καταλήψεις, μπλόκα, διαδηλώσεις).

Η αγανάκτηση των νέων μπροστά στην πραγματικότητα την οποία βιώνουν είναι μια ωρολογιακή βόμβα, η οποία μετρά αντίστροφα. Είναι ζήτημα λοιπόν χρόνου να σκάσει και να καταπνίξει ό,τι βρει στο διάβα της, όποιον βρει απέναντί της. Οι μαθητικές κινητοποιήσεις στη Γαλλία μπορεί να έχουν ως αφετηρία κάποια φαινομενικά συνδικαλιστικά ζητήματα, αλλά πάνε πολύ πιο πέρα από αυτά. Κρύβουν την ανησυχία της νέας γενιάς για το μέλλον και την προοπτική της, για ένα μέλλον που φαντάζει όλο και πιο μαύρο και μία προοπτική από την οποία της λένε με κάθε τρόπο να παραιτηθεί. Και η ο οποία μπορεί να κερδηθεί μόνο μέσα από τον αγώνα!

«Τα τέσσερα κείμενα περιλαμβάνονται στην έκδοση αυτή είναι όλα κείμενα των πρωταγωνιστών της ΜΠΠΕ, και θεωρούμε ότι έχουν ευρύτερη αξία και σημασία, καθώς η ΜΠΠΕ υπήρξε το ανοκλήρωτο -αλλά ως τώρα το πιο σπουδαίο- βήμα του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος απέναντι στο κεφαλαιώδες ζήτημα που αντιμετώπισαν οι νικηφόρες επαναστάσεις του 20ού αιώνα, το ζήτημα της καπιταλιστικής παλινόρθωσης. Το ζήτημα δηλαδή που βρίσκεται και σήμερα μπροστά μας, μιας και οι απαντήσεις σε αυτό αποτελούν προϋπόθεση στο ζητούμενο της ανασύνθεσης του οράματος της επαναστατικής σοσιαλιστικής προοπτικής, της ανασυγκρότησης του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος.

Και επειδή το «τώρα», η καθημερινή πάλη και η επαναστατική προοπτική βρίσκονται σε διαλεκτική σχέση, το ζήτημα της ΜΠΠΕ δεν αφορά μόνο στη θεωρητική-ιδεολογική προσέγγιση του σοσιαλισμού και των καθηκόντων που η πάλη βάζει «τότε», αλλά σχετίζεται, θα λέγαμε, άμεσα και με το «σήμερα». Με τις ιδεολογικοπολιτικές κατευθύνσεις που μπορούν να αποτελέσουν τη

βάση για την εκ νέου συγκρότηση του επαναστατικού υποκειμένου στο κοινωνικό και στο πολιτικό πεδίο».

Σφεντόνα
Συγγρού 24, Θεσσαλονίκη

Την Κυριακή 4/10 στις 6:00 μ.μ., η Αγωνιστική Πρωτοβουλία Μισθωτών Τεχνικών διοργανώνει εκδήλωση-συζήτηση με θέμα: *Η Τεχνητή Νοημοσύνη και το εργατικό κίνημα.*

Ρωγμή
Μ. Βόγδου 20, Ξάνθη

Το πρόγραμμα του Σεπτέμβρη ολοκληρώθηκε στις 24 του μήνα με την προβολή της ταινίας *Ο Ταχυδρόμος*.

Ανάστροφα
Πουκεβίλ 2, Πάτρα

Οι Προβολές στο στέκι Ανάστροφα συνεχίστηκαν στις 21/9 με την ταινία *This Is England*

Ζάλο
Μαστραχά 14, Ηράκλειο

Το μπαρ οικονομικής ενίσχυσης στις 2/10 ήταν αφιερωμένο στην τζαζ, τη μουσική που γεννήθηκε στις αφροαμερικανικές κοινότητες του αμερικανικού Νότου.

Αριστερό Στέκι Νεολαίας
Κουγκίου 23, Γιάννενα

Στις 2/10 προβλήθηκε η ταινία *Λούφα και Παραλλαγή*.

Αθήνα	Αθήνα	Θεσσαλονίκη	Γιάννενα	Ξάνθη	Πάτρα	Ηράκλειο
Γραβιάς 10-12, Εξάρχεια ektostonteixon.gr	Μιλτιάδου 3, Δάφνη IG: steki_apenanti FB: Στέκι Απεναντί	Συγγρού 24, 2ος όροφος steki-sfentona.blogspot.com	Κουγκίου 23	Μ. Βόγδου 20 rogmixanthi.blogspot.com	Πουκεβίλ 2 Facebook: Στέκι "Ανάστροφα"	Μαστραχά 14 IG: zalosteki FB: Ζάλο

Οκτώβριος 1962

Η κρίση των πυραύλων στην Κούβα

Τον Οκτώβρη του 1962 ο πλανήτης, για 13 εφιαλτικές ημέρες, παρακολουθούσε τρομοκρατημένος τη διπλωματική και στρατιωτική αντιπαράθεση μεταξύ ΗΠΑ και ΕΣΣΔ στην περιοχή της Καραϊβικής, με επίκεντρο την Κούβα. Σ' αυτές τις 13 μέρες οι δύο υπερδυνάμεις, με εκατέρωθεν απειλές για μετατροπή του «ψυχρού πολέμου» σε «θερμό» και μέσα από συνεχείς εναλλαγές στις αποφάσεις τους, έφτασαν την ανθρωπότητα στο χείλος του ολοκληρωτικού πυρηνικού πολέμου.

Η σύγκρουση, φυσικά, δεν ξεκινά με την εγκατάσταση σοβιετικών όπλων στο νησί, αλλά με τις μεθοδευμένες προσπάθειες της Ουάσινγκτον να πνίξει την κουβανική επανάσταση. Ενάμιση χρόνο πριν από την κορύφωση της κρίσης, οι αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες είχαν ήδη χρηματοδοτήσει και οργανώσει μια αποτυχημένη στρατιωτική απόβαση μισθοφόρων στον Κόλπο των Χοίρων, η οποία συντρίφθηκε άμεσα από τον κουβανικό στρατό. Μετά από αυτό το φιάσκο, η αμερικανική κυβέρνηση δεν σταμάτησε τις υπονομευτικές ενέργειες. Αντιθέτως, οργάνωσε μια ευρείας κλίμακας μυστική επιχείρηση, με στόχο την εκπαίδευση χιλιάδων εξόριστων αντεπαναστατών, τη διενέργεια δολιοφθορών και τη δολοφονία του ίδιου του Φ. Κάστρο. Παράλληλα, οι αμερικανικές δυνάμεις διεξήγαν στρατιωτικές ασκήσεις απόβασης στην ευρύτερη περιοχή, διατηρώντας μια διαρκή απειλή εισβολής.

Μέσα σε αυτό το ασφυκτικό πλαίσιο ιμπεριαλιστικής περικύκλωσης του νησιού, η σοβιετική ηγεσία προχώρησε σε συμφωνία με την κουβανική κυβέρνηση για την εγκατάσταση στρατιωτικών βάσεων και πυραύλων μεσαίου βεληνεκούς στο νησί. Η κίνηση αυτή, αν και για τους Κουβανούς θεωρούνταν ότι συνέβαλε στην προστασία του νησιού, για τους Σοβιετικούς λειτουργούσε ως στρατηγικό

αντίβαρο της ΕΣΣΔ στην πυρηνική υπεροπλία των ΗΠΑ εκείνη την εποχή και διαπραγματευτικό χαρτί, όπως αποδείχθηκε ξεκάθαρα στη συνέχεια.

Η αμερικανική ηγεσία εξοργίστηκε με την παρουσία πυ-

ρηνικών όπλων σε κοντινή απόσταση από τις ακτές της, θεωρώντας επιθετική αυτή την κίνηση, την ίδια στιγμή που οι ΗΠΑ διατηρούσαν αντίστοιχες πυραυλικές συστοιχίες εγκατεστημένες στην Ιταλία και την Τουρκία, δηλαδή πολύ κοντά στα σύνορα της ΕΣΣΔ.

Η κρίση πυροδοτήθηκε στις 15 Οκτωβρίου, όταν κατασκοπευτικά αεροσκάφη των ΗΠΑ, τα οποία παραβίαζαν συστηματικά τον εναέριο χώρο του ανεξάρτητου κράτους, φωτογράφισαν τις υπό κατασκευή εγκαταστάσεις. Η αντίδραση της αμερικανικής στρατιωτικής ηγεσίας ήταν ενδεικτική. Ανώτατοι στρατιωτικοί αξιωματούχοι πίεζαν την πολιτική ηγεσία του Λευκού Οίκου για άμεσους, μαζικούς βομβαρδισμούς των βάσεων και στρατιωτική εισβολή στο νησί, με στόχο την ολοκληρωτική του κατάληψη. Οι στρατηγοί αυτοί, αδιαφορώντας πλήρως για τις ανθρώπινες ζωές, θεωρούσαν τις προσπάθειες για διπλωματική λύση ως υποχώρηση και τον πυρηνικό όλεθρο ως μια αποδεκτή εξέλιξη. Στις 22 Οκτώβρη ο ίδιος ο Αμερικανός πρόεδρος Τζ. Κένεντι, σε διάγγελμά του, μίλησε για τον άμεσο κίνδυνο μιας πυρηνικής αντιπαράθεσης με την ΕΣΣΔ.

Στις 26 Οκτώβρη, το επίπεδο στρατιωτικής ετοιμότητας των ΗΠΑ έφτασε στο μέγιστο σημείο πριν από την κήρυξη πυρηνικού πολέμου (DEFCON 2), χαρακτηριστικό του πόσο κοντά βρέθηκε ο πλανήτης στο χείλος της αβύσσου και της ολικής καταστροφής. Οι πιο κρίσιμες μέρες της κρίσης σηματοδεύτηκαν από μια σειρά παραλίγο μοιραίων γεγονότων.

Κατασκοπευτικό αεροπλάνο των ΗΠΑ, που συνέχιζε τις παράνομες πτήσεις πάνω από το νησί, καταρρίφθηκε από την τοπική αεράμυνα, προκαλώντας υστερία στους κόλπους του αμερικανικού επιτελείου, που πίεζε για αντίποινα.

Άλλο αμερικανικό αεροσκάφος παραβίασε τον εναέριο χώρο της Σοβιετικής

Ένωσης στην περιοχή της Αλάσκας, οδηγώντας σε άμεση απογείωση μαχητικών και από τις δύο πλευρές, με τα αμερικανικά αεροπλάνα να φέρουν πυρηνικό οπλισμό.

Το πιο σοβαρό όμως περιστατικό συνέβη με σοβιετικό υποβρύχιο που έφερε πυρηνικές торπίλες. Σε διεθνή ύδατα, το αμερικανικό πολεμικό ναυτικό, επιδεικνύοντας πρωτοφανή επιθετικότητα, εξαπέλυσε βόμβες βυθού εναντίον του σοβιετικού υποβρυχίου. Το υποβρύχιο αναγκάστηκε να καταδυθεί σε μεγάλο βάθος, όπου η εξωτερική επικοινωνία ήταν αδύνατη. Οι αξιωματικοί και το πλήρωμα του υποβρυχίου θωώρησαν πιθανό πως ο παγκόσμιος πόλεμος είχε ήδη ξεκινήσει. Η εκτόξευση πυρηνικών όπλων αποτράπηκε κυριολεκτικά την τελευταία στιγμή χάρη στην ψυχραιμία και τη σθεναρή άρνηση ενός εκ των συνδιοικητών του σκάφους, του Βασίλι Αρχίποφ, ο οποίος αντιστάθηκε στην κλιμάκωση.

Τελικά, η αμερικανική πολιτική ηγεσία απέκλεισε προσωρινά την εισβολή και τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς στην Κούβα, φοβούμενη μια αντίστοιχη απάντηση της Σοβιετικής Ένωσης στο Δυτικό Βερολίνο. Επέλεξε την επιβολή ενός αυστηρού ναυτικού αποκλεισμού από στρατιωτικό υλικό, βαφτίζοντάς τον υποκριτικά ως «καραντίνα». Και πάλι, όμως, βάσει του «διεθνούς δικαίου», μια τέτοια ενέργεια αποτελεί ξεκάθαρη πολεμική πράξη. Η απόφαση αυτή αρχικά προκάλεσε κάποιες αντιδράσεις στο δυτικό στρατόπεδο, όμως, σύντομα τα κράτη της Δ. Ευρώπης και του ΝΑΤΟ ευθυγραμμίστηκαν.

Η αποκλιμάκωση επήλθε στις 28 Οκτώβρη, μέσα από μυστικά διπλωματικά κανάλια, όταν έγινε σαφές και στις δύο πλευρές πως ένας πόλεμος δεν θα άφηνε νικητές. Η Μόσχα δέχτηκε να αποσύρει τις πυραυλικές συστοιχίες από την Καραϊβική, διασφαλίζοντας τη ρητή και δημόσια δέσμευση της Ουάσινγκτον ότι δεν θα προβεί ποτέ σε στρατιωτική εισβολή στο νησί, ούτε θα υποστηρίξει άλλες δυνάμεις σε μια τέτοια απόπειρα. Επίσης οι ΗΠΑ αποδέχτηκαν και την απόσυρση των δικών τους επιθετικών πυρηνικών όπλων από τα εδάφη της Τουρκίας και της Ιταλίας, κάτι που πραγματοποιήθηκε λίγους μήνες αργότερα.

Η ηγεσία της Κούβας διαφώνησε με την απόφαση των Σοβιετικών να αποσύ-

ρουν τους πυραύλους, θεωρώντας ότι έμενε το νησί απροστάτευτο. Μάλιστα, χρειάστηκε να επισκεφτεί την Κούβα ο Μικογιάν για να πιέσει τους Κουβανούς να αποδεχτούν τη συμφωνία. Αντίστοιχες διαφωνίες υπήρξαν και στα κράτη της Δ. Ευρώπης με την απόφαση των ΗΠΑ για τους πυραύλους της Τουρκίας και της Ιταλίας, δείγμα του γεγονότος ότι οι συνεννοήσεις των δύο υπερδυνάμεων -φανερές και κρυφές- γίνονταν ερήμην των συμμάχων τους. Αργότερα, ακόμα και ο ίδιος ο Τσε Γκεβάρα δήλωσε ότι ΗΠΑ και ΕΣΣΔ «χρησιμοποίησαν την Κούβα ως πιόνι στις παγκόσμιες στρατηγικές τους».

Πάντως, η Κούβα, παρά τις απειλές και τη διαρκή πολιορκία, κατάφερε να επιβιώσει. Βέβαια, οι απόπειρες των ΗΠΑ για υποταγή του κουβανικού λαού δεν σταμάτησαν. Ένα διαρκές εμπόργκο που ξεκίνησε από το 1960 προκάλεσε σοβαρά οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα στους κατοίκους του νησιού της επανάστασης, αναγκάζοντας την ηγεσία του να στραφεί προς την ΕΣΣΔ, γεγονός που δημιούργησε μια νέα εξάρτηση από τη σοσιαλιμπεριαλιστική υπερδύναμη.

Η πυραυλική κρίση στην Καραϊβική σίγουρα ήταν το αποκορύφωμα της αμερικανικής επιθετικότητας εκείνη την εποχή απέναντι σε ένα νεοσύστατο, ανεξάρτητο επαναστατικό κράτος και είχε στόχο να το εξαναγκάσει να υποταχθεί για να εξαλειφθεί αυτή η παραφωνία στην αμερικανική ήπειρο. Ταυτόχρονα, όμως, ήταν και ένα δείγμα της τυχοδιωκτικής αλλά και συμβιβαστικής σοσιαλιμπεριαλιστικής πολιτικής της Σοβιετικής Ένωσης. Τυχοδιωκτικής επειδή, εκμεταλλευόμενη την ανάγκη για άμυνα του κουβανικού λαού απέναντι στις επιθετικές ενέργειες των ΗΠΑ, επιδίωξε την ανάδειξή της ως ισάξιος πυρηνικός αντίπαλος και την αύξηση του γοήτρου της. Συμβιβαστικής, γιατί σε μια εποχή που η πολιτική της «ειρηνικής συνύπαρξης» οδηγούσε τους λαούς από την επαναστατική πάλη για την ανατροπή του καπιταλισμού στον υποτιθέμενο «κοινοβουλευτικό δρόμο», ευνουχίζοντας ιδεολογικά τα κομμουνιστικά κόμματα, η ΕΣΣΔ έστειλε ένα ξεκάθαρο μήνυμα, ότι η διεθνής πολιτική ήταν αποκλειστικά ζήτημα συνεννοήσεων μεταξύ των ιμπεριαλιστών.

Σήμερα η Κούβα βρίσκεται ξανά στο στόχαστρο του αμερικανικού ιμπεριαλισμού που θέλει απόλυτη κυριαρχία στο δυτικό ημισφαίριο. Ο κουβανικός λαός βιώνει ένα ασφυκτικό εμπόργκο που τον έχει φέρει στο χειρότερο σημείο των τελευταίων δεκαετιών, με έλλειψη καυσίμων, τροφίμων, φαρμάκων, συνεχή μπλακάουτ στο ηλεκτρικό δίκτυο που έχουν άμεση επίπτωση στη λειτουργία των νοσοκομείων, των συστημάτων ύδρευσης, των τηλεπικοινωνιών, της οικονομίας.

Από την άλλη, για ακόμα μια φορά ο κόσμος ζει με τον φόβο μιας επικίνδυνης κλιμάκωσης της αντιπαράθεσης μεταξύ των ιμπεριαλιστών. Η προοπτική της διεύρυνσης των πολεμικών συγκρούσεων σε Ουκρανία και Μέση Ανατολή και η σοβαρή πιθανότητα έναρξης μιας νέας παγκόσμιας σύρραξης φέρνουν τους λαούς μπροστά στην ανάγκη συγκρότησης αντιπολεμικού, αντιιμπεριαλιστικού κινήματος, στηριγμένου στις ίδιες του τις δυνάμεις, χωρίς προστάτες και υποτιθέμενες αντιιμπεριαλιστικές αστικές κυβερνήσεις ή καλούς ιμπεριαλιστές που θα σώσουν τον πλανήτη.

Σ.Σ.

Πηγές

Ν. Χόροβιτς, «Από τη Γιάλτα στο Βιετνάμ», εκδ. Κάλβος
Τ. Κάνον, «Η επαναστατική Κούβα», εκδ. Χοσέ Μαρτί
Περιοδικό Αναγέννηση τεύχ. 3-4

σχολία

Φυλακή

Ο ευρωβουλευτής της Νέας Δημοκρατίας, Φρέντη Μπελέρη, σχολιάζοντας την αποφυλάκιση του Ηλία Κασιδιάρη τον χαρακτήρισε ως «έναν από τους λίγους Έλληνες που έκανε μέχρι την τελευταία μέρα της φυλακής του». Τις πρώτες μέρες δεν έκανε.

Κυψέλη

Οι υπεύθυνοι επιμένουν στην εγκληματική πολιτική τους, οι κάτοικοι πρέπει να δυναμώσουν τον αγώνα τους!

Ενώ έχουν περάσει 6 μήνες από τις πρώτες καταγγελίες των κατοίκων για σοβαρές ζημιές σε πολυκατοικίες της Κυψέλης, οι οποίες οφείλονται στη διέλευση του μετροπόντικα, ακόμη επίσημες απαντήσεις δεν έχουν δοθεί από την πλευρά του κράτους και των αρμοδίων, ούτε σε σχέση με τις αστοχίες που οδήγησαν στο πρόβλημα, ούτε σε σχέση με το πώς θα εξασφαλιστεί η ασφαλής διαβίωση στη γειτονιά. Παρά τη γενικευμένη ανησυχία και τις νέες καταγγελίες για ζημιές οι κάτοικοι βρίσκονται ακόμη και σήμερα αντιμέτωποι με την αδιαφορία των αρχών και τις προσπάθειες συγκάλυψης της υπόθεσης. Εκκρεμούν, λέει ο υφυπουργός, τα πορίσματα από τις αυτοψίες των μηχανικών του ΤΕΕ, οι οποίες ούτως ή άλλως γίνονται δειγματοληπτικά, όπως οι ίδιοι οι κάτοικοι καταγγέλλουν. Ωστόσο, ακόμη και μετά την ολοκλήρωση αυτής της ήδη καθυστερημένης διαδικασίας, παραμένει ανοικτό το ερώτημα για το ποιες απαντήσεις θα δώσουν η κυβέρνηση και η εταιρία, δεδομένου ότι το έργο έχει σταματήσει από τις αρχές Μαΐου. Τα μέχρι τώρα δεδομένα είναι πολύ ανησυχητικά. Πέρα από τα αρχικά ωμά ψέματα σε σχέση με την ασφάλεια του έργου και την προσπάθεια καθυστέρησης του κόσμου της Κυψέλης, οι πολύ πρόσφατες δηλώσεις δείχνουν πως οι πιέσεις για τη συνέχιση του έργου είναι πολύ μεγάλες. Μπορεί, λοιπόν, στα λόγια όλοι να συμμερίζονται την αγωνία των κατοίκων, στην πράξη όμως το μόνο που τους νοιάζει είναι η χασούρα από την καθυστέρηση του έργου.

Πώς αλλιώς να ερμηνευτούν οι δηλώσεις Ταχιάου πως «δε θα επιτρέψουμε να

γίνει η Κυψέλη μια μαύρη τρύπα για το Μετρό της Αθήνας»; Άλλωστε, η ΑΒΑΞ ήδη ετοιμάζεται να ζητήσει αποζημιώσεις από το Δημόσιο για το πάγωμα του έργου, ενώ κατατίθενται επικαιροποιημένες μελέτες σχετικά με την επανέναρχη του μετροπόντικα, με ασφάλεια αυτή τη φορά(!), παρόλο που ακόμη παραμένει άγνωστη η αιτία που οδήγησε στις μέχρι τώρα ζημιές.

Δείχνουν να πιέζουν τα πράγματα και οι καθυστερήσεις να φέρνουν όλο και μεγαλύτερη ζημιά τόσο για την «Ελληνικό Μετρό» και την ανάδοχο κοινοπραξία, όσο και για την κυβέρνηση, γι' αυτόν τον λόγο και η βιασύνη. Οι συστάσεις των προηγούμενων ημερών προς τους κατοίκους των πολυκατοικιών κάτω από τις οποίες θα περνά ο μετροπόντικας να εκκενώνουν τα σπίτια τους προληπτικά για 10-15 ημέρες με την επανέναρχη των εργασιών, κάθε άλλο παρά ασφάλεια εμπνέουν. Αντίθε-

τα προκαλούν φόβο και προϊδεάζουν για τα χειρότερα. Γίνεται ξεκάθαρο ότι σε μία πρώτη φάση, η δημοσιοποίηση του προβλήματος και οι καταγγελίες των κατοίκων είναι που άσκησαν πιέσεις ώστε να αναγκαστούν να πάρουν θέση οι υπεύθυνοι. Μετρώντας όμως ήδη μερικούς μήνες και με δεδομένες τις πιέσεις να συνεχίσουν το έργο με όποιο κόστος, μιας και

μόνο με γνώμονα το κέρδος λειτουργούν το κεφάλαιο και οι πολιτικοί εκφραστές του, ο αγώνας αυτός πρέπει να πάρει πιο δυναμικά χαρακτηριστικά. Έχουν ήδη φανεί τα όρια της δημοτικής αρχής που στα λόγια στέκεται αλληλεγγύη στους κατοίκους, στην πραγματικότητα όμως βάζει φρένο στο ξεδίπλωμα του πραγματικού αγώνα από μέρους τους. Όσα δημοτικά συμβούλια και αν καλέσει ο Δούκας, επιδιώκοντας τάχα να πείσει τους υπεύθυνους, δεν πρόκειται να ιδρώσει το αυτί

μετά τη νίκη του αριστερού 'Die Linke' στις κρατιδιακές εκλογές της. Θα καλέσει τους ναζί να τους σώσει.

Απειλή II

«Το γεγονός ότι η εβραϊκή ζωή στη Γερμανία δεν είναι πλέον ασφαλής είναι το πιο σοβαρό βάρος των τελευταίων ετών», δήλωσε ο Γερμανός Καγκελάριος Φρίντριχ Μερτς σε συνέντευξη Τύπου στο Βερολίνο δεσμευόμενος να κάνει ό,τι περνάει από το χέρι του για να προστατεύσει την εβραϊκή ζωή στη Γερμανία. Να μετακινήσει τους Εβραίους με το τρένο.

Εργαζόμενοι

Απολύσεις εργαζομένων, οι οποίοι είχαν αναφέρει έντονη οσμή υγραερίου πριν από τη φονική έκρηξη της 26ης Ιανουαρίου στο εργοστάσιο της «Βιολάντα» στα Τρίκαλα, καταγγέλλουν συγγενείς των πέντε εργαζομένων που έχασαν τη ζωή τους. Δεν βλέπω, δεν ακούω, δεν μυρίζω τίποτα.

Κίνηση

Την κίνηση στη λεωφόρο Συγγρού επικαλέστηκε ο Βουλευτής Πιερίας της Νέας Δημοκρατίας, Σπύρος Κουλουκιδάκης, ως ένδειξη ότι οι αυξήσεις στην τιμή της βενζίνης δεν έχουν επηρεάσει σημαντικά τις μετακινήσεις των πολιτών, προσθέτοντας «Όταν κάποιος δεν το αντέχει, χρησιμοποιεί μέσα μεταφοράς ξέρετε. Αν δεν το αντέχεις να δώσεις 10 ευρώ βενζίνη για να πας και να έρθεις στην δουλειά σου, τα χρησιμοποιείς». Και για περισσότερη οικονομία πηγαίνεις με τα πόδια.

τους και αυτό έχει ήδη φανεί. Χώρια που όσο μεγαλώνουν οι πιέσεις που θα ασκούνται κεντρικά πολιτικά για τη συνέχιση του έργου, τόσο θα στενεύουν τα περιθώρια «έκφρασης αλληλεγγύης» του Δήμου και τόσο πιο κοντά θα βρισκόμαστε στο ξεπούλημα του αγώνα των κατοίκων.

Γι' αυτό και οι ίδιοι οι κάτοικοι πρέπει άμεσα να πάρουν την κατάσταση στα δικά τους χέρια. Κόντρα στις αυταπάτες που καλλιεργεί η δημοτική αρχή και κόντρα στη λογική της ανάθεσης της μάχης σε κάποιους «ειδικούς» που διαθέτουν καλύτερα επιχειρήματα. Το πιο σπουδαίο επιχείρημα και η αιχμή του αγώνα που πρέπει να ξεδιπλωθεί είναι το δικαίωμα των κατοίκων να ζουν και να κατοικούν στη γειτονιά τους με ασφάλεια, τόσο τώρα όσο και μετά τη συνέχιση του έργου. Και αυτό το δικαίωμα είναι οι μόνοι που μπορούν να το διεκδικήσουν! Προϋπόθεση όμως είναι να βρεθούν, να συζητήσουν και να οργανώσουν την πάλη τους, στηριζόμενοι στις δικές τους δυνάμεις και στην αλληλεγγύη του υπόλοιπου λαού που υφίσταται την ίδια εγκληματική πολιτική.

Η κινητοποίηση που έχει προκηρυχθεί για τις 3/10 στην Πλατεία Κυψέλης πρέπει να γίνει υπόθεση πλατιών λαϊκών στρωμάτων. Να οργανωθεί και να υλοποιηθεί από τους ίδιους τους κατοίκους, οι οποίοι μετά το πέρας της θα πρέπει να πραγματοποιήσουν μια μαζική ανοικτή συνέλευση όπου θα οργανώσουν τις επόμενες κινητοποιήσεις τους. Δε θα είναι αγώνας της μίας ριζιάς, αλλά χρειάζεται επίμονη και παρατεταμένη κινητοποίηση των κατοίκων μέχρι τη δικαίωση όλων των αιτημάτων τους.